

Aryana Havah
Cristofor Magul din Carpați

ORFEU 2000 BUCUREȘTI
Coperta: Femeie cu torță de Anna Ravliuc

Corectată de Marian Badea.

Dedic această carte tuturor celor ce au găsit sau se află în căutarea Adevărului. Aceasta se vrea a fi povestea unui om pe care l-am cunoscut în cel mai crunt moment al vieții mele. Personaj enigmatic, sosit parcă din negura veacurilor, el a intrat în viața mea și mi-a adus o rază de speranță, de lumină. El m-a făcut să înțeleg că dincolo de ființa umană muritoare, se ascunde ceva, mult mai amplu și mai profund, un ceva care nu poate fi înțeles cu mintea și nici cuprins cu sufletul. Poate că pentru mulți dintre voi el nici nu există, s-ar putea să nu îl întâlniți niciodată, poate nici nu vreți să îl cunoașteți, însă el este aici, acum, a venit pentru noi. El s-a născut om, însă a luptat să își depășească propria umanitate, s-a născut muritor, însă a devenit etern. Acum este mai presus de moarte, deoarece a înțeles-o și a găsit calea de a o supune. El este păstrătorul cheilor alchimiei, a transmutațiilor, a pietrei filozofale. El are puterea de a transcende spațiul și timpul, de a urni munții din loc, este aici și pretutindeni, este mareț, dar totuși atât de modest. Numele lui este Cristofor. Acesta este omul despre care aș vrea să vă vorbesc, însă nu știu de unde vine și nici încotro se duce, nu știu unde s-a născut și nici câți ani are. Pare bătrân ca timpul și totuși atât de tânăr. Fiindcă viața lui este o enigmă și pentru mine, am să vă spun povestea mea, așa cum s-a întâmplat în realitate. Vouă, cititorilor, vă doresc să-l întâlniți pe propriul vostru Cristofor, sau măcar să-l conștientizați pe Cristofor, cel din inimile voastre și astfel să deveniți mai buni, mai îngăduitori, să înțelegeți că viața are multe fațete și că noi am trăit multe dintre acestea. Fie ca voi să găsiți și să scoateți la lumină piatra filozofală, care stă ascunsă în sufletele voastre. Sunt frustrat. Sunt atât de frustrat încât îmi vine să vărs. Este o senzație ciudată pe care am mai încercat-o în preajma examenelor. Este acea senzație de neputință, de gol, ca atunci când simți pericolul, dar nu îl poți localiza. Mă gândesc că aceasta este soarta mea, așa îmi este scris să mor. Îmi aduc aminte de cuvintele bunicii mele: „Poți da copilului orice, numai noroc nu!” Este adevărat că am avut întotdeauna tot ceea ce mi-am dorit. Am întins mâna și am luat sau mi-a fost pus la picioare. Toate micile mele succese au fost extrapolate și transformate în imense triumfuri. Eu sunt singurul care știu că am fost un mediocru. Sunt ceea ce sunt datorită minciunii, a înșelăciunii, a fraudei, a lăudăroșeniei și de ce nu, datorită fizicului meu. Am săvârșit toate păcatele acestei lumi, iar dacă s-ar contabiliza, cu siguranță ar umple câteva caiete. Sunt un farseur, un scamator, un magician de doi bani. Nimic din ceea ce reflect nu este real. Sunt o mască, o păpușă pe care eu-l meu interior o manevrează, o conduce, o face să reacționeze la stimuli. Asta sunt eu: o marionetă, o ciudățenie, o creație a acestei lumi hidoase, un limax, ce se hrănește cu slăbiciunile oamenilor, cu dorința de înavuțire, cu iubirea lor pentru bani. Simt nevoia să vorbesc cu cineva. Este pentru prima oară când îmi pare rău că sunt singur pe lume. Dacă părinții mei nu ar fi murit în acel stupid accident! Da, dar dacă ar fi fost în viață, nu aș fi putut vinde casa și nu aș fi putut risca totul la bursă, și deci nu aș fi ajuns unde sunt astăzi. Dar unde sunt astăzi? Am 33 ani și locuiesc pe Rue Saint-Germain, în Paris. Sunt în Orașul Luminilor, orașul care nu doarme, orașul care freamătă de lume, orașul unde poți lega prietenii pentru o viață, dar eu sunt singur. Atât de singur încât mă doare inima. Sunt singur în inima Parisului. Știu că este o contradicție, însă acum pe mine această solitudine mă strânge, îmi doresc să am un umăr pe care să pot plânge. Există oare Dumnezeu? Și dacă există cred că se distrează copios privindu-mă. Îmi imaginez că ne privește ca la televizor. Sunt eu, Paul, și te salut din imensul meu apartament, ce valorează aproape trei milioane de euro, te salut din această casă în a cărei amenajare am investit 500000 de euro. Îmi vin în cap cuvintele arhitectului: „Garanție pe viață”. Care viață nenorocitul? Cele câteva luni? Îți mulțumesc Doamne, că m-ai lăsat să fac avere timp de 33 de ani, ca să se bucure săracii când voi muri! Poți fi fericit, dacă tu știi ce înseamnă asta. Îți mulțumesc că te-ai hotărât să mă iei la tine, asta în caz că există. Dacă ești cu adevărat real, vino și înfruntă-mă, fii bărbat, folosește-ți curajul pentru a-mi spune în față. Fii tu cel care dă sentința. Îmi apare în minte figura doctorului Richard. Am simțit de la început că ceva nu este în regulă. Freamătul vocii, stânjeneala, toate acestea m-au făcut să cred că am nevoie de operație. HIV, litere cheie, litere care îți arată sfârșitul, sentința definitivă. Ce ciudați sunt oamenii, descoperă noi și noi cuvinte pentru a defini moartea. Majuscule care îți arată încotro te îndrepti și câtă vreme mai ai de pierdut pe acest pământ. De la câteva luni la câțiva ani. Și apoi? Apoi neantul, nimicul, stingerea, dizolvarea propriei ființe în ceva, un ceva ce nimeni nu îl poate defini. S-ar putea ca lumea de apoi să fie o invenție a bisericii, o scorneală

menită să îi determine pe oameni să fie mai buni, mai îngăduitori. Poate că dincolo nu există nimic, nu ne așteaptă nimeni. Poate că se stinge becul și gata nu mai vezi și nu mai auzi nimic, ești în beznă, surd și mut și stai acolo și vegetezi ca o legumă. Asta în cazul în care îți păstrezi conștiința de sine, dar dacă ea nu mai există, după aceea? Dacă filmul vieții tale se sfârșește și caseta este distrusă? Atunci nimic nu va aminti de trecerea ta prin viață. Este ca și cum nu ai fi existat. Privesc pe fereastră. Picături mari și grele ca boabele de struguri se rostogolesc pe geam. Plânge cerul. Oare pentru mine? Mă pufnește râsul. Salut, Doamne, sunt eu, unul dintre gândacii tăi preferați, căruia i-ai dat de toate, pe care l-ai învățat să trăiască în lux, spre a jubila când îl depozitezi. Dacă asta urmăreai poți fi fericit! Dacă vrei să te implor, să îți cad în genunchi, o voi face, mă voi târî înaintea ta, te voi implora, voi plânge, te voi ruga. Poate asta este satisfacția ta, să vezi învingătorul învins, căzut la pământ și călcat în picioare. Poftim, ai reușit! Fii mândru că nimeni nu poate trece de tine și de hotărârile tale, tu ai drept de veto peste viața mea. O viață care nici măcar nu îți aparține ție, căci este a mea. Eu ar trebui să dispun de ea după bunul meu plac. Eu ar trebui să hotărâsc când părăsesc scena, să plec asemenea unui învingător, cu capul sus, călare pe un cal alb. Dar nu, tu ai hotărât că noi suntem creația ta sau poate alții au spus asta, mă rog, cert este că noi nu putem alege nimic, nu putem hotărî nimic, în acest joc, ni se dă și ni se ia după bunul plac al unuia dintre jucători, care nu are nici măcar bunul simț să participe activ. Nu, el stă întotdeauna în umbră. Este invizibil și invincibil. Punctează uneori, dar numai așa din amuzament, din plictiseală. Mai pune o piesă la puzzle, nu pentru a ușura lucrurile, ci spre a face jocul și mai complicat și când vede că te apropii de final, de reușită, se supără și distruge, într-un fel sau altul, tot ansamblul, spre a-ți arăta că el este supremul, unicul, singurul care poate câștiga. Mă trântesc pe canapea. Pe peretele din fața mea se afla tabloul. Minunea mea, sufletul meu. Danaide. Privesc spatele femeii ce stă în picioare pe o stâncă, la marginea unei mări învolburate. Mă uit la mâna ei ridicată către cer, în care ține o torță. Pânza albă ce o acoperă pe jumătate, mai mult o dezgolește. Privesc perfecțiunea mâinii, a soldurilor, a taliei, a părului lung ce îi flutură în vânt. Ce ciudat este să te îndrăgostești de o femeie al cărei chip nici măcar nu l-ai văzut. Aceasta este o capodoperă a picturii italiene din secolul XVIII. Aș fi ucis pentru ea. Aș fi înșelat, mi-aș fi vândut sufletul ca să o am. Îmi amintesc satisfacția pe care am avut-o la licitație, atunci când am câștigat. Eram invincibil, eram o fiară, 500 000 de euro pentru numărul 28. Eram eu. „Iubita mea dragostea mea, o să te iau acasă, o să te ador!” Cu cine vei rămâne când eu nu voi mai fi? La un muzeu? Să fii pângărită de privirea vulgarului? Să fii atinsă de mâinile experților? Ai călătorit în timp spre a ajunge la mine. Suntem doar noi doi departe de muritori. De fapt tu ești eternă, iar eu sunt trecător. Vei putea depune tu mărturie că am existat? Că am petrecut zile în șir împreună? Că te-am iubit așa cum nu am iubit pe nimeni? Îmi răsună în cap cuvintele expertului. Femeia care luminează calea sufletelor pierdute. Da, sunt un suflet pierdut! Luminează-mi calea, te rog! Dacă aș ști că dincolo, în nimic ești tu, aș dori să mor în această clipă, m-aș sinucide. Însă dacă mor și tu nu mă aștepti, te voi pierde definitiv. Simt că templele îmi zvâcnesc. Mă sufoc. Am nevoie de aer. Ies în ploaie. Merg cam de vreo oră. Sunt ud până la piele, însă asta mă face să mă simt viu. În jurul meu sunt oameni. Văd oameni, triști, grăbiți, bucuroși, zâmbitori. Îmi vine să țip: - Idioților, voi știți că eu o să mor! Sub o umbrelă doi tineri se sărută. Merg la ei și îi întreb: - Voi știți că o să muriți? Amândoi se uită perplecși, apoi se îndepărtează în grabă. Privesc în vitrinele magazinelor. Văd costume de marcă, cu prețul cărora ai putea hrăni o familie câteva luni. Cândva mă mândream cu ele. Acum mă uit ca și când ar aparține altei lumi. În reflexia geamului îmi văd chipul. Palid, alb, dar totuși încă distins. Sub ochii mei albaștri, mândria mea, se ivesc cearcăne negre, cearcăne ce prevestesc parcă întâlnirea mea cu lumea spectrelor. Mă întorc cu spatele la vitrină și mă uit la forfota străzii. Este seara, dar parcă orașul se animă din ce în ce mai mult. Văd fețe, măști, imagini ale trăirilor. Nimeni nu este ceea ce vrea să pară. Sunt într-un oraș animat de fantome, orașul iluziilor, orașul morții, orașul luminilor și al umbrelor. Mă apucă un hohot de râs. Trecătorii se întorc curioși. - E beat! Se aude o voce. - Lăsați-! Sunt beat! Beat de fericire că voi muri! M-am îmbătat cu dulcele nectar al puterii, al banilor, al dorințelor și viselor împlinite și acum trebuie să mă trezesc. Și nu vreau. Aș vrea să rămân în dulcea mea amețeală. Să mă simt toropit în brațele izbânzii. Îi urăsc pe toți. Mi-i închipui la mine la birou rugându-mă să îi ajut în plasări avantajoase. Îi văd cum se târăsc în fața mea implorându-mă să le înmulțesc banii, să îi fac fericiți. Sunt o fiară. Simt mirosul banilor așa cum un animal simte mirosul sângelui. Tot ce ating se transformă în profit. Și ei vin la mine asemenea unei haite de hiene să culeagă resturile unei mese copioase. Și eu le arunc ciosvârte, iar ei hămesii le apucă, mulțumindu-mi și slăvind-mă. Da, asta sunt eu, sunt un zeu al tranzacțiilor bursiere, un demiurg născut pentru a face bani, speculații, stăpânul absolut al Fortunei. Mă gândesc că decât o sută de ani cioară, mai bine 33 vultur! Da, dar de ce nu 60? Sau 70? Da 70 ar fi mai corect. Ar fi mai aproape de realitate. Aș putea avea copii și deci ar avea cine să se bucure de Danaide. Îmi vine să plâng numai când îi pronunț numele. Dar dacă copii mei ar face glume pe seama ei, după ce eu nu voi mai fi? Și apoi de ce să fac copii? Ca tu mare Dumnezeu să le hotărăști moartea? Ca să ai

satisfacția că tu ai reușit să distrugi și ceea ce eu am creat pe pământ. Deci tot tu ai fi cel care câștigă, iar eu din ipoteticul meu loc din ceruri, ar trebui să mă uit cum tu, în milostenia ta, dai în bobi și hotărăști, că azi cel ce îmi poartă numele trebuie să moară într-un accident de mașină. Iar eu, impasibil, ar trebui să fiu de acord cu tine, că de, tu ești Creatorul cerului și al pământului. Ar trebui să accept ca tu să decizi ce vei face cu creația mea, cu viața pe care eu am zămislit-o, spre a ți-o da ție ca tu să dispui de ea. Niciodată! Niciodată nu îți voi da această satisfacție! Ia-mi viața mea, deși nu eu am cerut să mă nasc, ci părinții mei au hotărât asta, deci eu lor le aparțin, dar niciodată tu nu vei avea posibilitatea să ucizi ceea ce eu am creat. Acest cerc vicios în care familia mea se învârtă de generații, se va încheia cu mine. Și de ce? Pentru că eu am hotărât asta. Eu am decis, și sunt curios să văd cum o să mă obligi să nu o fac. Aș fi interesat să văd ce vei face în fața unui boicot planetar. Dacă toți s-ar hotărî să nu mai dea viață, tu ce ai face? Pe cine ai mai coordona? Viața cui ai decide-o? Aș vrea să te văd plictisit, singur, supărat, că jocul tău preferat, omenirea, nu mai există, și că tu nu ai cum să te împotrivești acestui sfârșit. Ridic privirea înspre cer. Văd stelele strălucind și mă întreb dacă ele există cu adevărat sau sunt și ele rodul minții noastre. La câțiva metri în fața mea văd o firmă luminoasă.

Sahira-Clarvăzătoare, program non-stop, sunați la a doua sonerie pe stânga. Mă decid brusc și apăs butonul. Urc scările. La capătul lor mă așteaptă o femeie tânără, frumoasă, machiată strident și îmbrăcată în haine arabe. Mă așez în fața ei, la o măsură scundă. Îi urmăresc ochii. Cunosc această privire. Este privirea mea, este privirea evaluatorului, a călăului care își cântărește victima. Ridic cu o mișcare ce se vrea accidentală mâneca pardesiului. Îi urmăresc mișcarea globilor oculari în timp ce citește Patek Philippe. Deci zarurile au fost aruncate! Mă uit în jos la apa ce se scurge de pe hainele mele și se impregnează în mocheta ei. Îmi trece prin cap că aceasta va fi singura mărturie că eu am fost aici. - În ce doriți să vă ghicesc? - În ce mi s-ar potrivi mai bine. - Preferați cărțile? - Orice. - Tariful meu este de 200 de euro. - Sunt de acord. Mă uit la ea. Începe să îmi vorbească de deziluzii din dragoste, de viitor, de afaceri care merg bine, care îmi vor aduce profit, de copii care urmează să vină, de o viitoare schimbare de domiciliu, de o nouă mașină, de excursii și de cunoștințe noi și importante. Pe măsură ce o aprob, văd cum începe să fie ea însăși captivată de relatare. Probabil își închipuie că a început chiar să capete puteri supranaturale. Din inflexiunile vocii ei simt cum se admiră singură, cum începe să construiască un întreg eșafodaj, cum imaginația i-o ia razna. Ești în plasa mea drăguț! Mă gândesc dacă să o mai las sau să o opresc. Decid pentru a doua variantă, măcar voi savura și mai intens momentul. - Cam asta ar fi tot! - Chiar tot? - Da cărțile s-au închis. Dar dacă mai veniți în altă zi... Deci asta era, sunt micul tău gândăcel, pe care crezi că l-ai prins în pânza ta. Scot banii din portofel. Mă uit în ochii ei căprui pentru a le vedea scânteia, acea scânteie care se aprinde în ochii celor care venerază banul, atunci când vin în contact cu acesta. Da, este acolo. Văd, simt, cum pipăie aproape invizibil, bancnotele. Îi simt vibrația. Cât mam hrănit cu această energie, energia vindecătoare a banului, energia dătătoare de putere, de stimă, de adorație. Trag aer în piept spre a începe să-i spun ce mincinoasă este, ce farsoare, însă mă opresc brusc. De ce să o opresc tocmai eu? De ce să nu o las în dulcea ei lume imaginară? Poate va ajunge mare, poate va avea propria ei emisiune, poate va avea fani și atunci de ce să fiu tocmai eu cel ce se pune înaintea fetei ei. Slăvit fie banul și toată prostimea! Fii fericită împărăteasă a iluziilor într-o lume de orbi! Sunt din nou pe canapeaua mea. De fapt pe canapeaua lui Dumnezeu, căci eu doar a trebuit să muncesc ca să mi-o permit, și de fapt ea nu îmi aparține, ci am închiriat-o pentru toată perioada vieții. Din păcate deși am plătit același preț ca toți ceilalți, eu o voi folosi mult mai puțin. Poate ar fi trebuit să îmi faci rabat. Discount pentru cei care vor muri înainte de 40 de ani, mega-discount pentru cei care vor da colțul înainte de 35, super, mega-discount... Danaide... dragostea mea. Mă hotărâsc să deschid internetul. Tastesz cuvântul magic, cuvântul prin care ți se suprimă toate speranțele, prin care viitorul tău se reduce la luni, prin care renunți benevol la tot ceea ce posezi sau poți poseda. Cuvântul descoperit pentru a ucide visele... SIDA. 25700000 de poziții. Râd în hohote. Nu cred că voi reuși să trăiesc pentru a le parcurge pe toate. Îmi imaginez cum poliștii sparg ușa și îmi găsesc cadavrul, după luni de când nu am mai dat nici un semn de viață. Sunt un corp aflat în descompunere, cu capul căzut lângă tastatura calculatorului. - Săracul! Mai avea de parcurs doar un milion de site-uri și ar fi dat peste medicamentul cel nou. Somn nu îmi este așa că mă hotărâsc să parcurg totuși câteva poziții. Astăzi se împlinesc șase luni de când trăiesc propria-mi agonie. Șase luni de când viitorul meu a devenit previzibil, îmi simt zilele ca firele de nisip ale unei clepsidre. Fiecare clipă scursă înseamnă o apropiere de ireversibil, de neant. De când am aflat nu mai sunt om. Nu dorm, decât pe furate, nu mănânc, decât atunci când organismul îmi dă semne de leșin, nu ies din casă, decât la birou. Sunt speriat. Este o frică oarbă, ancestrală, o frică de necunoscut. Nu știu încotro mă îndrept și nici ce trebuie să fac până plec. Sunt debusolat, mă simt ca un turist în propria mea viață. Aș vrea să vorbesc cu cineva, să simt compasiunea cuiva, să am un suflet căruia să îi fie milă de mine, să sufere de suferința mea. Mă gândesc pe cine să sun. Nu am pe nimeni. Poate să îmi sun notarul? - Știți Monseigneur Feval, sunt eu Paul, am să mor azi-măine și mă gândeam dacă puteți să îmi plângeți plecarea. M-aș simți mult mai ușurat! Răsfoiesc agenda de pe birou. Am sute de numere, dar toate sunt nume fără importanță. Nume de care sunt legat doar financiar. Toți reprezintă sume, bani, nimic altceva. Trântesc agenda. Rămâne deschisă la litera R. Privirea îmi cade pe numele Reymont. Julie Reymont. Frumoasa mea Julie. Prima mea femeie adevărată. Născută din tată marocan și mamă franțuzească. Singura femeie de care am fost îndrăgostit și pe care am cerut-o în căsătorie. Și ce dacă aveam 20 de ani și ea 38. Aș fi renunțat la orice pentru ea. De fapt eu nu aveam nimic, ea ar fi trebuit să renunțe la multe pentru mine; la un soț bătrân și bogat, la o poziție socială, la o viață extravagantă. Se pare că nu a fost în stare. Când ne-am întâlnit acum doi ani, la dineul organizat de „Fundația copiilor săraci ai lumii”, dineu dat bineînțeles cu scopul de a strânge fonduri. Julie arăta bătrână și obosită, însă tot frumoasă. Poate puțin mai aspră în privire și cu un glas mai strident, însă aerul ei de aristocrată era mult amplificat. Cât de bine m-am simțit când au spus la microfon: - Din partea domnului Paul Berg, o sută de mii de euro. În ochii ei se vedea mirarea. Ma privit prelung, apoi a zâmbit. Dacă așa i-am stârnit admirația atunci mă declar satisfăcut. Ciudat comportament au oamenii. M-am dus acolo cu intenția de a dona o mie de euro. Până și

organizatorii au rămas uimiți. Știu că a fost un moft, însă eu îmi permit mofturi, căci am posibilitatea de-a mi le satisface.

Au trecut doisprezece ani de la despărțirea noastră. Tot timpul m-am întrebat dacă am fost un capriciu sau dacă m-a iubit. Pun mâna pe telefon și formez numărul. Îmi răspunde o voce de bărbat. - Sunt Paul Berg. Aș dori să vorbesc cu doamna Julie Reymont. - Doamna nu este acasă, dar îmi puteți lăsa numărul dumneavoastră de telefon și va suna dânsa .când se va întoarce. Îi spun numărul fără prea multă tragere de inimă, apoi închid. Rămân cu fruntea lipită de receptor. Îi simt răceala. Probabil că adorm. Aud ca prin vis țîrîitul telefonului. - Paul, tu ești? Sunt Julie. - Julie, ce faci? Mă întrebam dacă ai putea să te întâlnești cu mine ca să vorbim. Face o pauză lungă. Îi simt respirația. Nu spune nimic, îmi este frică de un refuz și de aceea spun repezit: - Știi ce, a fost o tâmpenie, mi-ar fi făcut plăcere să te revăd însă este o copilărie. Poate altă dată... - Paul, stai. Sunt de acord. Dă-mi adresa și vin acum la tine. Mă grăbesc să fac curat. Trântesc toate lucrurile în dormitor și închid ușa. Umplu mașina de spălat vase cu tot ce era prin bucătărie, deschid geamurile și aprind câteva lumânări parfumate. Mă reped la coșul cu rufe, iau un tricou și șterg praful pe ici-colo. Cât timp o fi trecut? Intru repede sub duș, mă săpunesc, ies, mă îmbrac, mă parfumez și mă așez pe canapea pentru a-mi trage sufletul. Degeaba, căci se aude soneria interfonului. Apăs butonul și deschid ușa încercând să am un aer degajat. Aud tocuri pe scări. Număr pașii. Sunt 23 de trepte. Apare Julie înfăolită într-un mantou de vizon negru, lung până la podea. Are aceeași tunsoare pe care o știam, cu breton, cu părul până la umeri, același gen de pantofi escarpen. Mă uit la ea și simt o strângere de inimă. E ca acum doisprezece ani. Aștept să îmi sară în brațe. Se apropie de mine. Arată exact ca atunci, e ca și cum m-aș întoarce în timp. O poftesc în casă, îi scot mantoul de pe umeri. E îmbrăcată într-o rochie de seară lungă, verde smarald. În urechi îi scânteiază două diamante în formă de lacrimă. Este superbă. - Scuză-mă că am venit îmbrăcată așa. Am fost la o petrecere. Majordomnul mi-a spus că ai sunat. Am crezut că ai o problemă. O invit să ia loc, o tratez cu un coniac. Se uită la mine întrebătoare, iar eu o privesc cu admirație. Este perfectă. Nu mai are riduri, nu mai are cearcăne. În ochi îi licărește acea scânteie de tinerețe, cum o au doar fetișcanele. Cred că există și chirurghi plasticieni care fac minunii;. - Ei ce este? - Nimic, îmi era dor de tine! Ești frumoasă! - Și după doisprezece ani, te-ai gândit să mă suni la zece seara ca să îmi spui acest lucru! - Ți-aș fi spus-o în fiecare zi, dar tu nu ai vrut! - Să nu crezi că nu am văzut compasiunea din ochii tăi la balul de caritate, zise Julie. Te felicitai că nu ai rămas cu mine, cu o babă. Sunt conștientă că și donația ai făcut-o ca să mă uimești. Paul, te cunosc atât de bine, ești copilul meu, creația mea! Cei trei ani petrecuți împreună te-au făcut să fii ceea ce ești astăzi. Problema este că nu știu dacă a fost bine sau rău pentru tine, dacă ți-a folosit sau nu. Are dreptate. Așa este, însă o privesc acum și o văd pe Julie cea de altă dată. Veselă, tânără, frumoasă, exotică. Ochii ei de culoarea abanosului îi strălucesc. Aș vrea să o sărut, să îmi aduc aminte de tinerețe. Vorbim vrute și nevrute. Îi povestesc în mare reușitele mele. Ea îmi spune că soțul ei a murit, că este singură și că din plictiseală lucrează ca editor la o revistă de terapii alternative. Îmi aduc aminte că era pasionată de metafizică, de alchimie, că noapți la rând îmi împuia capul cu premonițiile ei, cu visele ei. Mă obliga să citesc tot felul de cărți, ca apoi să i le povestesc. Oare de ce am uitat? Unde s-or ascunde aceste amintiri? Nici nu știu când au trecut trei ore. Mă uit la Julie. Este ca o rază de soare. Stă pe canapea cu picioarele strânse sub ea și râde de mine, de felul în care am abordat-o. Râsul ei cristalin îmi face bine, mă unge pe suflet. Simt cum pesimismul meu se topește, atins de magia acestui suflet tânăr. Julie se ridică în picioare; - Trebuie să plec, mâine am o zi grea. Poate ne mai vedem. Mă uit în ochii ei. Mă uit fix spre a-i surprinde reacția. - Julie, am HIV. Văd groază în ochii ei. Mă aștept din clipă în clipă să fugă spre ușă. Închid ochii și din ei țâșnesc două șuvoaie mari de lacrimi. Plâng pentru prima dată de când am aflat vestea; mă copleșește propria mea nenorocire. Simt cum două brațe mă cuprind. Mă uit la Julie. Plânge și ea. Mă strânge la piept. - Dragul meu... sărmanul meu. Rămânem așa mult timp. Julie îmi mângâie continuu părul. Se desprinde de mine, își ia mantoul și fuge spre ușă. - Te sun mâine. Mă gândesc la ceva. Te sun. Știi sigur că nu va suna. Nici eu nu aș fi sunat. Ce să fac, să stau să văd cum moare un om, să îi fiu părtaș la agonie, să trăiesc alături de el ultimele clipe, să îi simt frustrările și panica. Nu, cu siguranță nu va suna. Sunt totuși fericit că există un om care îmi știe secretul. Această povară nu mai este doar a mea. Există un om în fața căruia nu mai trebuie să mă prefac. Asta în cazul în care voi mai avea ocazia să o văd. Mă întind pe canapeaua lui Dumnezeu. - Danaide... iubirea mea... tu ești singura care nu fugi de mine... tu ești nemuritoare... Danaide. Nu știu cât am dormit însă mă trezește țârâitul insistent al interfonului. Mă uit la ceas. Este ora două. Mă ridic și apăs butonul. Sunt sigur comis-voiajori. -Da? - Paul, sunt eu Julie. Inima îmi tresare și începe să bată nebunește. Apăs tasta și în câteva clipe Julie îmi sare în brațe. Este îmbrăcată ca și ieri. Îmi flutură în față un bilet de avion. - Luni pleci în România. La București acolo te va aștepta prietena mea Emilia, începe ea să turuie.

Este româncă, dar vorbește franceza perfect, deoarece a fost căsătorită cu un francez. O să te ducă într-

un loc unde vine un om care poate trata orice. Nu îți garantez nimic. Nu știu dacă are leac și pentru tine, însă trebuie să ajungi. El nu vine decât o dată pe lună și asta se întâmplă în prima marți a fiecărei luni. Te duci și apoi mai vedem. Este atât de entuziasă încât mă face să râd. - Tu crezi că dacă omul acesta avea leac pentru boala mea ar mai fi fost în România? Ar fi lucrat la NASA sau i-ar fi fost brevetat medicamentul. Ar fi fost miliardar și acum ar fi stat la soare pe propria lui insulă în Bahamas. Ești atât de naivă încât îmi vine să te sărut. - Spune-mi Paul, ai încredere în mine? zise Julie uitându-se în ochii mei. Ai ceva de pierdut? Biletul l-am plătit eu, tot eu am vorbit și cu Emilia. O să stai la ea, deci nu o să te coste nimic. Este vorba doar să îți miști fizicul până acolo, căci eu nu mă pot duce în locul tău! - Cum ai auzit de acest om? - Am aflat de la o colegă de birou, care a vrut să facă un articol cu el, însă și-a rupt piciorul și nu a mai putut pleca, așa că a trebuit să mă duc eu. Spune-mi Paul, tu vezi ceva schimbat la mine? - Mai mult văd că nu te-ai schimbat! Ești la fel de naivă și de copilăroasă, iar dacă te referi la liftinguri, pot spune că doctorul a fost un magician. Să nu mă înțelegi greșit, arăți fantastic, ești la fel ca acum doisprezece ani. Ești perfectă și încântătoare, ai o piele pe care multe adolescente ar invidia-o. Ai sâni feciorelnici, părul îți strălucește de sănătate, într-un cuvânt ești sublimă. - Poți crede că asta a făcut el? - Este doctor? - Nu, nu este doctor și nu m-am operat, ci am luat niște extracte de plante, am făcut împachetări cu un fel de argilă, am făcut anumite exerciții de gimnastică și meditație, toate recomandate de el. Când am ajuns acolo eram o epavă, eram prăbușită fizic și moral, știam că îmbătrânesc și că fiecare zi care trece mă aduce mai aproape de moarte. Mă uitam în oglindă și vedeam brazdele lăsate de trecerea anilor. Îmi vedeam sânii lăsați, care atârnav ca și cum ar fi dorit să se ridice într-o ultimă zvâcnire. Eram bătrână, arătam ca o babă. Asta se întâmpla la câteva luni după întâlnirea cu tine. Deschid gura să spun ceva, însă Julie ridică mâna. - Nu mă întrerupe! Am și eu oglindă, am văzut în ochii tăi ceea ce eu gândeam cu mintea. M-am gândit să mă operez, însă este un lucru provizoriu. O știi pe Fleur? Arată de parcă ar fi gata îmbălsămată. Este la a șasea operație de lifting. Are pielea pergament, nu poate să râdă, iar doctorul i-a spus că nu crede că va mai putea face ceva. M-am gândit apoi să mă sinucid. Programasem sinuciderea la sfârșitul anului. Este prozaic nu? Însă vroiam să îmi termin treaba la revistă, să îmi regândesc testamentul. Luasem deja hotărârea ce și cum. Era totul stabilit. Urma să plec în România, scriam articolul, încheiam anul și pa. Vă pupam dulce de dincolo. Dar am ajuns acolo și toate sau schimbat. Ai să vezi. Este un altfel de om. Poate nici nu e om. Singura problemă este că nu tratează pe oricine.

- Te pomenești că o fi un spiriduș. Tu ai auzit de efectul placebo? Poate e un șarlatan. Poate tratează doar persoanele a căror minte poate fi manevrată. Poate este șeful escrocilor, tăticul lor și v-a găsit pe voi fraieri. Câți bani ți-a luat? întreb eu răstit. - Nici un ban. Am vrut să-i dau, dar a zis că nu vrea. În schimb va dori la un moment dat o favoare. Îmi vine în minte un film, care nu mai știu cum se chema. În care ucigașul îți rezolva o problemă, dar contra unui serviciu. - Ideea este că ai să pleci, spuse Julie. Ai timp până luni să îți așezi lucrurile cum trebuie. Dacă lipsești câteva zile nu va fi nici o problemă. Biletul de întoarcere este joi. Să mă suni. Încerc să răsucesc problema pe toate părțile. Dacă nu plec mă cert cu Julie, poate nici nu va mai trece pe la mine, de murit tot o să mor și unde mai pui că rămân și cu ideea că poate ar fi fost ceva. Dacă plec, plec. Merg ca să îl văd, mă vede, poate îmi dă ceaiuri, de murit tot voi muri, dar o pot determina pe Julie să stea cu mine până la final, ceea ce înseamnă că nu voi fi singur. - Bine, plecă Julie îmi sare de gât și mă sărută pe gură. O îmbrăncesc. Cred că este nebună. Eu nu aș săruta un bolnav de Sida nici pentru un milion de euro, nici dacă aș fi amenințat cu moartea, de fapt eu mă feresc și de cei cu gripă. Eu mi-am dat secretara afară deoarece venise răcită la birou. Ce ciudați sunt oamenii, de fapt asta este adevărata Julie, exuberantă și imprevizibilă. Sunt în avion și aștept să decolăm. Îmi revizuiesc în minte toate treburile. Am anunțat banca, am luat cecuri de călătorie, am anunțat administratorul, am anunțat firma de monitorizare, am pus alarma, am anunțat secretara. Dacă este să fac o socoteală, există totuși câteva persoane în viața mea, de care sunt legat. Nu sunt rude sau prieteni, însă uite că trebuie să dau și eu raportul cuiva. Păcat că pe ei nu îi interesează. Îmi sună mobilul. E Julie. - Ești în avion? -Da. - Te pup, vorbim când ajungi! Ce turnură curioasă a luat viața mea. Sunt bolnav, în loc să mă menajez, fac excursii, singura femeie pe care am iubit-o s-a întors la mine însă eu nu pot fi cu ea, am bani, dar nu am ce face cu ei. Afacerile îmi merg excepțional, clienții mă roagă să le fac planuri pentru plasamentele viitoare, dar eu mă eschivez, și drept răsplată plec să vizitez un vraci în care nu cred, într-o țară despre care nu știu mai nimic. Aterizarea decurge normal. Am aflat de la însoțitoarele de bord că aeroportul se numește Henri Coandă. Aeroportul este mic și îmi pare întunecos. Îmi recuperez geanta și mă îndrept către ieșire. Câțiva oameni, să fie vreo sută, așteaptă uitându-se cu atenție.

Mă uit de jur împrejur. Încerc să găsesc o anume Emilia. Nu mai este nevoie, căci văd o foaie pe care stă scris Paul Berg. Mă îndrept către ea. - Emilia? - Paul Berg? Clatin din cap. Îmi întinde mâna. I-o

strâng prietenește. - Acesta este tot bagajul? -Da. - Atunci să mergem. Mă urc într-un Touareg. Emilia pornește motorul. Mă uit la ea. Să tot aibă vreo 45 de ani. Cred că a fost drăguță în tinerețe, are un chip luminos, însă pare neîngrijită. Are părul prins într-o coadă de cal, ceea ce face ca nasul acvilin să fie și mai proeminent. Este îmbrăcată în blugi și are o jachetă albastră, ușor lăbărțată la mâneci. Ghetele sunt sport și sunt pline de noroi uscat. Este un real contrast între mașină și posesoarea ei. Încerc să fac puțină conversație. Aflu că are 43 de ani, că are o firmă de calculatoare, de fapt a fost a soțului, care a murit în urmă cu patru ani. Mai aflu că nu are copii și că mașina este a surorii ei, de la care a împrumutat-o special pentru mine. Îmi spune că este prietenă cu Julie, care a ajutat-o cândva, rămânându-i astfel datoare. Iar ea face acest lucru de dragul ei, dându-mi de înțeles că nu îi face nici o plăcere să fie pe post de gazdă și că așa face bine să nu fiu mofturos. Încerc să o trag de limbă, să aflu mai multe despre omul pe care trebuie să îl întâlnesc, dar nu scot nimic de la ea. Îmi spune doar că întâlnirea va fi mâine, la ora trei după amiază. Ajungem acasă la Emilia. De fapt este o căsuță cu un etaj, nu foarte departe de intrarea în București, după cum îmi dau seama. Îmi arată camera mea. Este un dormitor mic, însă mobilat cu gust. Pe perete sunt agățate două lucrări moderne, viu colorate. Caut să descifrez numele. Murivale sau cam așa ceva. Încerc să înțeleg ce a vrut pictorul să exprime, dar nu mă dumiresc. Îmi pun bagajul pe fotoliu și dau drumul la televizor. Cred că sunt știrile. Mă străduiesc să percep limba. Unele cuvinte îmi sunt cunoscute. Emilia bagă capul pe ușă. - Baia este pe hol, așternutul este în dulap. Te aștept jos la masă. - Mulțumesc, dar nu îmi este foame. Mai degrabă îmi este somn. - Cum vrei, dacă ți se face foame peste noapte, frigiderul este jos. Poți mânca ce dorești. Mâine eu merg la birou și vin pe la două să te iau, zise Emilia și închise ușa. Mă întind pe pat fără să mă dezbrac. Mă gândesc cât de disperat pot fi dacă am acceptat o tâmpenie ca asta. Sunt în România, în casa unei văduve, nu cunosc pe nimeni, nu vorbesc limba, nu știu nici măcar unde este ambasada. Dacă este o psihopată care ucide noaptea? Și dacă mă ucide ce? Poate se murdărește de sânge și se îmbolnăvește.

Super pedeapsă. Asta ar trebui făcut cu criminalii. Să fie obligați să bea sânge infectat. Cred că am luat-o razna! Mă trezesc dimineată. Cafeaua mă așteaptă în bucătărie. E rece, dar o beau așa. Apoi merg să mă îmbrac. Deliberat am luat de acasă numai lucruri scumpe, blugi, pulover Armani, pantofi, geacă Camei și un ceas Bulgari. Emilia își face apariția fix la două. Mă urc în mașină și pornim. După vreo jumătate de oră de mers oprește în fața unei clădiri. Intrăm. Suntem într-o sală veche de cinema. Emilia îmi face semn să mă așez. Caut un loc mai retras, în spate. Mă uit împrejurul meu. Sunt cam 50 de persoane, de toate vârstele și categoriile, sunt tineri, bătrâni, copii, unii bine îmbrăcați, alții prost îmbrăcați, unora li se citește suferința pe față, alții par sănătoși. În sală se aude un zumzet uniform. Toți vorbesc între ei, ca și cum s-ar cunoaște. Nu înțeleg nimic. Mă uit la Emilia, care îmi face semn să stau liniștit. Sunt tare curios să văd personajul. Probabil va apare pe scenă, ca un mare actor, făcând pase magice asupra tuturor. Mă întreb dacă vor exista vindecări miraculoase, dacă vor exista paralizați care să meargă brusc, muți care să vorbească, orbi care să vadă. Îmi amintesc de Julie. Cu siguranță că pe ea a ales-o, căci a intuit credulitatea ei, naivitatea ei de copil mic. Acești șarlatani posedă un al șaselea simț, așa cum am și eu. Simt prada, o încolțesc, o vânez, o amețesc cu vorbe, ca apoi să o devoreze în liniște, savurând momentul. În sală murmurul se intensifică. Pe o ușă laterală își face apariția un bărbat mic de statură, gras și cu o chelie pronunțată. Este imaginea clară a șarlatanului. O întreb pe Emilia dacă acesta este personajul. Îmi spune că nu, este proprietarul sălii. Omul mormăie ceva, iar în sală se așterne liniștea. Pe aceeași ușă laterală apare un bărbat nu foarte înalt, bine făcut, însă aerul demn pe care îl abordează îi conferă o anumită suplețe. Are un păr des, negru, pieptănat pe spate. De la distanță nu îi pot stabili vârsta. Este îmbrăcat într-un costum oriental, cu pantaloni de culoare neagră și cu o tunică neagră cu arabescuri mov. Este încălțat cu un fel de ghete de mătase neagră cu talpa foarte plată, care sunt legați pe picior cu un fel de șiret. Are ochii închiși la culoare, însă aceștia lucesc într-un mod aparte. Se învârte prin sală și atinge câteva persoane. Aceștia ca la un semn magic se ridică și ies pe aceeași ușă. Același ritual se repetă aproape la fiecare sfert de oră. Uneori atinge trei persoane, alteori cinci. Din câte îmi dau seama le alege în mod aleator. Trece pe lângă mine de câteva ori, însă nu mă bagă în seamă. Abia la a patra intrare se întoarce și se uită în ochii mei. Simt furnicături pe șira spinării. Din câte îmi dau seama are în jur de 40 de ani. Nu mă atinge nici de data asta. Sunt convins că nu o să mă aleagă și de aceea stau foarte liniștit. Nu pot să nu observ inelul cu smarald pe care îl poartă. Să aibă cam 30 de carate. Cred că a costat o averă! În sală mai sunt doar trei persoane. Emilia, o fată și cu mine. Personajul intră și ia fata. O întreb pe Emilia dacă e gata ca să putem pleca. Ea spune să mai stăm. Stăm cam douăzeci de minute. Îmi dau seama că nu va mai veni însă trebuie să stau până ce se va convinge și Emilia. Spre surprinderea mea după alte zece minute, bărbatul își face apariția. Nu mă atinge pe umăr cum a făcut

cu ceilalți, ci îmi face semn să îl urmez. Ies din sală, pe un culoar și intrăm într-o încăpere mică aflată în partea laterală a scenei. Aici ne așteaptă un alt bărbat îmbrăcat în același gen de haine, însă de culoare gri. Este ras în cap, are trăsături europene, dar ochii îi sunt puțin oblici, ca dovadă a unei descendențe orientale îndepărtate. Stă așezat pe o ladă de lemn. În mijlocul camerei, pe jos, se află întinse două pânze, nu foarte mari, pline de simboluri. Recunosc în multitudinea lor însemnele zodiacale. Sunt înscrise într-un cerc, iar acest cerc se află într-o hexagramă. Bărbatul cu descendență orientală îmi face semn să mă așez în mijlocul cercului. Pe cealaltă pânză în mijlocul unui alt cerc se așază bărbatul cu păr negru. Încerc să înjgheb un dialog cu el. Îi vorbesc în franceză, scoțând toate prepozițiile, în speranța că simplificând limba, mă va înțelege. - Julie trimis la tine. Eu sănătos. Se uită la mine ca și când aş veni de pe altă lume. Închide ochii și inspiră adânc. Recunosc că este un scenariu bine pus la punct, orice muritor ar fi impresonat. Chelul îmi face semn să închid ochii. Știu, din psihologie, că dacă nu vezi, te lipsești de stimuli și poți avea tot felul de trăiri, deoarece creierul trebuie să lucreze într-o formulă nouă, necunoscută. Eu oricum sunt un vizual, mă bazez pe ceea ce văd, îmi place analiza, pot scoate informații din detalii care altora le scapă. Închid totuși ochii, dacă am ajuns până aici, de ce nu! Nu uit totuși să îmi scot ceasul la vedere. Simt cum o căldură plăcută îmi invadează trupul. Umerii mei sunt grei. Încerc să deschid ochii însă îmi este prea lene. Mă las dus de această moleșală. Timpul parcă s-a oprit în loc. Deși nu văd, simt că sunt învăluit în ceață. Este o ceață albă cu reflexe aurii, arată ca și cum raze stinghere de soare s-ar reflecta ici colo. Mă simt ușor, nu îmi mai este frică, parcă plutesc. Nu știu cât stau așa, însă aud cum bărbatul inspiră adânc. Deschid ochii și mă uit la el. Mă privește cu dragoste, așa cum numai mama o făcea. Și Julie. - Eu problemă? Încerc o altă cale de comunicare. - Dacă aveți o altă limbă care vă este mult mai familiară decât franceza, o putem folosi pe aceea, îmi spuse el, într-o franceză literară, clară și fără cusur. - Nu, mulțumesc. Franceza este limba mea maternă, răspund eu râzând. Mă numesc Paul Berg și am fost trimis la dumneavoastră de Julie.

- Numele meu este Cristofor. Nu știu de ce, dar am început să capăt încredere în el! Poate că m-am tâmpit și eu. - Știți, eu sunt bolnav, aş dori să știu dacă aveți vreo posibilitate să îmi stagnați boala. Poate știți vreun ceai sau preparat care să mă ajute. Nu vreau să mor repede. Din ochi încep să îmi curgă lacrimi. Mă simt atât de penibil! Stau pe jos, îmbrăcat în Armani, și plâng ca un prost în fața unui necunoscut ce se pretinde a fi guru. - De ce? mă întreabă el. - De ce. ce? - De ce nu vrei să mori repede? - Pentru că mai am atâtea lucruri de făcut! -Ce? - Am de făcut investiții, de vândut acțiuni, de câștigat bani. - Aha, deci după ce le rezolvi poți muri liniștit? Păi, în aceste condiții te pot ajuta. O să îți dau ceva ceaiuri, ceva tincturi, ca să poți să fii pe picioare până când termini, ca apoi să pleci liniștit. Nu este de ajuns că mă simt ca un idiot, îi mai văd și zâmbetul din colțul gurii. Îmi vine să intru în pământ de rușine. Totuși nu mă simt atât de stânjenit pe cât ar fi trebuit. De vină trebuie să fie privirea lui caldă, pe care o simt plăcută, familială, ca și când ne-am fi cunoscut de-o veșnicie. Mă gândesc că are dreptate, să mai trăiesc pentru ce? Ca să umplu buzunarele clienților mei? Ca să am mai mulți bani când voi fi în pământ? Pe mine nu are cine mă moșteni! Sunt eu cu mine însumi. - Să știți că aveți dreptate, nu am nimic de pierdut așa că pot să mor. Nu contează dacă mai trăiesc un an sau doi, rezultatul este același, însă mie îmi este frică să mor! Eu vreau să mai stau aici în această lume pe care o cunosc, în care trăiesc și pe care o percep cu simțurile mele. Nu vreau să mă duc la un ipotetic Dumnezeu, care nu are altceva mai bun de făcut decât să mă ia pe mine la el, ca și când i-aș fi de folos. Sunt convins că o face din invidie, din răzbunare. Mă urăște că am reușit să mă descurc fără el, fără nici un pic de ajutor. E supărat că deși mi-a luat tot, am reușit să-l înving să-i demonstrez că pot avea orice, că pot clădi cu mâinile mele un imperiu din nimic. Cristofor începe să râdă. Râde atât de tare și cu atâta poftă încât îi dau lacrimile. - Bine, și de la mine ce vrei? Întrebă el - Vreau să trăiesc! Să mor când vreau eu! Să mă vindec! Asta vreau, să îi demonstrez că îmi pot hotărî singur soarta, tip eu din răsuputeri. Mă privește îndelung. - Lasă-mă puțin singur, zise el. Ies pe hol și o găsesc pe Emilia așteptându-mă. Nu mă întreabă nimic, însă simt că este curioasă. Îi spun că trebuie să așteptăm. După un sfert de oră apare Cristofor. Este puțin palid și mi se pare cam trist.

- Providența Divină a spus că trebuie să te ajut. O voi face deși nu sunt convins că este bine. Dacă vrei să te vindec va trebui să stai șase luni la mine, să ai contact cu cei din exterior doar prin intermediul scrisorilor și va trebui să te supui regulilor mele. Nu ai voie să aduci cu tine telefoane, laptop-uri sau orice fel de aparatură electronică. De asemenea nu ai voie săpunuri, detergenți sau parfumuri. În rest îți poți lua orice, cărți, îmbrăcăminte etc. Ai o lună la dispoziție ca să te hotărăști. Dacă vrei, vino aici în prima marți din luna următoare și te voi lua cu mine. Dacă nu vii, înseamnă că nu vrei. Ai o singură posibilitate, după care portalul se va închide. - O să mă gândesc. Cât mă costă? - Eu nu iau bani, dar la un moment dat voi dori ceva de la tine. - O să trăiesc? Îmi garantați? - Dacă

Providența Divină a hotărât așa, înseamnă că o să trăiești. - O să mă gândesc, răspund eu și simt cum inima îmi tresare. Cristofor își uni palmele în dreptul pieptului și se aplecă înainte într-o formă de salut, după care se întoarse și plecă. Nu mai știu cum am ajuns înapoi la Paris. Nu mai țin minte zborul. Nu știu nici dacă mi-am luat rămas bun de la Emilia. În urechi îmi răsună doar că o să trăiesc. Deci există o șansă! Omul acela, mi-a dat o speranță. Dar dacă este o minciună? Dacă vrea să mă sechestreze, să mă țină acolo căci știe că voi muri și apoi să mă deposeze de avere? Dar dacă a spus adevărul? Dacă știe el ceva preparate magice, poțiuni fermecate? Dacă chiar am o șansă și o ratez? De când am venit mă văd zilnic cu Julie. Simt că o iubesc. De fapt este singura femeie pe care am iubit-o și nu cred că iubirea se uită. Este ceva etern. Astăzi a zis că ne vedem la 7. Mă uit la ceas. Trebuie să sosească. Aud țîrîitul interfonului. Mă reped și apăs butonul. În câteva clipe Julie își face apariția. Este îmbrăcată într-un tior elegant de mătase albastră, cu o etolă de vulpe neagră. Este superbă. Intră și se așază pe canapea. - Ei te-ai hotărât? Mai continuăm și astăzi discuțiile? Evit să îi spun că m-am hotărât. Îmi place să mă contrazic cu ea. Este frumoasă când se înfurie. - Nu știu ce să zic, înclin să mă duc, însă mi-e frică să nu pierd șase luni din tratamentul clasic și să îmi grăbesc sfârșitul. - Dar tratamentul clasic îți prelungește doar agonia, pe când aici ai șansa să te vindeci! Explodă ea. Mai ai doar trei zile să te hotărâști, apoi este definitiv. Trebuie să faci rezervare la avion, să îți pui lucrurile în ordine, să anunți avocatul. Sunt atâtea de făcut și atât de puțin timp. - Mda, îngân eu. - Te rog Paul, fă-o pentru mine! Te implor!

Văd cum ochii i se umezesc. Îmi vine ideea să marșez. - O fac, dacă îmi promiți că la întoarcere te căsătorești cu mine! O văd cum rămâne mută de uimire. Încearcă să articuleze ceva, dar nu reușește decât o bolboroseală. - Să înțeleg că a fost un da? - Este o cerere în căsătorie? - Da. Dacă îmi promiți că la întoarcere te căsătorești cu mine, indiferent dacă sunt sănătos sau nu, am să o fac! O văd cum se frământă. - Bine Paul, am să o fac. Când te întorci ne vom căsători! Îmi vine să urlu de fericire. Îmi vine să o sărut, să o iau în brațe și să facem dragoste. Simt cum sângele îmi clocotește în vine. De fapt de când a intrat din nou în viața mea îmi doresc să fac dragoste cu ea. Sunt la fel de bărbat ca înainte însă rațiunea mă îndeamnă să fiu cumpătat. Mă ridic din fotoliu și mă îndrept către birou. Deschid sertarul, scot biletul de avion și i-l flutur. Julie râde și mă sărută. - Tot escroc sentimental ai rămas. O sărut și eu. Cu patimă. Îmi vine să smulg hainele de pe ea. O simt că se lasă dusă de val. Încă nu pot să îmi explic cum de nu îi este silă de mine? Cum de nu-i este frică? Mă opresc la timp. Julie rămâne lipită de mine. - Te doresc atât de tare! Îmi șopti ea. Nu ai prezervative? Simt cum mi se ridică părul de pe ceafă. - Ești inconștientă? Trebuie să așteptăm până mă întorc. - De ce vrei să ne căsătorim și apoi să facem dragoste? Întrebă ea. Am înțeles, vrei să rămâi virgină până la nuntă! - Ești nebună! Am SIDA. Poți să te infectezi. Se pot întâmpla accidente. În nici un caz, răbufnesc eu îndepărtându-mă de ea. - Mda, poate ai dreptate. Așteptarea o să fie mai dulce. Dar să știi că până pleci o să stau la tine. O să mâncăm, o să ne plimbăm și o să dormim împreună. Într-un cuvânt o să stau pe capul tău, să fiu sigură că nu te răzgândești. Nici nu știu când au trecut cele trei zile. Am simțit că trăiesc, că sunt fericit. Văzând-o îmbrăcată în tricourile mele, foindu-se prin casă, râzând, aruncând cu perne în mine, ma făcut să devin mai optimist, să capăt încredere. Stau în dreptul ușii, gata de plecare, ținând în mână sulul de carton în care se află rulată cealaltă mare iubire a mea. Danaide. Doar nu era să plec și să o las singură! Măcar pe ea să o iau cu mine. Julie face inventarul lucrurilor, învârtindu-se de colo-colo. - Ai luat biletul, pașaportul? - Da, răspund eu amuzat.

- Valiza e gata, tabloul îl avem, să punem alarma și să coborâm la taxi, zise Julie și deschise ușa. Sunt iarăși singur în avion. Rectific: sunt în avion, dar nu sunt singur. Sunt cu Danaide. Țin sulul strâns între peretele avionului și piciorul meu. Vreau să o simt aproape, închid ochii și o văd. Urmăresc cu privirea minții, curbura șoldurilor; valurile involburate ale mării se sparg de stânci, încântându-mi imaginația cu zgomotul lor. Aud râsul Juliei în depărtare. O văd cum îmi face cu mâna. Imaginea ei se suprapune peste cea a Danaidei. Mă sperii și deschid ochii. Ce să fie asta? Într-un târziu aterizez pe aeroport. Am un deja-vu. Aceeași Emilia, aceeași mașină, iar aceeași cameră, aceeași cafea rece, aceeași notiță în care sunt anunțat că vine să mă ia la două. Parcă și cuvintele folosite în bilet sunt la fel. Poate că este chiar același bilet. Simt cum teama îmi inunda sufletul. Dacă greșesc? Dacă hotărârea pe care am luat-o este eronată? Dacă am să mor în șase luni? Pentru un muribund o jumătate de an înseamnă o eternitate. Încep să tremur. Aud ușa de la intrare deschizându-se. Este Emilia care mă strigă spunându-mi că trebuie să ne grăbim. Ajung în aceeași sală de cinema. Mă așez intenționat în primul rând, ca să mă vadă, să nu existe nici o îndoială. Poate că nici nu mă mai ține minte. Asta ar fi chiar culmea! Dar nu cred, excroicii au o memorie excepțională. Mă știu pe mine. Rămân iarăși ultimul. De această dată și fără Emilia, care a ieșit să fumeze o țigară. În întreaga încăpere sunt doar eu; o singură persoană, cu un sul de

carton în mână. Mă simt penibil. Ca și cum aş sta singur într-o gară dezafectată în aşteptarea unui tren imaginar. În sală îşi face apariţia chelul, care îmi face semn cu mâna să îl urmez. Ies deja pe cunoscutul coridor. Însă de data aceasta nu intrăm în camera alăturată, ci ne îndreptăm către o uşă. În capătul holului dau cu ochii de Emilia care îmi cară geamantanul. Leşim pe uşă şi ajungem într-o curte interioară în care se află parcat un Range Rover. Chelul pune geamantanul în portbagaj, îmi face semn să mă urc şi se aşază la volan. Emilia îmi face cu mâna. Îi răspund la fel, după care maşina se pune în mişcare. Mă întreb unde o fi Cristofor. Poate vine cu altă maşină? Îl întreb pe chel, însă acesta îmi face semn să tac. Cam nepoliticos, dat fiind că sunt musafir ar fi putut măcar să îmi dea de înţeles că nu vorbeşte limba, mă hotărâsc însă să tac şi să admir peisajul. Nu ştiu de ce mi se închid ochii de somn. Încerc să mă concentrez la drum, dar pleoapele mele refuză să rămână deschise. Aţipesc pentru o clipă, sau cel puţin aşa mi se pare. La un moment dat, simt cum maşina se zdruncină ca şi cum ar merge pe un drum cu pietre, iar această senzaţie mă trezeşte.

Ne aflăm pe un drum pietruit, care urcă. În dreapta şi în stânga maşinii se află o pădure superbă de conifere. Mă uit la ceas. Este ora 5 dimineaţa. Cred că am mers cam cinci ore, dat fiind că am părăsit Bucureştiul pe la douăsprezece. Mă uit la chel. Acesta conduce liniştit. Mă foiesc în scaun şi încerc să-l surprind privirea în oglinda retrovizoare, însă el nici nu mă bagă în seamă. Mă hotărâsc să deschid geamul. Aerul rece şi curat năvăleşte în interiorul maşinii, umplându-mi plămânii. Oare câţi ani au trecut de când nu am mai fost într-o pădure? 10-20? De ce este viaţa asta atât de ciudată? Oare unde au dispărut amintirile copilăriei mele? Încerc să mă gândesc la excursiile pe care le-am făcut împreună cu părinţii mei. Îmi vine în cap doar scena în care mi-am luxat glezna. Nu, oricât de mult mi-aş scormoni memoria, nu reuşesc să găsesc acele clipe. Simt fizic că ele există însă ceva le blochează. Este ca şi cum mi-ar fi frică să le conştientizez, ca şi cum retrăirea lor m-ar sili să mă umplu de beatitudine, iar mie îmi este frică de fericire, căci fericirea nu face altceva decât să te facă să laşi garda jos, să fii mai înţelegător, să întorci şi celălalt obraz, aşa cum scrie în Biblie, iar eu, ipotetic vorbind, îl omor pe cel ce mă atinge. Virajul spre dreapta al maşinii mă face să ies din reverie. Urcăm pe un drum şi mai abrupt. După cinci minute de mers întâlnim un gard înalt, din piatră de râu. Mergem încă vreo două minute de-a lungul lui şi ne oprim în dreptul unei porţi masive din lemn. Seamănă cu o poartă de castel medieval. Bărbatul chel se dă jos şi deschide poarta. În faţa noastră, apare un drum de piatră cubică, străjuit de-o parte şi de alta de arbori imenşi. Este atâta linişte şi pace, încât şi propriile mele gânduri mă deranjează. Intrăm. Cam la două minute, după o curbă, răsar în toată splendoarea sa o construcţie impresionantă. Este de fapt un fel de castel din piatră gri-cenuşie, care aduce mult cu o catedrală. Recunosc ogiva, sau bolta în arc frânt, a ferestrelor imense, caracteristică stilului gotic. De-a lungul geamurilor frontale, a căror vitralii scânteiază în lumina dimineţii, stau înşirate şapte statui în mărime naturală. Sunt de fapt un fel de statuicoloane, reprezentând siluete de bărbaţi sau poate sfinţi, cu aspect imobil, cu trupuri fără şolduri şi umeri, a căror feţe şi veşminte austere te fac să simţi un fior pe şira spinării. În părţile laterale ale clădirii, stau de pază patru turnuri înalte, a căror vârfuri ascuţite par a înţepa cerul. Atât apuc să văd, căci chelul opreşte maşina în faţa intrării. Este de fapt o monumentală uşă din lemn brun-închis, prinsă într-o multitudine de balamale ascuţite. În mijlocul ei, un bronz imens, reprezentând un cap de leu cu un cerc în gură, tronează, ca şi cum ar veghea la liniştea locatarilor. Deasupra uşii, încastrat în zid, se află un vitraliu magnific, care reprezintă o rozetă, realizată dintr-o multitudine de cercuri concentrice, care la rândul lor formează flori cu petale multicolore. Mă simt copleşit. Mă gândesc câţi bani ţi-ar trebui nu pentru a cumpăra aşa ceva, ci pentru a întreţine! Oare cât o costa încălzirea? Dar personalul auxiliar? Nu apuc să mă

dezmeticesc, că ușa de la intrare se deschide și sunt întâmpinat de Cristofor, care se află îmbrăcat în același gen de haine, însă de culoare neagră. Bine ai venit în casa mea. Poftește! Intru timid. Înaintea mea se deschide o imensă sală, înaltă cam de douăzeci de metri, a cărei boltă în formă de arc frânt se sprijină pe patru coloane de marmură verde cu irizații aurii, care sunt dispuse în plan pătrat. În mijlocul acesteia stă suspendat un candelabru uriaș din bronz, a cărui multitudine de brațe, formate din diverse animale, susțin tulipele becurilor. Vitralii cu scene mitologice, cu animale fantastice străjuiesc încăperea de jur împrejur. Pe jos, aceeași marmură verde ca cea a coloanelor, însă de nuanțe diferite, se îmbină perfect, creând un fel de mozaic. Două scări masive, din lemn, așezate în stânga și în dreapta sălii, fac legătura între etaj și parter, etaj care, din câte văd, se află situat la jumătatea înălțimii salonului de la intrare. Yidam te va conduce în camera ta. Eu locuiesc în partea stângă, iar musafirii în partea dreaptă. Te rog să te faci comod și apoi să cobori la masă. În dreapta mea, cu valiza într-o mână și sulul de carton în cealaltă își face apariția chelul. Simt cum îmi îngheață sângele în vene. Dragostea mea... te-am uitat în mașină! Întind mâna tremurând și apuc tabloul. Îl lipesc la piept. Este semn rău! Sigur este semn rău! Eu nu uit niciodată nimic, darămite pe frumoasa mea, dragostea mea... te rog iartă-mă! Văd privirea tăioasă a lui Cristofor. Citesc în ochii lui că ceva nu îi convine. Sper că nu mi-a văzut disperarea. Yidam te întreabă ce vrei să mănânci la micul dejun? Rață cu portocale, potârniche în sos de vin și vreo trei-patru feluri de torturi! Încerc eu o glumă spre a destinde atmosfera. Orice, adaug eu râzând, numai să fie însoțit de o cafea tare. Chelul înclină capul și o ia în sus pe scările din dreapta. Yidam te va conduce în camera ta.

Îmi dau seama cu stupeoare că pe chel îl cheamă Yidam. Ce nume o fi și ăsta? Japonez, vietnamez? Mă întreb oare de ce nu vorbește Yidam direct cu mine? Sau așa o fi modelul aici? Stăpânul hotărăște ce trebuie să fiu întrebat și slujitorul dă din cap afirmativ. Îl urmez supus. Scara dă într-un coridor lung, plin de vitralii multicolore pe o parte și de tablouri pe cealaltă. Recunosc printre picturi câteva lucrări monumentale din perioada barocă, realizate de mâini măiestre, adevărate capodopere, bogate în detalii și culori. Văd apoi „Răpirea fiicelor lui Leucip”. Trupurile contorsionate ale celor patru personaje, două

femei și doi bărbați, curbele lor, caii sforțându-se, amorașii discreți care îi țin de căpăstru... recunosc tușa marelui Rubens. Bine... dar originalul este la muzeu! Încerc să mă uit mai atent. Mă opresc chiar. Umbrele, spaima, neliniștea cailor, vibrația lucrării... este un original! Dar cum este posibil? Rămân mut de uimire. Yidam deschide o ușă și îmi face semn să îl urmez. Intrăm într-o cameră mică, ce seamănă mai mult cu o chilie. Are doar un pat, un dulap și un jilț mic, așezat în dreptul unei ferestre de dimensiuni reduse. Este de o sărăcie dezarmantă. Singura extravaganta o reprezintă pereții, tapisați cu brocart mov și cuvertură din catifea de aceeași culoare mov cardinal. Pardoseala roasă de vreme, este din piatră alb-gălbuie. Chelul iese și închide ușa. Mă pufnește râsul. Deci de asta îmi ești! Opulență pe naiba! Sau i-o fi frică să nu fur ceva? Mai știi! De fapt are dreptate, eu nu primesc pe nimeni în casă. Am camere video și sisteme de alarmă ultimul tip și cu toate astea nu știi niciodată. În partea laterală a dulapului văd o ușă scundă ce dă într-o încăpere minusculă care pare a fi o baie. Are o chiuvetă mică, un duș și un vas de toaletă. Pereții sunt tot din piatră, iar lumina ce pătrunde în interior vine printr-un geam de două palme situat în stânga ușii. Cred că pe vremuri a fost o debara. Îmi pun lucrurile în dulap, mă spăl, mă schimb și mă hotărâsc să cobor. Ies pe ușa camerei gândindu-mă că am uitat să întreb unde este sala de mese, însă nu este nevoie. Yidam îmi face semn cu mâna din capătul holului. Ajungem din nou la parter și ne îndreptăm către o ușă situată în spatele scării drepte. O deschide și intrăm într-o bibliotecă imensă înaltă cam de opt metri, ticsită cu cărți de sus până jos. Sunt mii de volume, toate legate în piele de diverse culori. În mijlocul sălii de vreo sută de metri pătrați, tronează asemeni unor salamandre uriașe, două fotolii și o canapea, din piele verde smarald, de dimensiuni impresionante. Pardoseala este acoperită cu aceeași marmură verde. Cred că omul ăsta este dependent de culoarea verde, încerc să deslușesc câteva nume de pe cotoare: Hermes Trismegistus, Albertus Magnus, Geber. Cred despre mine Că sunt un om cult, însă nu am auzit de acești scriitori. Poate că o să îi pot citi cât stau aici. Te rog să poțestești la masă, aud în spatele meu vocea lui Cristofor. De altfel astăzi poți mânca cât poțestești, de mâine te trec la regim. Dar o să discutăm programul după micul dejun. Îl urmez în sala din stânga scării, care se dovedește a fi o sală de mese superbă, cu pardoseala din aceeași marmură verde. În centrul acesteia, acoperită cu o pânză din brocart alb, brodat cu fir auriu, a cărei falduri lejere realizează un joc de umbre și lumini, se află o masă de douăsprezece persoane. Capetele și labele de leu ce se regăsesc în sculptura bogată a mesei și a scaunelor mă duc cu gândul la stilul florentin. Două

sfeșnice cu câte cinci brațe, realizate din franjuri de cristal, asemănătoare cu candelabrul din tavan, stau semețe pe masă. Mă uit în sus și rămân mut de uimire. Tavanul este decorat cu o magnifică frescă cu personaje fantastice, de influență păgână, însă este pictat în manieră renascentistă. Această frescă continuă până aproape de jumătatea peretelui unde se termină în cascade de arabescuri pline de culoare și detalii. Partea de jos a peretelui este placată cu aceeași marmură, însă de un verde greu, ciudat. Ce marmură superbă. Nu am mai văzut așa culoare. De unde provine? Întreb eu. Din China. Habar nu aveam că în China există o așa culoare. Trebuie să rețin acest lucru. Ar fi un bun pont pentru clienții mei. Cristofor se așază în capul mesei, iar eu în dreapta lui, de fapt sunt obligat să aleg acel loc, deoarece acolo este așezat tacâmul. Curios, eu am tacâmuri din argint și farfurii de porțelan, iar gazda mea nu are nimic. Pe ușă, împingând un gheridon plin cu platouri acoperite, își face apariția Yidam. Ajunge în dreptul meu și începe să îmi așeze în față două platouri cu ceea ce deduc a fi rață cu portocale și potârniche cu sos de vin, iar în lateral stânga îmi pune patru torturi superbe pe care le-ar fi invidiat și cel mai desăvârșit patiser. Yidam te întreabă dacă cafeaua o vrei acum sau după ce mănânci? După, îngân eu. Aceștia cred că își bat joc de mine! Cine dracu, cred ei, că mănâncă așa ceva la micul dejun? Nu te satisface comanda? Întreabă Cristofor zâmbind. -Ba da, este perfect, însă am glumit! Nu mi-am închipuit că nu o să fiu înțeles. Mă simt chiar prost. -Yidam nu cunoaște subînțelesul frazelor și de aceea el face întocmai. Nu este obișnuit cu finețurile limbii. Dacă vrei totuși altceva? -Nu, mi-e și așa rușine! Eu de obicei mănânc croissant cu unt și cafea. Yidam înclină capul și iese pe ușă, revenind în mai puțin de un minut cu o tavă pe care se găsește un croissant aburind și o farfurie mică cu unt. Încep să mă simt în zona crepusculară! Le așază în dreapta mea și apoi se îndreaptă spre gheridon, de unde ia un bol din ceramică, plin cu un fel de terci și o lingură de lemn, pe care le așază în fața lui Cristofor, după care se retrage în spatele meu. Mă jenez să mă uit prea insistent la castronul vecinului, însă figura mea uimită îl face pe acesta să spună: Eu țin un fel de regim. Te rog nu te jena, mănâncă după pofta inimii.

îmi mănânc croissantul, însă nu mă pot abține și gust și din rața cu portocale. Complexitatea aromelor îmi explodează în gură, care lovindu-se de bolta mea palatină, mă fac să cred că am ajuns în Rai. Mă rog, așa este expresia, căci după cum spuneam, nimeni nu poate spune dacă măcar există Raiul. -Complimente bucătarului! Este gustul desăvârșirii! -Lui Yidam trebuie să îi mulțumești. El a gătit! Mă întorc către acesta, îi mulțumesc, căutând cuvinte elaborate, însă acesta îmi răspunde doar printr-o înclinare a capului. Strajnic servitor. Oare o avea ceva rude? Poate angajez și eu unul din familie ca majordom. Ar fi ideal să își facă treaba și să nu vorbească. După micul dejun Cristofor îmi propune să ne plimbăm prin grădină pentru a discuta programul meu. Leșim pe terasa din spatele casei printr-o ușă imensă, situată în capătul sălii de mese. În fața mea se întinde cea mai grandioasă priveliște pe care am văzut-o vreodată. Este o pajiște uriașă, perfect plată, de un verde strălucitor, străjuită de jur împrejur de arbori înalți, viguroși, ce stau aliniați asemeni unor paznici, sub forma unui dreptunghi perfect. În imediata apropiere a scărilor de marmură albă ce duc dinspre terasă în jos se află o fântână rotundă, din piatră, în mijlocul căreia stau așezați spate în spate, trei pitici hidoși din a căror gură deschisă țâșnește apă. În jurul acesteia se află amplasate la distanță egală, trei bănci înguste, din piatră gălbuie, pe a căror spătar se odihnesc câteva păsări de mici dimensiuni. Aerul tare și liniștea perfectă mă fac să mă simt bine, umplându-mi sufletul cu un sentiment pe care nu știu cum să îl definesc. Așezați pe una din bănci aflu că programul care începe de mâine, durează timp de patru săptămâni și constă într-un soi de post, meditație și ușoare exerciții fizice, iar după aceea, în funcție de ce rezultate avem, vom continua cu ce va fi necesar. Încerc să aflu mai multe de la el, însă nu reușesc. Cristofor se scuză spunând că are treabă și că ne vom revedea abia mâine dimineață. Mai aflu că Yidam îmi stă la dispoziție și că pot face tot ceea ce doresc. îi mulțumesc și decid că astăzi mă voi odihni, mă voi plimba, voi dormi, voi citi, într-un cuvânt voi profita de această neașteptată vacanță pentru a mă relaxa. Nici nu știu când a trecut ziua. Știu numai că a doua zi am deschis ochii simțindu-mă atât de împăcat cu mine și bine dispus, cum nu mai fusesem de câțiva ani buni încoace. Am dormit excelent și mă simt plin de viață. Să fie de vină oare uleiul aromat ce îl promisem în loc de săpun sau liniștea locului își spusese cuvântul? După micul dejun, care a constat în același bol de terci pentru Cristofor și ceai de plante neîndulcit, împreună cu o farfurie plină de mere, pere, struguri, gutui și kiwi, tăiate mărunț, pentru mine, mă trezesc dus în mijlocul pajiștii ; unde, sub atenta

Îndrumare a lui Cristofor, fac câteva exerciții ușoare, ca de încălzire, constând în întinderi, aplecări și genoflexiuni. Prânzul compus dintr-unfel de supă de legume și spanac cu salată verde a mai fost cât de cât digerabil, însă la cină mă trezesc în fața cu un castron plin cu orez și grâu, fierte pe jumătate, cu un gust atât de oribil încât mă văd silit să las furculița jos după primele două îmbucături. Mă întreb unde o fi dispărut talentul culinar al chelului. Sau poate că a gătit altcineva? Dar cine? Nu am văzut picior de muritor în afară de cei doi. A doua zi, același scenariu, numai că la prânz primesc broccoli. Mănânc în silă, chinându-mă să depășesc senzația de foame. În a treia zi însă, nu reușesc să mai înghit nici măcar prânzul. Mâncarea îmi pare din ce în ce mai fadă și mai scârboasă. Cred că ăștia vor să mă ucidă prin înfometare! Numai la imaginea mentală a orezului fiert, simt cum stomacul meu se revoltă. Îmi doresc din suflet o friptură în sânge cu cartofi copti sau măcar o porție de file de somon sau un sufleu. Simt că mi se umple gura de apă. Scap eu de aici! Sunt în a șaptea zi de chin. Nu îmi vine să mă dau jos din pat. În viața mea nu am dormit mai prost. Toată noaptea am visat ceva, însă nu mai țin minte ce. Știu doar că nu mi-a plăcut, iar dovada era sudoarea rece și urât mirositoare care mă acoperea. Gândul la aceeași monotonie zilnică mă face să devin apatic. Simt că am slăbit, îmi dau seama după haine. Din păcate în hardughia asta de casă nu am văzut nici o oglindă și deci nu știu cum arăt. Exercițiile fizice, deși sunt de nivelul unui copil de grădiniță mi se par din ce în ce mai anevoioase. Nu mai am vlagă și nici chef să fac ceva. Barba mi-a crescut și nici nu am cum să o dau jos, dat fiind că nu posed oglindă și nici spumă de ras. Mă simt mizerabil, neîngrijit. Sunt atât de irascibil încât am ajuns să nu mai suport prezența chelului. Mă enervează și Cristofor cu aerul lui de imfatuat și lipsa sa de comunicare, ca și cum vezi Doamne, el este superior și nu se coboară într-atât încât să stea de vorbă cu orice pigmeu! Sunt prins într-o capcană! Mă năpădește o senzație de panică. Sunt singur, nimeni nu mă iubește, toți mă tolerează, dar nimeni nu ține cu adevărat la mine. Mă hotărâsc să îmi scot iubita din dulap. O scot din sul și o întind cu grijă pe pat. Iubita mea... îi mângâi ușor cu buricele degetelor curbura șoldurilor. Închid ochii și îmi imaginez cum părul ei mătăsos, biciuit de vânt îmi atinge fața. Pierd noțiunea timpului, chiar ațipesc, când scârțâitul ușii mă trezește. Ridic capul puțin, însă suficient pentru a vedea silueta lui Cristofor ce se distinge în prag. Mă trântesc la loc. Mi-am făcut griji că nu ai coborât la micul dejun. De ce dracu să cobor? Ca să mă ignori? Să te simți bine? Să râzi pe înfundate și tu și chelul tău idiot?

Nu m-am simțit în stare! risc eu un răspuns semi-amabil. Și nici nu am chef! Mă uit în ochii lui și văd cum privirea îi coboară pe Danaide. Văd o umbră întunecându-le strălucirea. Să fie gelozie? Ce lucrare interesantă! zise el apropiindu-se. Încerc să o acopăr cu brațul. Nu vreau să o murdăresc cu privirea. - Dacă vrei Yidam ți-o poate pune pe șasiu, pentru a nu se deteriora. Fiind pe perete, vei putea să o admiri în voie. Este foarte priceput. De altfel el întreține toate lucrările mele, zise el uitându-se în ochii mei. -Mda, îngân eu grăbit, încercând să caut argumente pentru a mă eschiva. Nu îmi vine nimic în minte și de aceea adaug: -Este o idee. -Te aștept la masă, zise Cristofor și ieși în grabă. Îmi strâng iubita și o bag la loc în dulap. Ce urât sună! Să îți bagi iubita în dulap! Da, dar este singurul loc care îmi conferă un minim de intimitate. Acolo sunt doar lucrurile mele și deci nu are nimeni ce căuta. Cobor în sala de mese și mă așez la masă fără prea multă tragere de inimă. Intră chelul cu gheridonul. Simt că îmi vine să vomit. Mă uit la Cristofor și simt nevoia să îi trag un pumn în față. Cât de idiot trebuie să fi fost atunci când am acceptat să vin aici! Cred că a fost la înțelegere cu Julie. Poate fac amândoi parte dintr-o sectă și s-au hotărât să mă omoare. Primesc aceeași mâncare scârboasă, care constă în fructe tăiate, însă refuz; cu greu, abia reușesc să iau o gură de ceai. Mă cuprinde un tremur ciudat și mă ridic de la masă. Mă duc în cameră. Nu vreau să fiu deranjat, spun eu pe un ton răstit. Măcar să mor în liniște, fără să vă văd. adaug eu în șoaptă, mai mult pentru mine. Mă trântesc pe pat și plâng. Simt cum o ură imensă îmi umple sufletul. Vă urăsc pe toți, pe Dumnezeu, pe voi oamenii; urăsc chiar și planeta aceasta de doi bani, pe care ne petrecem sejurul vieții. Aș vrea să muriți cu toții și să rămân doar eu! Cum ar fi Doamne dacă tu ai muri și eu aș rămâne? Ți-ar plăcea? Să văd atunci ce ai mai face, cum te-ai mai distra știind că tu stai cu sabia lui Damocles deasupra capului, iar eu sunt cel care hotărâsc când o să cadă. Privirea îmi cade pe peretele din dreapta patului și simt instant, cum mă inundă o sudoare rece. Danaide, frumoasa mea se află așezată acolo într-o ramă impozantă, foarte asemănătoare cu cea de acasă. Să vă ia dracu! Mi-ați pângărit iubirea! Ați atins-o! Ați violat-o! Sar din pat și dau jos tabloul. Mă uit cum este prinsă în șasiu. Caut cusururi, însă nu găsesc. Este pusă perfect, nu am ce zice! O agăț la loc, dau să mă așez pe pat ca să o privesc, când ușa camerei se deschide și își face apariția Cristofor.

Sper că ești mulțumit! În caz că nu, Yidam îți stă la dispoziție pentru a rectifica orice crezi de cuviință. Dau a lehamite din mână și mă trântesc la loc pe pat. Sper să înțeleagă că nu am chef de discuții. Cristofor se îndreaptă către tablou, se oprește în fața lui și descrie cu mâna ceva ce seamănă cu un arc de cerc. Îl mai privește odată și iese îngândurat din cameră. Ce dracu a mai fost și asta? Nu vreau să îmi imaginez nimic și de aceea mă hotărâsc să mă culc. Poate așa voi uita de propria-mi nefericire. Astăzi se împlinesc patru săptămâni de când am început acest supliciu. Noroc că mi-a venit ideea să trag cu creionul, pe o foaie de hârtie câte o linie pentru fiecare zi petrecută aici, căci altfel aș fi pierdut noțiunea timpului. Am douăzeci și opt de linii, deci mă aflu în seara ultimei zile de chin. Oare? Cine știe ce îmi mai rezervă călăii mei! De vreo săptămână am început să mă simt mai bine. M-am hotărât să nu mai refuz mâncarea. O îngurgitez cu forța, însă nu mă mai face să vomit. De fapt cred că nici stomacul meu nu mai poate voma. Trei săptămâni am scos din mine pe toate părțile, tot ce se putea scoate. Ajunsesem că de-abia mă târâm de la baie până în pat și invers. Până și torționarilor mei li s-a făcut milă și au hotărât să îmi aducă mâncarea la pat. Nu știu când adorm, însă mă trezesc scăldat în razele unui soare destul de puternic pentru un sfârșit de aprilie. Mă simt mai bine, parcă mai plin de speranță. Sau poate este doar o părere? Decid să fac un duș și să cobor. În sala de masă, Cristofor, deloc surprins de apariția mea, mă întâmpină zâmbitor. Îngân ceva ce se vroia a fi un bună dimineată și mă trântesc în scaun. Parcă te văd mai bine dispus astăzi, aud din gura lui și mă întreb cât tupeu îi trebuie unui om pentru a se comporta așa. -Da, am dormit ceva mai bine, răspund eu fără prea mare tragere de inimă, gândindu-mă că acum va trebui să fac și conversație, însă situația este salvată de apariția lui Yidam, care intră ca de obicei împingând gheridonul. Îmi așază în față o cană cu ceai de culoare galbenă și o farfurie cu două tartine din pâine neagră unse cu miere. Mă reped și mușc dintr-o felie. Gustul aromat îmi învâluie simțurile. În timp ce înghit bucăți simt cum tot corpul îmi este străbătut de un curent plăcut. Miere, nectarul zeilor, gustul divin al nemuririi, nici nu știam că poți fi atât de bună! Mănânc și restul. În viața mea nu m-am simțit mai bine. Este ca și cum între miere și coipul meu ar exista o legătură tainică, pe care abia acum am conștientizat-o. O simt cum îmi intră în sânge, cum îmi unge încheieturile, o simt ca și cum ar fi elixirul fermecat, balsamul veșniciei,

care odată cu ingerarea lui mă face să întineresc. Fața mi se destinde. Cred că sunt fericit! Parcă nici Cristofor nu mai este atât de antipatic. -Ce program avem astăzi? Întreb eu, în speranța că voi reuși să aflu ce mă mai așteaptă. -Dacă ai terminat masa vom merge la mine în laborator și vom sta de vorbă. De altfel, dacă vrei, ceaiul îl poți bea acolo. Încuviințez bucuros și mă ridic. Cristofor iese și o ia în sus, pe scările din partea stângă. Ajungem într-un coridor aproape identic cu cel din dreapta casei, cu singura deosebire că aici nu se află nici un obiect de artă ci numai aceleași impresionante vitralii cu scene mitologice și animale fantastice. Intrăm pe ușa din capătul culoarului și dăm într-un alt holișor mic și întunecos. În fața noastră se află o ușă masivă din lemn negru, în mijlocul căreia se găsește cap hidos de gorgonă ce ține ochii închiși. De jur împrejurul ei, simbolurile zodiacale și sistemul solar, adaugă un plus de originalitate. Nu apuc să văd ce se află în partea laterală a acestora, deoarece Cristofor deschide ușa apăsând capul. Simt cum un curent rece îmi trece pe șira spinării, căci odată cu deschiderea ușii, gorgona a deschis ochii, însă îmi dau seama aproape imediat că a fost doar o senzație de moment, deoarece realizez că totul este acționat de un mecanism dibaci. Intrăm într-o încăpere mare, luminoasă, de aproximativ o sută de metri pătrați. Pardoseala este din aceeași piatră ca și la mine în cameră. De jur împrejur stau rafturi pline cu sticle și borcane multicolore. Toate au etichete. Încerc să citesc. *Melilotus Officinalis*, *Galium Verum*, *Salix Alba*, *Artemisia Abrotanum*... Doamne, sunt zeci, sute de astfel de recipiente. Oare ce o fi în ele? Într-un colț al camerei tronează un imens birou baroc, plin până la refuz cu hârtii și planșe și un jilț sculptat cu motive leonine. În dreptul geamului uriaș, văd un telescop cu obiectivul îndreptat în jos și o copie identică a jilțului de la birou. În mijlocul camerei se află așezat un fel de cuptor supradimensionat din bronz, de formă rotundă, a cărui picioare în formă de labă de leu îl fac parcă și mai impozant. Pe centrul acestui creuzet gigantic, stă, parcă vrând să păzească taina locului, același cap de leu ca la intrare. În stânga ușii, o masă mare, din fier, plină cu retorte, spirtiere și tevi, în lateralul căreia se află un obiect circular acoperit cu o pânză neagră, stă parcă gata pregătită pentru cine știe ce experimente. Și ca o încununare a senzației de mistic pe care o creează spațiul, tavanul este pictat sub forma hârtii cerești, cu sute, poate chiar mii de stele. Nu văd nici o sursă de iluminat. Mă gândesc să întreb, însă nu îndrăznesc deoarece Cristofor trage jilțul din fața ferestrei și îmi face semn să mă așez. Privesc în ansamblu camera. O simt pozitivă, plăcută, oarecum familiară. Yidam întră și îmi aduce ceaiul, punându-l pe colțul biroului supraaglomerat, după care iese.

După câteva minute penibile de tăcere, timp în care Cristofor cercetează anumite hărți, decid că este cazul să încep o oarecare discuție. Și unde ziceați că a-ți dobândit talentul de a trata oamenii? Nu ziceam, dar dacă te interesează îți pot spune. Aș fi încântat să aflu mai multe despre dumneavoastră. Dacă doriți vă pot vorbi și eu despre mine. Poate că este cazul să ne cunoaștem mai bine, zic eu și simt cum instantaneu mi se pune un nod în gât. Despre ce să îi vorbesc? Ce să îi povestesc, că știu să fac bani, că nu am pe nimeni, că am făcut orice pentru a-mi atinge scopurile? Mă uit la Cristofor, care zâmbește larg, uitându-se cumva prin mine. Nu cred că am mai vorbit vreunui muritor despre viața mea, însă ținând cont de viitoarele evenimente cred că nu mai are nici o importanță. Aici el face o pauză, timp în care eu mă gândesc dacă nu cumva viitoarele evenimente se referă la iminenta mea moarte, care mă face să fiu în postura de bun ascultător. Provin dintr-o familie de negustori, de condiție medie, continuă el. Mama s-a căsătorit cu tata la indicațiile tatălui ei, care credea despre el însuși că este alchimist. El a fost cel care a binecuvântat unirea celor doi spunându-le că vor avea un fiu. Așa am venit eu pe lume, într-o zi frumoasă de iulie. Din păcate mama a murit la naștere, iar bunicul când aveam cinci ani. Am rămas doar cu tatăl meu, care s-a recăsătorit, lucru ce mi-a prins foarte bine. căci am fost lăsat în pace, ei având alte preocupări. Am crescut liber, fără prejudecăți, deși în perioada aceea lumea era condusă de dogme și etichetă, sub îndrumarea aparent atentă a unei bătrâne menajere. Nu am dus lipsă de nimic, deoarece venitul familiei era destul de consistent, chiar și pentru aceea perioadă. Încă de când am început a-mi dezvolta propriul eu, am știut că nu sunt la fel ca toți ceilalți din jurul meu. Asta datorită unei voci care îmi suna întotdeauna în minte; ori de câte ori îmi puneam o întrebare sau aveam un dubiu, vocea apărea și îmi dădea răspunsuri sau îmi spunea ce să fac. În jurul vârstei de doisprezece ani am aflat că, de fapt, mă numesc Cristofor și că am venit aici, pe acest pământ, la cererea mea, pentru a mă reîncarna. Aici se oprește și inspiră adânc și scoate un sunet ce aduce mult cu un oftat. Întind mâna și iau cana de ceai. O duc la gură, nu cu intenția de a bea, ci de a-mi masca zâmbetul. Auzi drăcie... reîncarnare. Parcă aș sta de vorbă cu Julie. Și vocea asta din cap... clar simptom de balamuc! - Am încercat în repetate rânduri să vorbesc cu cei apropiați mie, continuă el cu același glas monoton, însă de fiecare dată am fost privit cu milă sau cu teamă, ba mai mult s-a pus problema unui consult de specialitate. Noroc că medicul psihiatru, căruia și astăzi îi sunt recunoscător, a spus că este doar o fază trecătoare, normală, care apare la anumiți copii ce posedă o imaginație bogată. Acest lucru m-a făcut să mă închid în mine, ba mai

mult să încerc să ignor această voce, însă lucrurile nu s-au oprit aici. Au început să îmi apară comunicări sau mesaje onirice, prin care mi se arătau diverse evenimente sau situații care urmau să apară în viața mea. Este drept că aceste evenimente aveau loc în ziua următoare sau cel târziu a doua zi, deci erau comunicări ale unor evenimente imediate, însă ele aveau loc întotdeauna în formula arătată. Mă gândesc că am și eu acest gen de comunicare. Mă scol dimineața știind ce indici bursieri vor crește. Știu, simt instinctiv care sunt plasamentele avantajoase, când să vând și când să cumpăr, dar asta nu mă face să tratez oamenii, bașca să le mai dau și speranțe! Mă uit în ochii lui încercând să îi spun aceste lucruri, însă mi-o ia înainte: - După lungi frecuşuri, în care eu încercam să ignor vocea, iar vocea încerca în fel și chip să ia legătura cu mine, cred că în jurul vârstei de cinsprezece ani, m-am hotărât să o las să vorbească. Astfel am reușit să aflu că cel care îmi vorbea îmi era prieten. Mi-a spus numele lui, însă m-a rugat să nu îi spun pe nume, și de aceea l-am numit Prieten. În acest mod a început o colaborare destul de fructoasă între mine și el spun el, deoarece eu așa l-am perceput, ca fiind de sex masculin - colaborare din care eu am avut foarte mult de câștigat. Datorită lui am înțeles universul, nașterea, moartea, ce înseamnă un mod de viață sănătos și multe alte lucruri care mie mi-au fost de un real folos, atât în dezvoltarea mea ulterioară ca individ, cât și ca evoluție spirituală. El a fost cel care mi-a vorbit pentru prima oară de reîncarnare. Am încercat să aflu ce înseamnă reîncarnare, însă nu am găsit în casă decât o serie de fascicule ale unei vechi reviste de spiritism, din care nu am reușit să deduc nimic, ba mai mult am început să mă tem și să mă întreb dacă nu cumva sunt sub influența unui spirit malefic, din tagma celor amintiți de biserică. Tot căutând explicații pămâtenene asupra acestei legături am ajuns să studiez medicina și psihiatria, profesie care mi-a deschis noi orizonturi și cu ajutorul căreia am aprofundat - bineînțeles după ce am trecut asemeni doctorilor prin toată simptomatologia diverselor boli psihice, pe care cu mult simț de răspundere mi le găseam - atât anatomia umană cât și funcționarea diverselor mecanisme și sisteme ale corpului. Acest lucru m-a făcut să trag concluzia că noi nu cunoaștem mai nimic despre funcțiile creierului, despre funcționarea energetică a organismului, despre mecanismul declanșator al bolilor și cu atât mai puțin despre tratarea lor. În lumina acestor noi informații am început să accept această comunicare ca pe un dar și nu ca pe o povară. Nopti la rând am petrecut întrebând și ascultând, contra-zicându-mă sau aprobând. Pot spune că mi-am acceptat soarta și am învățat să trăiesc în perfectă comuniune cu această voce. Să nu înțelegi că am început să ascult orbește de el, ba din contră adeseori acționez în contradictoriu, fie din ambiție, fie din distracție, însă s-a dovedit în practică, că de cele

mai multe ori eu eram cel care avea de pierdut. Nu te gândi că am avut o existență perfectă. Sunt multe lucruri în urmă de care nu sunt mândru și pe care nu le-aș fi făcut dacă ascultam de sfatul Prietenului. La un moment dat, cam când aveam 25 de ani, prin orașul meu a trecut un doctor, cel puțin așa îi spuneau oamenii, care s-a cazat la han. Se zvonea că are diverse leacuri magice, din plante, iar eu stăpânit fiind de acel tupeu specific vârstei, m-am dus să îl înfrunt cu intenția clară de a-l face de râs. Abia ieșit din facultate eram tobă de carte, eram sigur pe mine și aveam argumente savante, care contraziceau cu desăvârșire tratamentele homeopate. Credeam în străfundul sufletului meu în toate lucrurile așa-zis paranormale sau ezoterice, însă rațiunea era cea care mă făcea să încerc să le ignor, ba chiar să caut argumente logice. Aici, Cristofor făcu o pauză și închise ochii inspirând adânc. Încerc să nu mă mișc, de frică să nu îl scot din această stare și să se oprească din povestit. După câteva clipe, uitându-se iar prin mine, își reia povestirea. -Nu îți mai impui capul cu toate discuțiile care au urmat, însă am hotărât să plec cu acest om, spre a-mi desăvârși cunoașterea. Așa se face că după trei ani am ajuns întrun templu în Tibet. Aici am reușit să înțeleg sensul vieții și menirea mea. Am aflat cu stupefație că există capacități paranormale precum cogniția, retrocogniția, telekinezia, telepatia ș.a. Am aflat că există predestinare, dar și că omul își poate schimba soarta dacă accede la alt plan. Că există karmă și reîncarnare înțelegeam, dar nu știam că ne naștem vieți la rând până ajungem la desăvârșire. Fiecare om, la un anumit moment al vieții ajunge să își întâlnească destinul. Acest lucru este hotărât și nimeni nu scapă. Trebuie să te întâlnești cu destinul pentru a evolua, pentru a merge mai departe. Numai așa ajungi la desăvârșire. Cam asta este. -Din această cauză am ajuns eu aici? Este destinul? Sau care este motivul venirii mele aici? -Acest lucru nu îl știu nici eu. Momentan Providența Divină spune că trebuie să ai această cunoaștere, această experiență, să capeți anumite informații, poate pentru tine, poate pentru a le da și altora, zise Cristofor îngândurat. Mă pufnește râsul. Halal informații are Providența Divină! -Eu? De ce trebuie să am aceste informații tocmai eu, care nu am făcut în viața mea așa ceva, nu mă interesează și nici nu cred în ele. Și în afară de asta s-au scris sute de cărți cu tentă esoterică. Zac prin rafturi. Nimeni nu le citește. -Atunci de unde știi că s-au scris sute -Pentru că le văd!, răbufnesc eu. -Această cunoaștere, mă refer la cea pe care o stăpânesc eu, este pentru câțiva, nu au fost mulți cei care au avut acces la ea. E drept că s-au scris multe cărți, pe diverse subiecte, unele foarte corecte, însă fiecare carte își are cititorii ei. Fiecare carte este de

fapt o nouă fațetă a Universului, care vi se relevă. Ele vă sunt da' te vouă spre a învăța și înțelege transformările prin care trebuie să treceți, mai ales ca aceste acumulări să se facă într-un ritm rapid. De ce rapid?, întreb eu mirat. Pentru că nu mai este timp. Când spun timp, mă refer la timpul vostru, cel prezent. Mă deranjează ceva, dar nu știu ce. Realizez că este folosirea excesivă a persoanei a doua plural. Am o senzație ciudată, ca și cum prin gura lui Cristofor vorbește altcineva. Mă hotărâsc să insist: De ce trebuie să am eu această cunoaștere? Pentru că așa a fost stabilit încă înainte de a te naște. Ai făcut un pact cu Universul și trebuie să îl respecti. Orice abatere de la plan se sancționează. Orice misiune eșuată înseamnă un nou început, o nouă pregătire a unei alte entități și din păcate nu mai este timp. -Un pact este o convenție cu clauze bilaterale, adică are termeni și condiții, spun eu. -Așa este. Însă din păcate ființele care trăiesc pe Pământ nu au acces la aceste informații în trup. -Adică trebuie să merg cu capul înainte, fără să mă preocupe nimic altceva și să cred în ceea ce îmi spuneți dumneavoastră, zic eu. Cristofor înclină capul. Am senzația idioată că vorbesc cu altcineva? Cred că m-am tâmpit, sau poate Cristofor joacă un rol măreț. Își bate joc de mine, așa cum nimeni nu a mai făcut-o. Mă aflu pe un teren necunoscut. Mă decid să risc și să continui jocul. -Deci spuneți să merg pe mâna dumneavoastră? -Așa este. Te-am dezamăgit adesea? Rămân puțin șocat de întrebare. Depinde din partea cui vine întrebarea, mă eschivez eu. Dacă vine din partea lui Cristofor, aș răspunde că nu a avut încă timp să mă dezamăgească, dar dacă întrebarea ar fi pusă de Dumnezeu, atunci aș răspunde că m-am dezamăgit singur, că eu m-am îmbolnăvit, că eu doresc să mor și tot eu vreau să rămân fără avere! Normal că Dumnezeu, în caz că există, m-a dezamăgit și acum că o încununare a vieții mele primesc informații, care pe lângă faptul că nu mă interesează, mai trebuie să le spun și altora! Nu e suficient că mor, măcar să mă fac de râs la nivel global, să știe toată lumea. Și unde mai pui că aceasta este o sarcină a cărui impact poate fi dezastruos. Adică?

-Adică, dacă plecăm de la ideea că aş afla ceva, ceva ce trebuie spus şi altora, trebuie să admitem că vor exista oameni a căror viaţă s-ar putea schimba. Poate în bine sau poate în rău. Mă refer la propria lor viziune. De ce să schimbi vieţile unor oameni? -Totul este scris. Cei care nu vor trebui să se schimbe nu o vor face. De fapt tu ce faci? Nu schimbi vieţile unor oameni? -Da, dar în bine, strig eu. Eu le aduc profit, le dau bani, iar banii dacă cumva ai uitat, pot aduce fericirea, iar eu asta le dau, fericire. -Din punctul cui de vedere? Poate că erau mai mulţumiţi fără, aveau mai mult timp pentru ei, poate nu mai alergau prin magazine să îşi satisfacă mofturile, poate că nu aveau amanţi şi amante, poate că ar fi trăit mulţumiţi alături de familiile lor, ar fi avut timp pentru copii, s-ar fi dus la iarbă verde în loc să stea în hoteluri de lux, tip buncăr, cu aer condiţionat şi pază. Îmi vine să râd. Cine ar prefera să conducă un Renault Clio în locul unui Ferrari? Să îl văd eu pe acela care renunţă de bună voie la icre negre, homar şi şampanie pentru un grătar pe marginea şanţului. Înseamnă că eu greşesc? spun eu, încercând să penetrez modul de gândire al acestui om. - Nu, tu le arăţi o cale. Ei hotărăsc. O urmează sau nu. Aşa şi cu informaţia. Tu o dai, nimeni nu este obligat să o accepte. Unii o vor asculta până la cap, alţii până la jumătate, iar alţii nici măcar nu o vor auzi. Va rămâne undeva în neant. Şi ce dacă? Sigur că da, pe riscul meu. Eu mă fac de râs, aşa că nu este nici o problemă! Nu te vei face. Ai să vezi că mulţi oameni vor fi interesaţi. Oricum discuţia este prematură. Ție ți-e frică să nu te faci de râs aici, dar nu îți trece prin cap cum ar fi să ajungi în fața Divinității cu treaba nefăcută. Cât tupeu are omul acesta! Îmi dă lecții de viață mie! Unul care stă în peștera lui Ali Baba, s-a hotărât să facă pe bunul samaritean și îmi ține prelegeri despre cât de dulce este sărăcia. Vede-te-aș pe tine cu trei copii și o nevestă gravidă strigând după mâncare! Să îți văd atunci altruismul! -Aceasta este ceva ce îmi pare într-un viitor atât de ipotetic și îndepărtat încât nici nu merită luat în calcul, spun eu, aproape răstit. Sigur că undeva în suflet toți avem convingerea că trebuie să facem doar lucruri bune, însă nu știu câți o fac și nici nu știu de unde vine acest sentiment -Cam aceasta este ceea ce vă caracterizează pe voi entitățile trăitoare. Vă interesează ce spune vecinul, că până la lumea cealaltă mai vedem noi, iar când se apropie punctul terminus, începeți să vă lamentați, să vă plângeți de milă, când de fapt lucrurile ar fi putut fi atât de simple și ușoare. Vă este ușor să vorbiți așa, pufnesc eu. Stați aici, bine mersi, în palatul de cleștar și dați indicații.

Simt cum valuri de indignare mă copleșesc. Auzi tupeu! Deschid gura cu intenția de a-i da o replică tăioasă însă nu mai apuc, căci văd cum privirea lui Cristofor se schimbă, fața fiindu-i luminată de același zâmbet plăcut. Cred că ar trebui să te duci să te odihnești, îmi spune el. Dacă mai ai întrebări putem discuta după-amiază. Stau bulversat în vârful patului. Cel puțin mă simt bine. Idei de tot soiul mi se învârt în cap. Dacă mai am întrebări? Am o mie, un milion. Nu cred nimic din ceea ce îmi spune, iar dacă este să judeci rațional, nimic nu stă în picioare. Auzi reîncarnare, acestea sunt tâmpenii a la Julie. Cred că ei doi se potrivesc de minune. Mă pufnește râsul! Auzi, să ai impresia că stai de vorbă cu... îmi este și rușine să îi pronunț numele... Dumnezeu. Abia aștept ziua de mâine! După masă, care spre uimirea mea a constat din brânză tofu cu legume și orez, așezat în același jilț confortabil, însă de data aceasta cu lecțiile făcute, spre a nu mai fi luat prin surprindere, îl întreb: Ce îmi puteți spune despre creație? Și când spun creație, mă refer la creația biblică, la Adam și Eva, la cer și pământ. Cristofor inspiră adânc: -Tot ceea ce cunoști și tot ceea ce nu cunoști s-a realizat prin puterea celor patru elemente, foc, apă, aer și pământ. Atât macrocosmosul-universul, cât și microcosmosul-pământul, cu tot ceea ce există în ele, s-au născut din îmbinarea ingenioasă a acestor elemente. În microcosmos se oglindește de fapt macrocosmosul la scară redusă; sunt interdependente, deși ele par separate, și funcționează depinzând unele de altele. Sunt părți ale unuia și același organism. -De unde vin aceste elemente? -Ele s-au născut din Akasha, din suprem. -Ce este Akasha? întreb eu nedumerit. Akasha face parte din Dumnezeu. Într-un fel este chiar Dumnezeu. Este sfera cauzală. De aici pornesc toate și tot aici se întorc. Ea există dincolo de timp și spațiu, este necreată și indefinibilă. Este originea tuturor gândurilor, a intențiilor, a faptelor. De aici a fost creat totul și tot aici se va opri. Simt că mă pufnește râsul. Omul a fost creat tot aici? Omul a fost creat după chipul și asemănarea Creatorului, adică a celui pe care voi îl numiți Dumnezeu. În om se regăsește Universul, la scară mult mai mică. Toate elementele de care am vorbit se află în el. El a fost creat din Akasha și se supune Legilor Universale. Poate alții au fost creați din Akasha și se supun Legilor! Eu simt că sunt independent. Eu m-am creat pe mine însumi! Îmi vine să urlu la așa ineptii, însă mă calmez și decid să

marșez: Și ce rol au aceste elemente în apariția omului? Cu ajutorul lor a fost creat omul. Mai bine zis din materie grosieră, de fapt tot din elemente, dar de o altă factură vibrațională la care s-a adăugat o picătură de Akasha, adică ceea ce numiți voi Duh Sfânt. Așa s-a născut omul. Nu îmi sună deloc bine acest voi. Ca și cum el, marele Cristofor nu se amestecă în troacă cu noi, porcii! El este de sine stătător. Nu este nici Dumnezeu, nici muritor. Este undeva la mijloc. -Și de ce ne-a creat? Întreb eu uitându-mă insistent în ochii lui. -Voi sunteți fii și fiice de Dumnezeu. În fiecare din voi strălucește El. Prin voi El se cunoaște pe sine. Cu fiecare naștere, trăire, moarte, cu fiecare experiență voi îl îmbogățiți. -Adică într-un fel el s-a gândit să joace un fel de egoism suprem. Mai exact se plictisea și ce idee i-a venit... hai să fac umanitatea. Deci dacă noi nu suntem perfecți este vina lui? Nu există nici o vină. În Univers nu există nici bine nici rău. Este o latură a elementelor. Fiecare element este pozitiv sau negativ. -Fiecare om poartă în el ambele aspecte. Totodată fiecare element poate fi neutru, adică nemanifest. El există însă în stare latentă, zise Cristofor. -Cum pozitiv și negativ? -Să luăm spre exemplu focul. El dă căldură, menține viața, ajută la prepararea mâncării, dar poate distruge, omorî, poate șterge orașe întregi de pe suprafața pământului. -Ce element a fost creat primul? Întreb eu, încercând să par interesat. -La început a fost creată lumina. Lumina este un atribut al focului. Deci focul a fost primul element creat. După aceea a apărut apa, aerul și apoi pământul, iar din îmbinarea acestora, după cum am mai spus, omul. -Ce fac aceste elemente în corp? -Ele ajută la alcătuirea, menținerea, moartea și descompunerea acestuia. Fiecare element are conform legilor universale un anumit rol. Aceste elemente au un anumit echilibru. -Ce se întâmplă când acest echilibru dispare? -Atunci intervine boala. Aceasta apare mai întâi ca un disconfort, acest lucru se poate datora și unei alimentații neraționale, organismul dă anumite semnale, care sunt de obicei ignorate. Un dezechilibru mediu poate provoca o boală cu impact nimicitor. -Adică dacă mâncam sănătos, aveam echilibru bun întreb eu malițios. -Trebuie să mâncăm diversificat, pentru a acoperi tot necesarul de elemente.

-Adică, accentuez eu, dacă eu mâncam sănătos nu mă mai îmbolnăveam? - Mda, nu chiar, răspunde el. Mă hotărâsc să accept răspunsul, cel puțin pentru moment și continui: -Dar vegetarienii? -Vegetarienii pot suplini lipsa cărnii, consumând alimente care sunt bogate în elementul pământ. Trebuie să înțelegi că este vorba de combustie. Prin combustie hrana se transformă în elemente, care sunt preluate de organism și folosite ca atare. La fel se întâmplă și cu aerul. Este folosit tot la combustie. Totodată prin inspirație primiți și prana, care la rândul ei este compusă din elemente. Dacă un element lipsește apare imediat un dezechilibru. -Bine, dar călugării budiști? Ei se hrănesc cu te miri ce și trăiesc fără dezechilibre 100 de ani, întreb eu intenționat. -Așa este însă ei își iau elementele din Akasha, prin prana. Ei folosesc hrana doar în cantități mici, pentru a-și menține activ tractul digestiv. Datorită faptului că principala lor sursă de hrană este prana, ei primesc elementele în stare pură și în cantitate optimă fiecărui individ în parte. Se hrănesc pe naiba cu prana! Stau toată ziua ca niște legume, nu fac efort și deci nu consumă calorii. Normal că la genul asta de activitate ajunge și o măslină. Referitor la foc, un om cu acest element în exces arde înjurullui? -Nu, dar este hiperactiv, se mișcă încontinuu, nu se poate concentra foarte mult timp, nu are stare. La fel cum un om cu elementul pământ în exces este lent, leneș, greoi. -Deci în Dumnezeu se regăsesc toate aceste elemente? punctez eu. -Da, însă nu trebuie să uiți că ele s-au născut din El, din Principiul Akashic. -Înțeleg că omul este format doar din elemente și Duh Sfânt? -Da, dar există și anumite fluide magnetice și electrice, care îl străbat, și cu ajutorul cărora el poate exista. -Adică curenți electrici? - Da, dar nu în sensul în care înțelegeți voi electricitatea, deși se pot face analogii cu aceasta. Trebuie să vezi organismul uman ca fiind un mecanism complex. Iarăși apare acel voi, care mă scoate din sărite. - Fiecare parte a corpului este predominată de un anumit element cu o anumită polaritate, continuă Cristofor. Fiecare organ are un anumit circuit al fluidului electric sau magnetic. La unele, fluidul magnetic iese din interior spre exterior, la altele, fluidul electric iese din interior spre exterior. Orice perturbare a acestei curgeri înseamnă dezechilibru și boală. Strămoșii voștri știau acest lucru. Au existat în trecut renumite școli care se axau numai pe reglarea dezechilibrelor și care obțineau rezultate spectaculoase, printr-un simplu tratament cu plante.

-Și în prezent există homeopatia. Peste tot în lume se face mare caz de alimentația naturistă, de produse bio.

-Așa este, însă totul este abia la început. Omul trebuie să își amintească cine este el cu adevărat și ce rol are pe pământ.

Deci aceste elemente le putem lua din mediul înconjurător. Ele se găsesc pretutindeni? -Da ele se găsesc în toată Creația. Sunteți înconjurați de ele; tot ceea ce există este făcut din îmbinarea acestora, însă vibrația acestora face ca ele să fie sub forme atât de diversificate. Aceste elemente și fluidele lor sunt cauza a tot ce este material pe pământ, atât în interiorul cât și în exteriorul său. Ele se regăsesc în toate regnurile. Pământul este străbătut în interior de un fluid electric, iar în exterior de un fluid magnetic. Acesta din urmă are rolul de a atrage și reține toate lucrurile compacte, solide. Tot ceea ce se naște, trăiește și moare pe acest pământ se supune legilor elementelor și fluidelor. -Ele sunt valabile doar aici? Întreb eu iritat de modalitatea de exprimare. Iarăși se pune deasupra noastră, a vulgului! -Da, fiecare Univers își are propriile legi. Ele sunt definitive și irevocabile. Au fost da'te la începutul creației și vor dispărea atunci când creația va dispărea. Tot ceea ce există se supune, se naște, trăiește și moare în concordanță cu ele. Când spun moarte mă refer la o trecere în alt plan. -Deduc că omul există și trăiește datorită acestor elemente? Întreb eu, evitând să fac referire la ipoteticul celălalt plan, care de fapt nici nu există. -Da, aceste elemente se manifestă în om, atât în suflet cât și în corp. Toate funcțiile fizice și energetice ale oricărui sistem viu - când spun viu mă refer la vegetal, animal sau uman - sunt asigurate și coordonate de șapte centri energetici, pe care voi îi numiți ceakre. La om ei sunt dispuși de-a lungul coloanei vertebrale, de la bază și până în creștetul capului. Pentru astăzi îmi este suficient. îi spun că sunt obosit și că vreau să mă retrag. Dar mâine o să reiau discuția exact din acel loc. De fapt nu sunt obosit, ci doar am capul atât de plin încât nu mai pot discerne informațiile. Nu că aș crede ceva, însă trebuie să le stochez corect și apoi să i le demontez rând pe rând. îi arăt eu lui că nu toți oamenii sunt proști! Mai sunt unii care și gândesc. îmi construiesc în minte un întreg eșafodaj și de aceea adorm târziu. A doua zi constat cu stupeoare că stăpânul casei nu catadicsește să vină la micul dejun și nici să îmi trimită vorbă, întâlnirea are loc abia în ziua următoare. Mă aflu iarăși în laborator. - îmi cer scuze că nu ne-am putut vedea ieri, însă a fost ziua în care trebuia să ajung în București.

Abia acum realizez că a fost prima marți din lună. Mă simt cam prost că l-am judecat, însă sentimentul dispare destul de repede. Mă hotărâsc să reiau discuția de unde o lăsasem.

-

Rămăsesem la ceakre. Care sunt aceste ceakre și ce rol au ele? Numele lor pământean este cunoscut de toți cei care au avut acces la filozofia

budistă. Astfel avem ceakra cea mai de jos, care se numește Muladhara sau centrul

pământului și are culoarea roșie. A doua ceakră este Swadisthana sau centrul apei. Este situată în dreptul organelor sexuale și are culoarea oranj. A treia ceakră, cea a focului, se află în zona ombilicului și se numește Manipura. A patra ceakră, a aerului se numește Anahata și are culoarea verde. A cincea ceakră se afla în zona tiroidei, la baza gâtului, are culoarea albastră și se numește Vishuda.

Ea este

centrul principiului akashic.

A șasea ceakră, de culoare indigo, este Ajna,

cunoscută și sub numele de al treilea ochi, ea se găsește în frunte, între sprâncene și reprezintă centrul voinței. Cea de-a șaptea ceakră, Sahasrara, de culoare violet, se găsește în creștetul capului. Această ceakră este de fapt centrul suprem, divin, care

coordonează activitatea celorlalți centri. Toți acești centri coordonează și controlează activitatea organismului. -Pe lângă aceștia în creier se mai găsesc doi centri, care nu pot fi denumiți ceakre.

Unul se afla în cerebrum adică în creierul mare și răspunde de conștient, iar celălalt se află în cerebel, adică creierul mic și răspunde de inconștient. De-a lungul coloanei vertebrale se află un canal energetic, prin care circulă Principiul Akashic și răspunde de conexiunea, funcționarea și controlul celor șapte ceakre. Aceste ceakre la rândul lor generează șapte biocâmpuri, care înconjoară omul. Ele sunt concentrice. Trebuie să le vezi ca fiind așezate sub forma unor foi de ceapă. Ele pleacă de la limita exterioară a sistemului viu și au anumite distanțe variabile, specifice fiecărui organism în parte. Hai că m-ai aiurit de tot! Am auzit că există șapte ceakre, dar nimeni nu poate confirma acest lucru. Nu s-au făcut niciodată poze? Îmi spuneam în sinea mea. S-au făcut fotografii ale acestor ceakre, zise el, ca și cum mi-ar fi auzit gândul. Ai auzit de efectul Kirilian? -Nu. -Au fost doi savanți ruși, soț și soție, care au reușit să înregistreze pe clișeu radiologic, prin imprimare electrono-grafică, aurele corpurilor. Mai târziu, plecând de la această idee, un grup de cercetători români au reușit captarea pe peliculă a ceakrelor superioare. Există și o carte.

Aurele corpurilor.

Păcat că nu știi româna. Ar fi

interesant de citit. De fapt în decursul timpului au fost mai mulți care au făcut acest tip de experimente. -Ce sunt aceste biocâmpuri?, întreb eu. Le cunoaște cineva? Sigur că da, sunt cunoscute. Primul biocâmp, este cel care pleacă din imediata apropiere a organismului. Corespunde Muladharei. El coordonează funcțiile vitale ale sistemului și este răspunzător de starea de sănătate. Are o dimensiune de 1,50-2 metri. În cazul sistemelor vii bolnave, acest biocâmp se reduce, iar când organismul moare, acesta dispare. Al doilea câmp energetic se ocupă cu autoreglarea funcțiilor proprii, cu regenerarea celulelor, cu producerea substanțelor necesare unei funcționări normale. El controlează și supraveghează funcționarea întregului ansamblu, adică a corpului, la parametrii optimi. Al treilea biocâmp răspunde de protecția sistemului viu. El sesizează tot ceea ce intră în spațiul sistemului viu, indiferent dacă este stimul pozitiv sau negativ, informează subconștientul, iar acesta la rândul lui emite semnale specifice. Acestea pot fi sentimente de repulsie, teamă, frică, simpatie, încre dere, etc. Aceste semnale trec la nivelul conștientului, care astfel este informat de ceea ce se întâmplă în spațiul său, pentru ca la rândul lui acesta să poată lua măsurile necesare. Dacă acest biocâmp nu funcționează la parametrii optimi există pericolul de accidente. Al patrulea biocâmp este cel răspunzător de legătura dintre sistemul viu și pământ. Această comunicare este de obicei inconștientă, însă ea poate fi făcută funcțională în cazul persoanelor care au o anumită pregătire ezoterică. Prin acest biocâmp se primesc informații despre viitoare cataclisme ce pot apărea la nivelul scoarței terestre. Al cincilea biocâmp este răspunzător de comunicarea dintre sistemul viu și alte sisteme din jur. Acestea pot fi de același fel sau diferite. Prin dez voltarea acestui câmp se dezvoltă telepatia. Prin al șaselea biocâmp sistemul viu recepționează și preia atât stimuli din mediul înconjurător cât și semnale de la alte organisme vii. Al șaptelea biocâmp este răspunzător de schimbul de informații ce se realizează între sistemul viu și Univers sau Divinitate. Toate aceste biocâmpuri au culoarea ceakrelor corespondente. Trebuie spus că dimensiunile acestor câmpuri sunt variabile. Ele depind de starea momentană a sistemului și sunt influențate de activități, gânduri, anturaj. Orice stare patogenă diminuează grav primul biocâmp, apoi pe cel de-al doilea, după care se propagă, cu o intensitate mai mică către celelalte. Vorbește atât de frumos încât mai că îmi vine să îl cred! -Deci așa funcționează organismul. Este interesant. Ce se întâmplă însă în cazul persoanelor evolute, a celor cu o spiritualitate pronunțată? Ceakrele și biocâmpurile sunt perfecte, funcționează optim? Asta dă apropiere de Dumnezeu? întreb eu cu o undă de sarcasm. -Da funcționează la parametrii optimi, însă nu este așa de simplu. La acest gen de persoane apare o deschidere a ultimei ceakre, a Sahasrarei. Aceasta se aseamănă cu un

lotus. Cu cât persoana are aspirații mai înalte cu atât lotusul este mai deschis și mai violet. -Deschiderea lotusului la maximum înseamnă maximul de evoluție?, întreb eu, gândindu-mă că după aceia îți poți lua zborul și ajungi direct în brațele primitoare ale Tatălui ceresc, care te mângâie pe cap și te pune la loc în sertar, de unde conform cu legea reîncarnării, te va extrage când va considera el de cuviință. -Nu. Când lotusul ajunge la maximum, adaugă Cristofor, înseamnă că omul a atins perfecțiunea, că este în comuniune permanentă cu Creatorul și atunci primește în dar posibilitatea de a-și activa alte trei ceakre, iar odată cu apariția acestora se nasc și alte biocâmpuri. Aceste bio-câmpuri sunt răspunzătoare de așa zisele minuni, pe care le pot săvârși unii oameni. Spun așa-zise deoarece voi îi vedeți pe cei care săvârșesc aceste lucruri ca fiind niște extraterestri, proroci sau mai rău, vrăjitori, când de fapt ar trebui să știți că aceste daruri sunt pentru oricine. Orice ființă are posibilitatea de a accede către El. Nu sunt lucruri intangibile, căci ele au fost da'te oamenilor spre a-și putea conștientiza propria divinitate. Aceste trei ceakre sunt în afara corpului omenesc. Încerc să îmi fac o idee despre toate acestea, dar nu reușesc deși am pretenția că sunt destupat la minte. Din relatare înțeleg că atunci când zici că ai terminat, că ai reușit, ai ajuns la maximum de evoluție spirituală, vine Dumnezeu și zice: te-am păcălit, nu ai terminat, ci ai trecut la un alt nivel al jocului, și ca să urci, trebuie să o iei iar de jos. - Prima este ceakra Cunoașterii Divine, continuă el. Ea este sub forma unui disc argintiu și se află situată deasupra creștetului capului la o distanță de aproximativ 20 de centimetri. Aceasta își începe formarea odată cu conștientizarea Adevărilor Divine; crește odată cu apariția înțelepciunii și se desăvârșește când această înțelepciune începe să se manifeste. A noua ceakră este cea a Iubirii Divine. Această ceakră cuprinde de fapt încă trei ceakre situate după cum urmează: două în palme, iar cea de-a treia deasupra fluierului piciorului. Aceasta din urmă se activează doar atunci când stați cu piciorul drept peste cel stâng. Ele sunt de fapt ceakrele crucificării, a celui pe care voi îl numiți Iisus. Noi îl numim Iisus? Tu cum îl numești? răbufnesc eu, renunțând la formula de politețe. -El are multe nume, însă cel mai cunoscut este cel de Iisus, îl aud răspunzându-mi calm. Ceakra principală exista și înainte de Golgota. Inițial era un disc auriu. Răspundea de intensitatea trăirilor mistice și de conexiunea spirituală a omului cu divinul. Prin crucificarea lui Christos, sângele său s-a scurs pe pământ. În sânge și în spermă există Duh Sfânt, adică viața însăși. Deci Duhul Sfânt al lui Christos s-a unit cu Mama Pământ desăvârșind astfel unirea dintre Cer și Pământ. În acel moment aura pământului a primit un impuls, care v-a fost dăruit vouă tuturor spre a putea depăși etapa aceia de evoluție. Tot în acel moment au apărut și cele trei ceakre suplimentare,

care însă sunt coordonate direct de ceakra iubirii. Activarea acestora înseamnă ca omul a ajuns în acel punct al evoluției sale în care a conștientizat și astfel poate manifesta Christosul din el. Prima este întotdeauna mai dezvoltată. Ordinea ceakrelor opt și nouă arată de fapt că prin Cunoaștere ajungem la iubire și apoi la Desăvârșire, care este ce-a de-a zecea ceakră. Aceasta este ceakra Desăvârșirii. Ea formează și coordonează ultimul biocâmp, cel al Duhului Sfânt. Formarea acestei ceakre arată că omul a dobândit prin strădanii proprii atributele divinității. Dezvoltarea acestor trei centri reprezintă calea prin care omul poate ajunge la divin. Aceasta reprezintă legătura cerului cu pământul, și în acel moment ele devin un tot unitar, în mijlocul căruia se află omul. Dar nu un om oarecare, muritor, ci însăși divinitatea întrupată pe pământ. Și credeți că au existat astfel de persoane? Întreb eu mirat. Au existat și mai există, deși sunt foarte puțini. De mult au existat acele școli ezoterice, care aveau ca scop accederea omului către planuri înalte, către spiritualitate, în prezent, din câte văd eu, există școli, însă cunoașterea este mult diminuată, nu din rea voință, ci datorită faptului că multe din informații s-au pierdut. De ce au dispărut acele informații? Nu au dispărut, căci ele există în fiecare din voi, s-a pierdut calea pe care adepții trebuiau să o urmeze pentru a accesa acele planuri. De ce? A intervenit natura umană. Ființa umană prin excelență are o personalitate egoistă. Cei ce stăpâneau cunoașterea șiau dorit să fie singurii care să o aibă, să fie într-un fel mijlocitori între divin și uman. Aceasta este o dorință care contravine legilor universale, deoarece cunoașterea este dată tuturor în aceeași măsură. -Da, dar am întâlnit oameni cu o cunoaștere ezoterică oarecare, care spuneau că știu lucruri care nu le pot spune. Ce-i drept nu m-apreocupat subiectul și deci nefiind interesat să aflu ce nu îmi pot spune, nu am încercat să îl aprofundez. Era interpretarea lor proprie. Poți spune orice dacă știi cum. Trebuie să îi vorbești fiecăruia pe înțelesul său. Aici se ascunde harul unui adevărat maestru. Unui om cu o pregătire modestă nu îi poți explica fizica cuantică în termeni academici, însă o poți face folosind un limbaj comun. Trebuie să menționez totuși că este inutil să expui unei persoane o problemă, dacă aceasta nu își exprimă dorința, ba chiar aș spune că este o mare greșeală. Fiecăruia îi trebuie respectată libertatea de a lua propriile decizii. -Adică liberul arbitru? -Da. Este una din legile fundamentale ale creației. -Cât mă bucur! Deci, deduc că eu cu liberul meu arbitru am hotărât să mă îmbolnăvesc și să mor! Cred că eram în comă alcoolică când am luat această hotărâre, deoarece nu îmi amintesc.

Nu, boala ta este răsplata propriilor fapte. Tu ai decis cu liberul arbitru să faci anumite acțiuni, iar consecința acestora este starea în care te găsești. Simt cum sângele îmi clocotește în vine și urlu: Ce mama dracului am făcut să merit asta. Nu mi-am înșelat soția, nu mi-am neglijat familia, nu mi-am bătut copiii și nici nu i-am alungat în stradă, am ales să trăiesc singur, tocmai spre a fi ferit de aceste greșeli. Am făcut bani, e drept, dar am dat și altora. Am scos informații de la concurență, însă le-am plătit cu bani grei, iar cei care mi le-au dat au făcut-o de bună voie. Nu i-am amenințat cu arma și nici nu i-am torturat. Am trăit în lux și mi-am cheltuit proprii bani. Am făcut donații la toate balurile de caritate la care am fost invitat și m-am dus la toate, nu m-am eschivat așa cum fac mulți din cunoscuții mei. Ce naiba trebuia să mai fac? Să îmi scot un ochi și să îl dau săracilor? Să iau nespălați de pe stradă și să îi pun la mine în pat? Mă uit în ochii lui Cristofor. Sper ca ceea ce deslușesc în ei să nu fie compasiune! Eu nu am nevoie de mila nimănui! Am convingerea că mila este cel mai parșiv sentiment, deoarece te situează pe tine milosul deasupra celorlalți. Dacă Dumnezeu există de ce nu mi-a dat posibilitatea de a alege? urlu eu în continuare. De ce nu am primit capacitatea de a cunoaște aceste lucruri? Nu cred că este corect ca altul să hotărască pentru mine. Vreau să am posibilitatea de a ști, de a hotărî, de a amâna anumite lucruri, căci eu sunt cel direct implicat! -Ce este scris se va împlini oricum. Dacă intervii cu forța, vei amâna acel lucru, însă răsplata îți va fi pe măsură. Trebuie să știi că având cunoaștere, nu poți acționa. Aici trebuie să intervină înțelepciunea în a analiza corect situația. -Atunci de ce mai am cunoaștere? De fapt ce este cunoașterea, este înțelepciune, discernământ, posibilitatea de a cunoaște adevărul? -Cunoscând adevărul, având posibilitatea de a-l accesa, capeti și capacitatea de a discerne. Poți vedea dincolo de timp și spațiu. Există o mare diferență între cunoaștere și înțelepciune. Este mult mai ușor să obții cunoaștere decât înțelepciune. Înțelepciunea nu depinde de cunoaștere, cu toate că au multe în comun. De cunoaștere vă loviți în toate domeniile existenței terestre. Ea depinde de capacitatea minții de a asimila informații vitale, de a le stoca și de a le transmite mai departe, generațiilor. Înțelepciunea este atributul divinității. Ea nu depinde de memorie sau creier, ci vine direct din Akasha. Ea este dată omului în funcție de gradul lui de evoluție spirituală și duce la desăvârșirea eu-lui. Nu este obligatoriu ca având cunoaștere să ai și înțelepciune. Este mult mai ușor într-adevăr, însă ele nu sunt dependente. Mă hotărâsc să nu mai insist, ca să nu mă fac de râs, deoarece nu am priceput mai nimic din ceea ce a vrut să spună și schimb subiectul: Referitor la ceakra desăvârșirii, oamenii care reușesc acest lucru devin un fel de dumnezei de sine stătători?

Nu. Ei devin părți ale unui întreg. Și voi sunteți părți ale aceluiași întreg, însă ei sunt identici, au aceleași caracteristici și puteri. Ei pot în orice moment să plece și să se dizolve în însăși Creatorul, pot părăsi sfera terestră sau pot rămâne aici. Cum adică să se dizolve în Creator? Adică să moară? Aceștia nu mor ci se unesc cu Dumnezeu. Ei devin astfel co-Creatori. Aceasta este cea mai înaltă răsplată. Este supremul. Toate entitățile tuturor planurilor ținesc către aceasta. Să îl văd pe acela care stăpânește lumea și benevol se hotărăște să plece ca să se unească cu un ipotetic Dumnezeu! Isus s-a înglobat în Tatăl?

Nu, el a renunțat la acest drept. Este dovada unei mari iubiri. Isus, ca de altfel și alte entități, vă iubește atât de mult încât a rămas legat de planul terestru spre a vă fi vouă de folos. Este un gest pe care oamenii nu îl pot percepe așa cum ar trebui. Este a doua jertfă pe care această ființă nobilă o aduce spre folosul umanității. Prin rămânerea lui el a reactivat Christosul dăruit la crucificare, scurtând astfel drumul către mântuire.

Isus se pare că a fost băiat deștept! A dat-o cotită! Vezi doamne a renunțat la acest drept din iubire pentru noi, nu că i-ar fi plăcut aici! Renunț să mă mai gândesc. Cristofor se pare că a oboșit, căci îmi propune să ne retragem. Așezat în pat, încerc să rememorez discuția de azi. Trec prin filtrul rațiunii toate informațiile și realizez că nu au o bază reală. Mă întreb dacă omul acesta chiar crede ceea ce spune. Oricum nu contează. Măcar acum timpul trece mai ușor, nu mă mai plictisesc, mâncarea este comestibilă și am început să mă simt bine. Ce mi se pare cel mai ciudat este faptul că în toată perioada aceasta, deși m-am lamentat, m-am simțit mizerabil, mi-am plâns de milă, nu am dorit Să plec. Puteam oricând să le spun că renunț, sau puteam pur și simplu să plec fără să mă oprească nimeni. Ce ciudat! Încerc să îmi scormonesc creierul căutând măcar un subiect din domeniul așa-zis al paranormalului pe care să îl știu cât de cât. Îmi aduc aminte de discuțiile purtate cu Julie despre reîncarnare. Despre aceasta o să-l întreb! Știu sigur că nu există! Am argumente! Adorm fericit. După masa de prânz, așezat în același jilț, cu o mină sobră, încerc să deschid discuția pentru a o canaliza pe făgașul dorit de mine. Poate am putea discuta astăzi despre suflet și reîncarnare. Am mari dubii în privința existenței acesteia, încep eu parșiv. -Cu plăcere, mă poți întreba orice. -Există un număr limitat de suflete?

- în creație nu există limite. Acesta este un cuvânt pământesc. Nimic în Univers nu este limitat. Totul este în continuă expansiune și transformare. - Dar copiii care se nasc nu sunt suflete noi? Întreb eu. -Nu, ele sunt suflete care au mai trăit pe acest pământ sau suflete care vin la încarnare din alte universuri sau sisteme solare, și cărora întruparea terestră le este necunoscută, însă cu siguranță nu sunt nou create. Este drept că nu toate sufletele au aceeași vechime astrală; unele sunt foarte bătrâne, au milioane de ani vechime, altele sunt mai tinere, au doar câteva sute de mii de ani. -Eu nu cred în reîncarnare, ce argumente pot fi aduse în sprijinul acestei teorii? -A te îndoi de reîncarnare este a te îndoi de însăși actul creației. Cum crezi că Dumnezeu în marea lui înțelepciune ar putea da unui copil la naștere sănătate, înțelegere, capacitate intelectuală, o familie iubitoare cu posibilități materiale și altuia deficiențe, necazuri, părinți denaturați. Aici intervin faptele părinților. Dacă aceștia au păcate, atunci copilul are probleme, se naște cu anumite boli sau handicapuri și părinții suferă, spun eu, aducându-mi aminte vag, de ceea ce afirmă biserica. -Bine dar atunci unde este dreptatea? Ce vină are sufletul care s-a întrupat? Dacă sufletele sunt egale în fața lui Dumnezeu, dacă sunt fără de păcat, atunci ar trebui să aibă din start aceleași coordonate de viață. Ce vină are entitatea care se avântă într-un trai plin de privațiuni, care se naște din start cu o țară socială. Dacă pleci de la ideea că nu există reîncarnare și că vin suflete noi, atunci explică tu această nedreptate. Asta ar însemna că cineva acolo sus stă și împarte norocul după bunul său plac. -Exact asta spun eu! Cineva acolo sus stă și împarte dreptatea. Cred că este mare coada la Bill Gates și Donald Trump, cu liste de așteptare de câțiva ani. Dacă ar fi după liberul arbitru, cred că toți ar vrea ca ei să le fie tați. -Dacă nu accepți legea reîncarnării, nu îi poți explica unui copil născut fără picioare de ce nu poate deveni atlet, de ce Dumnezeu în mila lui a hotărât așa. Totul pare fără logică. Vezi că nu se leagă. Dacă însă accepți reîncarnarea, atunci explicația este simplă. Aici intervine karma. Ce este karma? -Legea karmei este legea supremă. Este legea cauzei și a efectului. Fiecare cauză dă naștere la un efect și fiecare efect are o cauză. Mai exact, o acțiune are un anumit rezultat. Este însăși legea fizicii. Dacă arunci o piatră în lac, în urma ei vor rămâne unduirile apei, din ce în ce mai line, până când vor dispărea, numai că într-o încarnare, efectele unei acțiuni pot să dispară abia după mai multe încarnări succesive. Cum poți ieși din legea karmei? - Plătindu-ți toate datoriile și primind înapoi tot ceea ce ți se datorează. Este un fel de punct zero dacă vrei, un punct în care nu mai datorezi și nici nu ți se mai datorează

nimic. Odată ajuns aici ai șansa de a putea fi deasupra acestei legi, însă numai dacă ai cunoaștere și înțelepciune. - Bine, să admitem ideea, spun eu, dar un om trăiește în medie 70 de ani. Dacă cei de care sunt legat nu se află aici, odată cu mine? Dacă există un decalaj, o defazare, dacă aceasta durează mai multe încarnări la rând. Eu mor, iar ei abia se nasc. - Vezi în aceasta constă înțelepciunea Creatorului. Legea atracției face ca voi să vă nașteți în grupuri compacte de entități. Toate sufletele legate între ele se nasc și trăiesc cam în aceeași perioadă, chiar dacă la mii de kilometri distanță. Trebuie să vezi aceste grupuri ca pe niște stoluri, ele vin și pleacă cam în același timp. Zăbovesc doar cei ce au într-un fel sau altul legătură cu grupul ce urmează să sosească. Aceasta este explicația faptului că într-o eră muzica, pictura, literatura au luat amploare, iar în alta științele, medicina, tehnica. Este vorba de omogenitatea grupului. Trebuie să recunosc că ceva logică are. Din trei fraze a reușit să îmi clatine argumentele. Dacă reîncarnarea există totuși? Atunci cum intră sufletul în trup? - Cum intră sufletul în trup? spun eu cu voce tare. - Legătura dintre suflet și trup se realizează cu ajutorul matricei astrale. Aceasta reprezintă conexiunea dintre suflet și trup și aici se regăsesc toate trăsăturile de caracter ale unui individ. - Te referi la aură? - Nu, aura este cu totul altceva. Ea reprezintă emanația, radiația tuturor elementelor îngemănate în om, emanație care produce anumite vibrații, cărora le corespund anumite culori, pe când matricea astrală este o punte între suflet și trup, prin care acesta percepe planul terestru. Fără suflet matricea s-ar dezintegra, căci ea nu este de sine stătătoare. - Ce se întâmplă cu sufletele după ce mor? - Ele trec din planul terestru în cel astral, în locul specific și conform cu vibrația fiecăruia. Aici intervine principiul densității luminoase. Cu cât un suflet este mai luminos, cu atât el va accede către planuri vibraționale mai înalte, cu cât sufletul este mai întunecat, cu atât va ajunge în planuri mai grosiere. Acest lucru depinde de gradul de dezvoltare și evoluție a fiecărui individ în parte. În momentul morții are de fapt loc ruperea bruscă a legăturilor dintre elemente și astfel sufletul este eliberat și poate urca în lumea astrală. Sufletul străbate toate zonele acestuia și rămâne agățat de planul care corespunde perfect vibrației lui. - Adică în iad sau rai, punctez eu.

Nu există nici iad, nici rai. Există doar apropiere sau depărtare de Divin. Iadul și raiul sunt cuvinte pământene. Este drept că sufletele descriu depărtarea de Dumnezeu ca fiind cea mai cruntă tortură. Dacă

entitățile ar ști ce înseamnă să trăiești în întuneric, chiar pentru o perioadă scurtă de timp, ar renunța la activarea polarității lor negative.

-Aceasta este o altă problemă. De ce nu știm ce am făcut și ce ne așteaptă? Cred că ar fi mult mai bine. Uitarea este o altă lege a universului. Ea trebuie să existe pentru ca omul să poată anihila karma. Crezi că dacă ai ști că te căsătorești cu ucigașul tău din altă viață ai face-o? Ai putea accepta că sora ta este persoana care ți-a distrus viața și pe care ai ucis-o? Ți-ai iubi copilul dacă ai ști că el este întruparea celui care te-a ucis în trecut? Te-ai așeza la masă cu părinții tăi, dacă ai ști că în altă viață au fost cei care te-au obligat să renunți la școală pentru a te căsători? Și exemplele pot continua la nesfârșit. Pentru că și karma sa să poată fi îndeplinită, legiutorul trebuie să devină nelegiuit, călăul victimă, soțul amant și amantul soț, copilul părinte, medicul pacient și tot așa până când fiecare suflet își va fi însușit toate aceste vibrații, trăiri, desăvârșindu-și cunoașterea. Când acest lucru va fi înfăptuit, el va ajunge la înțelepciune. Nu există suflet înțelept care să nu fi cunoscut toate aceste planuri. Ceea ce diferențiază entitățile între ele este numărul de încarnări în care și le-au însușit. Unora le-au trebuit câteva vieți altora câteva sute, însă în final toate ființele vor ajunge desăvârșite, în același loc de unde au plecat. Între timp ele trebuie să treacă prin nașteri și morți succesive, prin șederi și așteptări în planul astral pentru a se încarna optim. Sunt încarnări ce sunt alese pentru ei de îngerii karmei. -Deci în planul astral se află doar sufletele ce trebuie să vină la încarnare? Întreb eu. Planul astral are locuitori mulți și feluriți. Pe lângă sufletele destrupate aici se găsesc și așa numiții elementari. Aceștia se află aici, deoarece au fost creați de gândurile oamenilor și sunt încărcăți cu un anumit element predominant. Sunt creații de vibrație grosieră, unii posedă o voință proprie, însă ceea ce este mai important este faptul că la reîncarnarea entității generatoare ei se întorc împreună cu acesta în planul fizic, însoțindu-l și conferindu-i acestuia anumite trăsături specifice, preponderent negative. Pe lângă acestea în planul astral se regăsesc și așa numiții viermi sau

larve. Și aceștia sunt tot o creație „magnifică” a omului. Aceștia sunt creați conștient sau inconștient de pulsioni senzoriale intense. Ei nu sunt ființe reale, nu au voință proprie, ci există și se hrănesc cu emanațiile pasiunilor din planul animalic. Sunt de vibrații diverse și se hrănesc doar cu emanații specifice pasiunii care le-a generat. Din acest motiv, în cazul în care creatorul nu mai este în planul terestru, ele se îngrămădesc asupra unei alte victime, care posedă aceleași pasiuni. Un om încărcat de pofte, va atrage asupra sa o întreagă hoardă de asemenea ființe, care îl vor face și mai subjugat pasiunilor sale. Tot aici, în planul astral se întâlnesc și alt gen de entități. Sunt ființe

elevate, au diverse vibrații și au fost create de însuși Dumnezeu. Ele sunt entități

coordonatoare ale planului terestru și ale celor patru elemente. Astfel avem elementalii, care subliniez, sunt diferiți de elementari, reprezintă cele patru elemente și sunt cunoscuți sub denumirea de salamandre, silfi, undine și goblini. satiri, iele, etc. Aceste ființe mențin stabilitatea dintre planul astral și cel fizic. Ei intervin deseori în echilibrul planetei noastre; fără ei viața ar fi un haos, căci ei repară și compensează ceea ce distrugeți voi. Nu știu de ce, tot ceea ce spune mi se pare cunoscut. Unde am mai auzit oare aceste lucruri? Cred că în discuțiile cu Julie. Da, sigur! Ea îmi vorbea de entități, de îngerul morții, de îngeri păzitori. Draga mea Julie! Simt că îmi este dor de ea. Mi se pune un nod în gât, dar mă decid să continui: - Aici se găsește și îngerul morții, sau moartea? -Entitatea care este responsabilă cu destruparea sau moartea, cum îi spuneți voi, îmi răspunde Cristofor, după o pauză destul de lungă, nu se află în acest plan, deoarece ea se subordonează direct Creatorului. Datorită acestui atribut ea poate străbate toate planurile și lumile. Este ubicuitară și veșnică. A apărut odată cu creația și ajută la împlinirea ei. Este o ființă evoluată și respectată. Voi o vedeți ca pe o entitate negativă. -Mai ales că vine când te aștepți mai puțin, și aici vorbesc în cunoștință de cauză! -Ea vine atunci când primește semnalul din planul cauzal, pentru îndeplinirea efectului. Nu vine nici mai devreme, nici mai târziu, ci exact atunci când este scris. Ea taie legătura dintre suflet și trup și ajută la desprinderea acestuia de planul terestru. Apoi ia sufletul și îl duce în planul astral, unde îl ajută să își găsească locul și să se integreze. - De ce nu se duce sufletul singur? - Sunt puține suflete care ar face acest lucru benevol. Ele ar prefera să rămână agățate de planul terestru, iar acest lucru ar crea un dezechilibru total. Ele și-ar parazita urmașii, prietenii, dușmanii și nu ar mai avea posibilitatea de a se reîncarna. Cred și eu că nici un suflet nu vrea să moară! Cine vrea să își părăsească averea, prietenii, viața? Cine vrea să fie îngropat sau ars, să dispară, să se dizolve în neant? -Ce se poate face cu trupul după ce este părăsit de suflet? Trebuie îngropat sau ars? -Corpul este asemeni unei haine, este un înveliș care se va dizolva întorcându-se înapoi în starea corespunzătoare fiecărui element. Este doar o chestiune de percepție, de credință. Faptic nu contează, principalul este ca el să se disipe în elementele inițiale. - Așadar omul trăiește în planul fizic și când moare se duce în celălalt plan? - Nu doar când moare. Sufletul omului este în permanență legătură cu planul astral, căci așa se numește celălalt plan. Cu ajutorul fluidului electromagnetic din acest plan se crează matricea astrală, la fel cum cu ajutorul fluidului electromagnetic din planul mental se crează matricea mentală.

- Ce este planul mental? Întreb eu ușor bulversat. - Este lumea gândurilor și a ideilor, iar planul acesta s-a născut tot din îmbinarea celor patru elemente existente în Akasha. De aici au apărut toate ideile noi, revoluționare, aici s-au născut pentru prima oară invențiile. Este una din cele mai subtile forme ale Akashei. Oricine poate prelua informații de aici, însă acuratețea acestora depinde de gradul de maturitate, de atitudinea și de gradul de evoluție pe care îl are spiritul. Fiecare gând nou este generat de un element, iar dacă există mai multe idei, atunci există o îmbinare a mai multor elemente. Fiecare gând are propria sa culoare, formă și vibrație. Spiritul omului este asemeni unei antene, receptează aceste semnale, le introduce în subconștient, pentru ca apoi să le aducă la suprafață în conștient. Odată ajunse aici aceste idei devin realizabile. Cu cât omul este mai bine pregătit în acel domeniu, cu atât ele se vor materializa mai repede. -Să înțeleg, de fapt, că Dumnezeu este cel care le crează? -Toate aceste idei existau și există în Akasha. Ele apar treptat după un plan bine stabilit. Nu ar fi existat nici o logică dacă apărea avionul înaintea combustibilului sau internetul înaintea calculatorului. Nu văd nici o legătură între avion, combustibil, calculator și Dumnezeu, însă decid să nu mai aprofundez subiectul, deoarece ploaia de informații pe care am recepționat-o îmi zumzăie încă în creier. Recunosc că unele sunt explicații pertinente, dar nu au nici o bază materială! Cum poți dovedi existența planului astral, a entităților, a Akashei? -Cum poți dovedi palpabil, și când spun palpabil, mă refer la dovezi materiale, că există reîncarnare? -Este un sentiment ce vine din interiorul fiecărui om. Unii o știu, alții o conștientizează mai târziu, iar alții niciodată. Depinde de gradul de evoluție al fiecăruia. -Eu vreau dovezi, spun eu pe un ton răstit. -S-ar putea să nu îți placă adevărul, îmi răspunde Cristofor îngândurat. -Eu suport orice. Vreau să știu adevărul! Vreau să îmi aflu propriile vieți, să înțeleg ceea ce am făcut, cu ce am greșit, asta în caz că există reîncarnare. Dacă Dumnezeu ține cont de liberul arbitru, așa cum spui tu, dacă ceea ce mi-ai spus până acum conține un dram de adevăr, eu cer pe propria-mi răspundere să știu. Am acest drept! Vreau să Știu, să re trăiesc, să conștientizez propriile-mi vieți. Sunt viețile mele, îmi aparțin și deci ar trebui să am acces la ele, urlu eu frustrat. Cristofor amuțește uitându-se în ochii mei. După câteva secunde de tăcere penibilă aud: - Așa va fi! Vei avea acces! Să te ajute Providența Divină să treci cu bine peste această încercare. Mai ai două zile la dispoziție în care mă poți întreba tot ceea ce dorești. După aceea va trebui să facem o pauză, căci va trebui să continuăm cu tratamentul, îmi spune el oftând adânc.

După liniștea care s-a așternut deduc că întrevăderea a luat sfârșit. Mă scuz politicoș și plec în cameră. Nu pot spune că nu sunt bulversat. Informațiile mi se rotesc în creier. Mă decid să nu mă mai gândesc la nimic și adorm. Visez că sunt pe un iaht, ascult marea și mă simt bine. Dintotdeauna apa m-a relaxat. Mă trezesc bine dispus, odihnit și cu forțe proaspete. Păzea Cristofor, căci sosesc! Mă gândesc ce să-l mai întreb astăzi și mă hotărâsc să abordez tema predestinării, a sortii. După un prânz acceptabil, format din supă de linte și orez cu legume și salată de andive, mă așez iarăși pe jilțul deja familiar. Îl văd pe Cristofor puțin trist și cu cearcăne. Mă decid să încep discuția: -Din câte am înțeles totul este predestinat. Orice ai face ai o soartă care este hotărâtă. -Da și nu. Era obligatoriu să te naști aici, acum, în aceste condiții, dar nu era obligatoriu să înveți, să îți faci firmă, să stai unde stai. Chiar dacă sunt legături karmice, acestea ar fi apărut în viața ta sub altă formă. Înțelege că timpul și locul sunt prestabilite. Ce faci tu în timpul care ți-a fost dat, este la alegerea ta. -Poate omul să scape de datoriile karmice într-o singură viață? -Da, dar numai prin cunoaștere ezoterică, îmi răspunde el cu greu, prin accesarea unor planuri superioare, prin abordarea vieții într-un alt mod. Să știi că este un drum greu și anevoios, sunt mulți care au reușit să îl parcurgă, însă ei au dat dovadă de mult curaj și stăpânire de sine. -Te referi la călugării budiști? -Nu, din păcate ei își dezvoltă latura spirituală în detrimentul celorlalte structuri. O dezvoltă atât de tare încât atunci când vin la reîncarnare sunt mânați de aceeași dorință, calea ascetului, fac totul pentru a ajunge din nou acolo, și astfel cercul nu se poate închide, căci după cum spuneam, pentru a accede la divinitate, omul trebuie să se desăvârșească în toate planurile.

Care este calea ce trebuie urmată pentru a ajunge la desăvârșire?

Calea cumpătărilor. Calea echilibrului. Urmând aceste căi omul trebuie să ajungă la dăruire, iertare, iubire, cunoaștere, adevăr și înțelepciune. Dar mai înainte de a-și însuși aceste vibrații el trebuie să fi trecut prin toate păcatele lumii, prin deznădejde și extaz, prin ură, mânie și pasiune, prin sărăcie și abundență. Trebuie să cunoască toate laturile creației și să își însușească toate caracteristicile specifice lor. Diamantul desăvârșirii se află ascuns în mocirla trăirilor animalice. Trebuie să bagi mâna în nămol, să te murdărești pentru a-l aduce la lumină, iar odată scos el este al tău, reprezintă strădania ta de veacuri. Nimeni și nimic nu ți-l mai poate lua. Oamenii trebuie să ajungă să își conștientizeze propria divinitate, să ajungă în acel punct în care Christosul lor interior se poate manifesta. Oamenii trebuie să înțeleagă că nu sunt un capriciu al naturii ci sunt fii și fiice de Dumnezeu, că în matricea lor astrală strălucește Duhul Sfânt, care le conferă aceleași

drepturi și puteri, egale cu cele ale lui Iisus. Iisus și-a ales singur drumul, nu Tatăl a făcut-o pentru el; el a pășit pe această cale spre a arăta lumii cum fiecare om își poate schimba viața, că moartea nu este o piedică în calea învierii, împărăția lui Dumnezeu se află aici, acum printre voi. Nu trebuie decât să vreți să intrați în ea și aflându-vă acolo veți constata că viața voastră

păcătoasă va dispărea de la sine, toate părțile ascunse și întunecate ale conștiinței vor fi anihilate și transformate în lumină. Poarta împărăției vă este deschisă, trebuie doar să găsiți calea de a ajunge la ea. Drumul nu este ușor, este lung și anevoios, însă răsplata va fi pe măsura strădaniei. -Și cum să găsim această cale?, întreb eu mânat de o curiozitate reală.

-În primul rând să vă schimbați principiile de viață. Primul pas ar fi înțelegerea faptului că Dumnezeu este Gândire Pură, iar atunci când apare un bruij sau o dezarmonie, îndreptați-vă imediat inima către această gândire și puneți-vă întrebarea ce ar fi făcut Dumnezeu în această situație. Cum ar fi reacționat el? Veți constata cu uimire că sufletul vă va fi invadat de o mare pace și înțelepciune. Veți ști instinctiv ce aveți de făcut. Nu uitați că pentru a vi se da trebuie să cereți, căci a primi fără a cere înseamnă încălcarea de liber arbitru, adică nerespectarea legii. Al doilea lucru foarte important este sacralizarea activității. Fiecare activitate ar trebui făcută ca și cum creatorul însăși o execută.

- Poți fi un pic mai exact? - Spre exemplu când gătești, fă-o ca și cum Dumnezeu se manifestă prin tine. Pune în oală nu numai alimente ci și sănătate, liniște, iubire. Gândește-te ca mâncarea să conțină exact atâtea elemente câte îi sunt necesare fiecăruia în parte, pentru un organism echilibrat. Fă curățenie gândindu-te că prin aceasta scoți din casă tot răul vrajba, ura, boala și introduci pace, bună-înțelegere, armonie. Adu în casă plante verzi în ghiveci, căci ele reprezintă viața. Evită florile tăiate deoarece ele sunt sisteme vii aflate pe moarte. Adu suflul divin în orice acțiune în orice trăire în orice gând. Când faci duș imaginează-ți că toate trăsăturile negative ale caracterului tău se șterg și că devii mai bun, mai înțelegător, mai plin de Duh Sfânt. lubește oamenii din jurul tău și fă-le bucurii, surprinde-i cu mici gesturi de apreciere, laudă-i și încurajează-i, scoate în evidență lucrurile bune pe care le-au făcut și minimalizează-le greșelile. Când te duci la birou fă-o cu drag, ca și cum ai face-o pentru Dumnezeu. Cam asta trebuie făcut. Eu mă duc întotdeauna cu drag la birou și mă duc pentru mine nu pentru altul, și cu atât mai puțin pentru Dumnezeu, care pe lângă că nu m-a ajutat cu nimic, mai îmi pune și bețe în roate. Mă hotărâsc să evit discuțiile în contradictoriu și de aceea caut o ieșire: -Este dușul așa de important? Dă-mi un exemplu de programare la duș, căci din toate activitățile pe care mi le-ai înșirat, aceasta este singura pe care o fac zilnic.

Spălarea cu apă reprezintă de fapt spălarea cu elementul apă în stare pură. Prin apă, adică botez, păcatele lumii au fost șterse, deci apa înmagazinează în ea noul, renașterea. Apa este unul din cele mai conductibile elemente, ea dă viață, este creatoare, este plăcută. Cu cât apa

este mai rece cu atât se încarcă mai ușor; deci dușurile trebuie făcute cu apă caldă. Trebuie să știi că apa la 37 de grade își pierde această proprietate. Când faci duș îți imaginezi că toate slăbiciunile, păcatele, tarele de caracter, bolile se scurg din corp și în locul lor apar calități, trăsături benefice, liniște, sănătate, etc. Acest lucru trebuie făcut cu simț de răspundere. Trebuie să te gândești doar la ceea ce faci, să vizualizezi întreg procesul, să simți cum iese și intră ceea ce ai programat.

- Și asta este suficient pentru a te schimba? - Nu este suficient, însă este un pas. De fapt schimbarea este adusă de o coroborare a mai multor acțiuni. Primul pas este conștientizarea propriilor păcate și tare de caracter. Adică a ceea ce vrei să schimbi. Însăși conștientizarea acestora reprezintă primul semnal pe care ți-l dă sufletul, semnal care îți arată că în interiorul tău există dorința de înnoire, de renaștere. Apoi urmează lupta cu acestea. Aici este de folos

această programare a apei. Paralel cu aceasta trebuie făcut același lucru și cu alimentele. Fiecare produs ingerat trebuie prelucrat și încărcat cu aceleași principii ca și apa. Aici însă se programează doar însușirile sau calitățile pe care doriți să le obțineți. Spre exemplu: când bei un ceai, ții mâinile deasupra căni și te gândești că odată cu intrarea aceluia lichid în corp, vor intra și bunătatea, sănătatea, succesul, liniștea sau orice îți dorești. Pentru ca acest lucru să aibă succes trebuie să te limitezi în ambele acțiuni doar la maxim trei lucruri pe care dorești să le schimbi, iar timpul alocat acestei schimbări să fie de aproximativ două săptămâni. După aceea procedura se poate relua cu o nouă programare. Totodată cel care caută schimbarea trebuie să intre în fiecare zi în conexiune cu Dumnezeu. Acest lucru se realizează printr-o meditație scurtă de minim cinci minute. Este necesară găsirea unui loc liniștit, fără stimuli, un loc în care să poți sta singur. Închide ochii și începi să vorbești cu Dumnezeu. Spune-i ce te frământă, ce vrei să schimbi, dacă vrei să schimbi ceva, fă-i reproșuri sau mulțumește-i. Trebuie să percepi interlocutorul ca fiind un prieten. O să constăți cu uimire că îți răspunde și chiar te înțelege. Cere-i ajutorul, pentru ca el să ți-l poată da.

-Pare atât de complicat! Asta pentru cine vrea să se schimbe. Eu sunt tare mulțumit de mine așa cum sunt. Eu nu vreau să mă schimb. Am tot ce îmi trebuie, mam educat și m-am format singur, sunt într-un cuvânt propria-mi creație și sunt fericit

cu mine însumi, accentuez eu. Cine vrea să se schimbe este liber să o facă. Să pornească pe această cale anevoioasă dacă simte că acest lucru îi prieste. Eu mulțumesc, nu! -Nu este o cale anevoioasă. Este ușoară și la îndemâna oricui, indiferent de vârstă și pregătire. Începi ușor și apoi continui până când îți dai singur seama că ceva s-a schimbat. - Așa se pot trata și bolile? - Bolile sunt ceva mai complicat de explicat. Ele sunt pe de-o parte tare karmice devenite manifeste, iar pe de altă dezechilibre energetice grave, cărora nu li s-a dat atenție și care s-au cronicizat. Mai sunt și acele boli, cum ar fi diabetul, care apar datorită unor trăsături de caracter. Acesta apare cel mai adesea la persoanele geloase. Nu geloase doar pe partener, ci în general, pe realizările altora, pe evoluție, pe capacități, etc. La fel se întâmplă cu ulcerul. El apare preponderent la persoanele anxioase sau hiperactive, la înadaptați, la nemulțumiți sau la cei care nu au compasiune. Nu prea îmi vine să cred! Cum adică, dacă nu ești gelos nu faci diabet? Dar cancerul? - Dar boala secolului, cancerul? Întreb eu. - Este un proces de autodistrugere. Organismul, la cererea subconștientului dă semnalul de start al unui proces adesea ireversibil. O singură celulă primește o comandă eronată și se transformă în călău. Această boală apare ca urmare a unor datorii karmice - și în acest caz procesul nu poate fi oprit decât la decesul sistemului viu - sau ca urmare a inadapării organismului la mediu și stimuli. În acest ultim caz omul are șansa să învingă boala. - Cum? Prin operații, iradiere? - Fiecare își găsește propria cale. Este important de știut că indiferent de calea aleasă cel atins de această boală ar trebui să renunțe temporar la carne, zahăr, chimicale. Alimentația ar trebui să fie preponderent naturistă, singurul fel de carne permis fiind ficatul de vițel, dar și acesta trebuie să fie din crescătorii fără furaje toxice sau chimicale. Ficatul de vițel conține în exces anumite elemente, pe care organismul bolnav le are în minus. Prin ingerare se stabilește din nou echilibrul. De asemenea ar trebui evitat contactul cu orice fel de produse chimice ca detergenți, săpun, parfum. -Bine și cu ce să se spele omul? -Cu ce se spălau strămoșii tăi? Cu ce își spălau rufele? -Cu săpun de casă, așa cum făcea bunica. - Da dar acela conținea sodă, care este nocivă. Există săpunuri bio, cum le zici tu, trebuie doar să le cauți. Revenind la idee. cei ce suferă de această boală, trebuie să evite sarea și zahărul, uleiul și grăsimile, mâncărurile gătite sau prăjite, sucurile sau băuturile alcoolice de orice fel, semințele și cerealele. -Minunat, și atunci ce mai rămâne? Cuțite, furculițe și șervețele, sau magnificul regim pe care l-am ținut eu, de era să mor.

Rămân toate fructele și legumele, îmi răspunde el fără a ține cont de izbucnirea mea, apa cea minunată și dădătoare de viață; câte preparate minunate nu se pot obține din îmbinarea acestora! Trebuie să ai însă atenție ca pe parcursul unei zile să îmbini toate culorile. Să mănânci și roșu, verde, galben, alb, etc. - Contează? întreb eu, gândindu-mă la culorile legumelor și fructelor ce le-am îngurgitat timp de patru săptămâni. -Da, căci în fiecare culoare stă ascunsă o anumită vibrație ceea ce face ca un anumit element să fie predominant. -Și cei care au această boală din cauza karmei, se pot însănătoși? -Da, dar aceștia sunt cei care au cel mai greu drum. Ei trebuie să atingă acea stare vibrațională, să ajungă în acel punct în care Christosul din interior să se manifeste. Această conștientizare face ca întregul proces să devină reversibil. -Dar cei care sunt vindecați în mod miraculos de alți oameni? Mă refer aici la acele minuni care se săvârșesc cu ajutorul altor muritori, care însă sunt mai dotați energetic decât alții? Nu că așa crede în așa ceva, însă am auzit de anumite cazuri. -Acei muritori, așa cum îi numești tu, sunt de fapt inițiați. Unii știu acest lucru, alții tratează doar din instinct, însă toți au ajuns la acea conștiință de sine încât pot străbate planurile, ajungând până în cel cauzal pentru a transforma efectul. -Dar nu se produce de fapt o amânare, o întârziere a bolii? Din ceea ce mi-ai spus până acum deduc că este ea împinsă către o altă încarnare? -Nu, căci ei îl eliberează atât pe făptaș cât și fapta în sine. Este în fond o schimbare a polarității, o transmutare. Potrivit legii divine aceștia au capacitatea de a ierta. Prin iertare, omului i se anihilează povara, deci fapta nu mai există. Ea se disipă și se transformă în elemente primordiale. Cei ce fac aceste lucruri sunt mai presus de legea karmei. Ei o fac din dragoste, din plăcerea de a dăru, nu așteaptă recompense nici pe pământ și nici în cer, deoarece ei au ajuns la înțelepciunea Tatălui și au înțeles că atunci Când creezi, o faci din iubire fără interese acunse și fără a aștepta răsplata. Acești oameni se află de obicei pe ultima treaptă a evoluției. Ei sunt foarte aproape de punctul în care pot deveni co-Creatori. îmi aduc vag aminte de o carte pe care m-a obligat Julie să o citesc. Ceva cu maeștri spirituali... parcă. Spunea ceva de oameni care se teleportau, care materializau lucruri. -Ce îmi poți spune despre acei maeștri care pot materializa lucruri? -Aceștia au ajuns deja la stadiul de co-Creatori. Ei sunt întruchiparea Divinității pe pământ. Ei au ceakrele opt, nouă și zece active și în manifestare, au depășit bariera timp-spațiu. Ei pot materializa lucruri, deoarece stăpânesc elementele și fluidele, au acces direct în Akasha, știu adevărul, stăpânesc cunoașterea și au înțeles înțelepciunea. Ei sunt prezenți aici, însă sufletul lor poate străbate toate planurile. Ei pot pleca în orice clipă însă nu o fac tot din iubire de semeni. Ei rămân aici - deși viața nu mai are

nici un ascunziș pentru ei - din dorința de a ajuta atât semenii cât și pământul. Ei dăruiesc Terrei din vibrația lor și ajută astfel la menținerea echilibrului. -Adevărul este că avem nevoie de echilibru. Până și eu știu asta. Lumea a luat-o razna. Parcă nici copiii nu mai sunt copii. - Copiii care se nasc acum sunt ființe de două tipuri. Unele sunt foarte elevate și au venit aici spre a ajuta planeta, pentru a o încărca cu lumină, a o ajuta să facă un salt vibrațional, iar altele sunt entități cu mari tare karmice, care au ales să vină acum spre a duce o viață scurtă în urma căreia vor pleca mai ușurați. - Cei elevați, de unde vin? - Sunt ființe care au mai fost încarnate aici, însă au absolvit cu brio acest stagi, sau entități din alte galaxii sau universuri, care oricum sunt mult mai evolute decât voi. și care au primit dreptul de a se întrupa beneficiind de aceste capacități. -Când au început să vină? -În anul pe care voi îl socotiți ca fiind 1996. Iarăși acel voi idiot. Dacă noi eram în 1996, tu în ce an erai? -De ce tocmai atunci? -Atunci s-a stabilit definitiv ce și cum va fi cu pământul. -Unde s-a stabilit? Întreb eu, neînțelegând ce vrea să spună. -În matricea Akashei. De aici impulsul a plecat către planul causal, astral și mental. -Ce culoare are Akasha? - Akasha are vibrația care corespunde culorii violet. De fapt în ea se găsesc toate vibrațiile și deci toate culorile, însă îngemănarea acestora dă această culoare. Și Akasha are diverse planuri și automat diverse tonuri de violet, însă în mijlocul ei se găsește cea mai pură și mai aprinsă culoare pe care ți-o poți imagina. Trebuie să îți imaginezi Akasha ca fiind un ocean imens de culoare violet închis, dar din a cărui unduire apar din loc în loc străfulgerări în toate culorile curcubeului. Hai că aici te-am prins! -Atunci de ce sfinții din bisericile ortodoxe au aura aurie? -Ceea ce vedeau cei ce au redat chipurile sfinților era de fapt ceakra iubirii divine, adică a noua ceakră. Aceasta are culoarea aurie. -Există oameni care pot vedea aura? -Da, însă acest dar este dat doar celor evoluți. Pentru a primi acest har trebuie să îți depășești condiția, să nu mai judeci, să fii mai îngăduitor și în mod cert să te afli pe Calea Adevărului. Am întâlnit oameni care spuneau că văd aura și care strâmbau din nas când se intersectau cu persoane cu vibrație joasă, spun eu, făcând referire exact la una dintre prietenele din tinerețe ale Juliei, care se credea a fi reîncarnarea Anei soția lui Ioachim.

Singurele persoane cu vibrație scăzută erau ei. Ai auzit vreun maestru spunând că nu poate sta în apropierea unui păcătos, ai auzit despre vreun sfânt doborât de o aură necorespunzătoare? Persoanele cu o deschidere reală sunt cele care le caută pe cele cu vibrație joasă. le ajută, le mângâie, le vindecă, le sprijină și le susțin pentru a-și înțelege greșelile și lipsurile. Iisus s-a adresat doar celor sănătoși, luminoși și cu o vibrație benefică? Nu am da'te asupra acestor lucruri și de aceea caut să mă îndepărtez de subiect.

-Cum poate un om să își conștientizeze propria divinitate? -În primul rând să se cunoască pe el însuși. Cunosându-se pe sine, el cunoaște de fapt microcosmosul și prin extrapolare ajunge să înțeleagă macrocosmosul. Mă refer aici la cunoaștere deplină, fizică și spirituală. Cheia conștientizării este ascunsă în om. El este singurul care o poate căuta. A te desăvârși înseamnă a te uni cu Divinul. -Bine, dar atunci de ce nu sunt oamenii buni? - Oamenii sunt buni, toți fără excepție, doar manifestarea polarității lor momentane este încărcată negativ. - Dar cei careucid? înseamnă că sunt și ei buni? -Te-ai gândit vreodată că ei pot acționa în legea kar-me. Îmi răspunse Cristofor după câteva clipe de gândire. Dumnezeu se poate manifesta doar prin oameni. -Corect, dar pentru ca legea karmei să existe, la un moment dat cineva a fost generatorul. Deci cineva trebuie să fi călcat pe bec! continui eu. -Toți, fără excepție ați fost victime sau ucigași. Este un aspect care trebuie să existe în structuri. Poate unii ați omorât sau ați fost uciși în numele unor idealuri pămâtenes nobile, însă fapta tot faptă rămâne și nu se poate șterge decât printr-o contra-faptă care are aceeași vibrație. -Sunt convins că eu nu am omorât niciodată pe nimeni și nici nu am fost violator! Am avut întotdeauna femei dornice să se culce cu mine, eu am fost cel care am refuzat pe multe dintre ele. Sunt convins că și în altă viață, în caz că a existat vreuna, a fost la fel. Sunt alții care fac rău unor mase de oameni, unor țări întregi și pe ăștia nu îi mai trage nimeni de mânecă. -Cei ce fac rău multor oameni, sunt cei cărora acei mulți oameni le-au făcut rău. În acest mod se arde o karmă colectivă. Există și cei cărora nimeni nu le datorează nimic, dar ei iau hotărâri în numele propriu, hotărâri ce defavorizează colonii de suflete, iar aceștia ar trebui compătimiți. Ei sunt cei ce își încarcă karma. Într-un moment în care aceasta nu va mai putea fi compensată aici. Ei vor fi prinși în această legătură și vor suferi mii de reîncarnări, căutând soluția, dar aceasta nu va fi posibilă. Ea va apare abia atunci când pe o altă planetă vor fi exact aceleași condiții ca aici, iar entitatea va avea aceeași poziție ierarhică.

-Este o explicație logică. Încuviințez eu. Dar faptele bune? Sunt tot datorii karmice? -Uneori da. Sunt gesturi nobile pe care alții le-au făcut cu noi și cărora trebuie să le întoarcem binele, sau sunt pur și simplu fapte bune făcute datorită unei polarități pozitive. A te desăvârși înseamnă a activa volițional partea pozitivă a elementelor existente în tine. -Avem legături karmice cu părinții sau copiii noștri? -Întotdeauna, îmi răspunde Cristofor oftând. Chiar și cele mai elevate suflete ce vin la întrupare sunt legate între ele. Chiar dacă este vorba de o karmă activă sau stinsă, ea există întotdeauna. -Ce trebuie să facem pentru a avea copii sănătoși? Cu siguranță nu mă refer la mine, căci eu nu voi avea copii niciodată. Am avut o discuție cu prietenul Dumnezeu și sigur nu îi voi da această satisfacție. Mă refer la cei ce vor. -În primul rând trebuie să aveți un echilibru optim al elementelor, apoi să vă aflați în continuă ascensiune pe scara evolutivă. Ființa care vine la întrupare, vine cu o încărcătură karmică proprie, la care se adaugă apoi și cea a neamului, îmi răspunde neluând în seamă dizertația mea. -Aici ceva nu stă în picioare, afirm eu, există părinți elevați, cu copii bolnavi și scursuri ale societății cu copii perfecți. -Aceasta este o aparență. Părinții elevați au ales să aibă acești copii bolnavi fiindcă știau că îi pot ajuta să își depășească condiția, că îi pot sprijini. Cei ce au polarități negative manifeste au copii sănătoși, pentru că entitatea încarnată în copil mai poate primi un surplus de karmă negativă, asta nu înseamnă că și copii lor vor fi sănătoși, sau că în altă viață nu vor avea probleme. -Cum adică au ales?, întreb stupefiat. Cine vrea un copil bolnav? -Au ales înainte de naștere, adică înainte ca ei să primească dreptul la întrupare în calitate de părinți. Îngerii karmei prezintă anumite opțiuni și sufletele aleg. Cei elevați aleg întotdeauna cel mai scurt drum către mântuire, chiar dacă este greu și anevoios. Din păcate fiecare trebuie să își trăiască propria viață. Nimeni nu poate trăi în locul celuilalt. Fiecare în sufletul său știe acest lucru. -Spune-mi care este diferența dintre suflet și spirit, îl întreb eu, căutând să îmi clarific acest lucru. -Spiritul vine direct din gândirea divină, pe când sufletul este situat undeva între corp și spirit. În spirit se oglindesc virtuțile și atributele divinității, pe când sufletul este identitatea entității. Corpul, sufletul și spiritul sunt unite. Aici se oglindește principiul trinității.

Nu am prea înțeles mare lucru și de aceea mă gândesc să îl mai întreb odată, însă Cristofor îmi spune că trebuie să ne despărțim. Nu prea îmi convine situația, deoarece mai aveam o groază de întrebări, dar dat fiind faptul că el decide, nu am ce face. Părăsesc laboratorul fără prea mare tragere de inimă, cu atât mai mult cu cât nici măcar nu îmi este somn. Culmea este că odată așezat în pat adorm imediat. Visez cum Cristofor intră în camera mea, se uită preț de câteva minute la tablou, face același semn circular cu mâna, după care părăsește abătut încăperea. Mă trezesc dimineața cu visul ăsta în cap, însă îmi zboară repede deoarece trebuie să mă gândesc la ceea ce voi discuta astăzi. După micul dejun, la care Cristofor nu a participat, Yidam îmi face semn că sunt așteptat sus. Intru în laborator prin ușa larg deschisă și îl găsesc stând pe pervaz, îmbrăcat într-un superb costum cu aceleași influențe orientale, însă de culoare verde smarald. Îmi face semn să mă așez. Dau să deschid gura însă mi-o ia înainte spunând: - Astăzi am hotărât să îți vorbesc despre pământ, începe el să turuie. Este una dintre cele mai desăvârșite creații ale Tatălui. Trebuie să îl vezi ca fiind un uriaș angrenaj, o ființă, a cărei mecanisme funcționează și trăiesc în totală interdependență. - Este o ființă vie?, întreb eu mirat. - Da, este un imens organism. A fost creat înaintea omului, tot prin îmbinarea elementelor și fluidelor. El este viu, trăiește și respiră. -Asta înseamnă că poate și muri, punctez eu. -Cu siguranță. Ca de altfel orice planetă. -Sper să nu se întâmple prea curând. - Nu, planeta mai are de parcurs anumite stadii de dezvoltare până la desăvârșire. Abia apoi se va putea întoarce la sursa primordială. Dar mai sunt mii de ani până atunci. Momentan planeta va trebui să facă un salt vibrațional, cam în jurul anului 2012. Ți-e familiară această dată? -Nu, deloc, răspund eu încercând să îmi scormonesc memoria, însă singurul lucru care îmi vine în cap sunt plasamente bancare și investiții la termen.

În acest an, mulți oameni vor trebui să plece din planul terestru, deoarece vibrația lor nu va mai fi compatibilă cu cea a planetei. Deja mulți au început să o părăsească, însă plecarea masivă va fi în 2009 și 2012. Planeta cu tot ceea ce se află pe ea va trebui să facă un salt vibrațional și de aceea tot ceea ce se află pe ea va trebui să corespundă noilor coordonate.

- Cum se va produce acest salt vibrațional? - Acest salt a început deja și va fi la apogeu odată cu intrarea Terrei în centura fonică și cu apropierea planetei Nibiru, îmi răspunde el. În prezent doar soarele a intrat.

Aceasta intrare va însemna un salt uriaș pentru planetă și omenire, este o nouă renaștere spirituală, care se va desăvârși odată cu alinierea pământului la centrul galaxiei. - Mie îmi sună amenințător! - Asta pentru că percepi informațiile cu mintea și nu cu sufletul. Este ceea ce așteaptă umanitatea de milenii. Este un pas gigantic. Totul se va schimba, atât în plan fizic cât și astral. -Cum se vor manifesta aceste schimbări în planul fizic? întreb eu, cu o urmă de îngrijorare în glas. Terra și întregul sistem solar va avea aceeași respirație cu cea a universului, tehnologia actuală va fi depășită, bariera spațiu-timp va fi doborâtă, materialismul va fi înlocuit de altruism, iar ce este cel mai important, adevărul va fi relevat. Nimeni nu va mai putea ascunde nimic. Vor dispărea măștile de pe chipurile oamenilor, cel de-al treilea ochi se va deschide și totul va fi vizibil. Adică vei putea să-ți percepi vecinul energetic! -Mi se pare o utopie! răbufnesc eu. -Așa pare, dar asta este ceea ce s-a hotărât încă de la facerea lumii. Vei putea să-i vezi pe cei cu vibrații joase sau intenții ascunse, ba mai mult de atât vei putea să le percepi gândurile, să le vezi străfundul sufletului. -Groaznic, asta înseamnă că oamenii se vor ascunde. -Se vor ascunde doar cei rău intenționați, cei ce nu doresc să se schimbe, cei a căror suflet plânge încă după lumea trecută. Însă nici ei nu vor rezista mult în această postură deoarece vor fi izolați, respinși și asta îi va face să își dorească să se schimbe. -Dar vor fi enorm de mulți! -Vor fi foarte puțini, căci cei mulți vor fi deja destrupați. Aici vor rămâne doar cei care au posibilitatea să se adapteze. -Dar tot vor fi majoritari, nu văd cine are doar vibrație pozitivă. -Sunt extrem de mulți și sunt conștienți. Ei stau și așteaptă schimbarea, și-o doresc, sunt pregătiți. Ei au înțeles acum mulți ani calea pe care o au de urmat și au pornit pe ea fără regrete. - Schimbarea va veni brusc, sau vor exista semne?, întreb eu captivat de subiect. -Schimbarea nu se va face brusc. Ea va fi din ce în ce mai evidentă odată cu apropierea de acest punct. Vor exista schimbări climatice, iar cataclismele naturale se vor îndeși. -Acestui fapt i se datorează încălzirea globală? -Da, însă și altor lucruri. Planeta este de mult timp în suferință. Pentru a se vindeca, adică ridica, ea trebuia să treacă prin această stare patogenă la care voi ați contribuit cu mult succes. Oricum vor exista și alte modificări, chiar la nivelul populației.

-Ce fel de modificări? -Înainte de salt multe suflete vor pieri. După cum spuneam, vor exista multe cataclisme naturale, cutremure de pământ, uragane, inundații, incendii. Pământul se va cutremura atât de tare și în atât de multe locuri deodată încât oamenii nu vor avea unde să se ducă. Vulcani de mult stinși vor erupe din nou, acoperind localități întregi, apa va revendica uscatul și multe orașe de coastă vor fi înghițite, dar toate acestea vor veni pentru a desăvârși lucrarea Tatălui. Polii se vor inversa... de fapt atât polii magnetici cât și cei geografici s-au inversat în repetate rânduri. În univers nimic nu este fix. Totul este într-o continuă expansiune. -Cum se vor inversa polii? Așa brusc, fără să ne avertizeze nimeni? NASA; CIA; Al Gore? Întreb eu stupefiat. - Nu poate fi brusc. Vor exista semne premergătoare. Rezonanța pământului își va schimba frecvența, magnetismul terestru se va reduce, aurora boreală își va face apariția în alte locuri decât în cele cunoscute, păsările vor zbura dezorientate, animalele vor avea un comportament neobișnuit, oamenii vor avea stări de confuzie, panică, migrene sau palpitații. Cu cât se va apropia cu atât vor fi mai intense. Cu două săptămâni înainte de schimbarea polilor pământul se va cutremura în cinci locuri deodată. Panica va cuprinde populația, care va dormi afară, însă acest lucru nu le va fi de folos, întrucât vor fi mii de replici puternice. Pământul se va crăpa și vor ieși aburi din el, dar înainte de asta inundații și foc se vor abate în același timp pe teritoriul aceleași țări. Cutremure răzlețe și uragane vor decima populația. De fapt aceste semne au început deja să apară, dar oamenii caută să dea explicații raționale, ceea ce îi îndepărtează de realitate. - Și noi ce ar trebui să facem? Ar trebui să ne pregătim, să ne luăm măsuri de siguranță ? - Oricât de bine v-ați pregăti, cei ce trebuie să plece vor pleca, iar cei aleși să rămână vor rămâne. Totul este scris. Nu este nimic de făcut decât să vă pregătiți sufletește și fizic. Să încercați să vă apropiați mai mult de Divin. Să căutați să înțelegeți aceste schimbări. Ele au fost revelate unor oameni, care la rândul lor le-au spus lumii întregi, dar din păcate nu au fost ascultați. La fel cum nici tu nu mă crezi pe mine. Încerc să mă concentrez. Suntem în 2008. 2012 înseamnă peste patru ani. Așa de puțin timp! De fapt, eu de ce îmi fac probleme, căci s-ar putea să mor cu mult înainte. -Dacă este real, de ce nimeni nu știe acest lucru? Mă refer la organele competente? -Cei pe care voi i-ați numit conducători, știu asta de foarte mult timp, iar cam de zece ani încoace sunt convingși că o să se întâmple. Ei sunt asigurați. Și-au creat spații de refugiu, au alimente, medicamente și combustibili depozitate, i-au informat și pe cei dragi lor. Ei sunt pregătiți! De voi nu le pasă, nu îi interesează și nici măcar nu cred că vor avea remușcări.

-Să înțeleg că este ca de obicei. Cei cu bani își pot asigura confortul și în vremuri de restriște, iar cei fără, vor trăi ca păsările cerului, citez eu, vag, din Biblie. -Nu este chiar așa, căci multe din aceste locuri, deși par sigure acum, se vor dovedi că nu sunt. Bani nu vor mai avea nici o valoare, căci sistemele bancare vor cădea. Furtuni electromagnetice se vor abate asupra pământului, distrugând tot ceea ce înseamnă informatizare. Nu îmi place ce aud. Toți banii mei sunt în bănci și plasamente. -Asta este o aberație, replic eu. Sigur, pot da faliment bănci, pot cădea acțiuni, însă nu toate odată! Din păcate vor cădea toate, datorită acestor puternice furtuni electromagnetice. Va cădea inclusiv electricitatea și odată cu ea internetul, combustibilul nu va mai putea fi furnizat, gazul de asemenea, alimentele vor lipsi, iar haosul va cuprinde întreaga omenire. Hoarde de oameni vor ataca așa-zisele locuri de refugiu ale suspușilor în speranța că vor găsi hrană. Vor fi multe crime, omoruri și pustiiri. - Parcă ziceai că o să fie bine, o să renaștem spiritual, o să trecem la noi coordonate. Dacă astea sunt, atunci nu mulțumesc, nu sunt interesat. Mă gândesc în sinea mea, în cât timp aș putea transforma în bani lichizi tot ce am. Cam un an, dacă vreau să valorific la maxim. Da, dar apoi ce fac cu banii? Să îi țin sub saltea? Nu ar trebui puși tot în bancă? -O să fie bine, zise Cristofor, însă întâi trebuie să se curețe tot. pentru ca omenirea să o poată lua de la început. Toți trebuie să fie egali. -Bine. dar să presupunem că ai avea mulți bani lichizi, ce vei putea face cu ei? întreb eu văzându-mă deja cărând două geamantane pline cu bani. -Bani nu vor mai avea valoare. Vor avea valoare cunoștințele acumulate. Ele vor fi de folos. -Ce să faci cu cunoștințe, dacă nu ai ce mânca! Tu ce ai face?

Eu, zise Cristofor îngândurat, dacă aș fi ca voi, mi-aș cumpăra o casuță departe de orice țărm, aș fora un puț, aș construi sobe pe lemne, miaș umple cămara cu alimente neperisabile, semințe de plante și legume, aș cumpăra unelte manuale, ulei sau lumânări pentru iluminat, haine de rezervă, medicamente, cam asta este ceea ce aș face.

Și cam când te-ai apuca de aceste investiții, întreb eu parșiv. -Cam la începutul anului viitor, îmi răspunse el lăsându-mă perplex. Păi vom fi abia în 2009! Ai spus că abia peste patru ani o să avem probleme. - Am spus că în 2012 planeta va face un salt vibrațional, însă până atunci trebuie să se întâmple multe lucruri. - Și când crezi că vor începe?

- Nimeni nu știe sigur, doar Providența Divină, însă personal cred că începând cu luna septembrie a anului 2009 multe din cele ce ți-am spus vor începe. Mă întreb de câteva milioane de euro câte alimente și semințe aș cumpăra. Cred că mii de tone! Ar fi o afacere bună. Dacă le stochez și le scot pe piață atunci când va fi penurie... Asta în caz că acest scenariu este real. Poate ar trebui să îmi anunț clienții? Cred că ar leșina de râs! -Rațiunea umană nu poate înțelege aceste lucruri, continuă el. Acum îți sună a utopie, însă nimic din ceea ce cunoașteți nu va mai fi la fel. -Bine, însă tot nu înțeleg de ce nimeni nu spune nimic, în afară de conducători, mai există organisme independente, instituții de cercetare, paranormalii... -Toți au spus aceste lucruri. Până și triburile indigene știu ce vă așteaptă. S-au scris și cărți despre acest subiect. Există clarvăzători, prezicători, oameni cu anumite capacități care au făcut aceste lucruri publice, însă după cum spuneam, unii știu și iau act, alții știu dar nu îi interesează, iar alții nu cred. Cam asta este lumea actuală. Mă simt atât de bulversat încât a început să mă doară capul. Alarma mea interioară a început să sune, ceea ce înseamnă că ceva din toată discuția asta este real. Vocea lui Cristofor mă scoate din concentrare: - Ar trebui să ne oprim aici. Măine începe o nouă etapă a tratamentului tău. Yidam va fi cel care se va ocupa de tine îndeaproape și doresc să îi urmezi sfaturile întocmai. Dacă ai întrebări asupra terapiei îți stau la dispoziție în fiecare după-amiază. Ne despărțim întrebându-mă cum aș putea urma sfaturile unui om care nu vorbește deloc. Adorm făcând calcule peste calcule. Nu știu cât am dormit însă mă trezește o bufnitură. Este ușa camerei care se dă de perete. Yidam îmi face semn să îl urmez. Mă uit pe geam și constat că abia se crapă de ziuă. Mă scol din pat fără prea multă tragere de inimă și intru în baie. Când ies, gata îmbrăcat, constat că Yidam mă aștepta încă în ușă. Coborâm pe pajiște unde Yidam mă pune să îmi scot pantofii și apoi pornește cu pași mărunți prin iarbă. Înțeleg că trebuie să îl urmez, ceea ce și fac. Roua dimineții îmi udă tălpile, făcându-mă să îmi fie frig. După ce parcurgem, spiralat, întreaga suprafață, Yidam îmi ia pantofii și pornește către lateralul clădirii. Trecem pe sub o arcadă, intrăm pe un culoar de piatră și de aici într-un hol. În fața noastră se află o ușă masivă, din lemn, în a cărei bogată sculptură recunosc sirene, scoici și alte simboluri acvatice. Yidam împinge ușa, iar în fața mea se deschide o impunătoare sală de baie. Să tot aibă vreo 200 de metri. Este acoperită cu mozaic venețian, pe tonuri de albastru și verde. De pe pereții de piatră albă ce sunt acoperiți din loc în loc de fresce impresionante, personaje marine, ca: Neptun cu al său car de scoci tras de căluți de mare, sirene, copii cu cozi de pește, corali, stele de mare, scoici, alge, curg valuri ușoare de abur alb, conferind locului o căldură mistică, plăcută. Din mijlocul sălii,

placată cu același ingenios mozaic, o piscină uriașă, a cărei apă curge printr-o scoică gigantică așezată într-unul din capete, te îmbie la baie. Trecem pe sub coloane uriașe, de piatră, pe care lumina colorată, ce intră prin vitralii, le scaldă în diverse tonalități și ne îndreptăm spre capătul opus al sălii. Văd un fel de jacuzzi, din piatră, de dimensiuni reduse, a cărui apă ușor verzuie, bolborosește scoțând arome plăcute, de plante. O masă lungă de piatră și câteva bănci tot din același material vin să întregască exclusivismul spațiului. Sunt încântat. Este atât de frumos și de un lux atât de covârșitor încât cred că și sultanul din Brunei ar fi invidios. Yidam îmi face semn să mă așez și să mă dezbrac, timp în care el scoate dintr-un dulăpior, ingenios mascat într-o nișă, câteva cearceafuri albe și un fel de cufăr în miniatură, pe care le așază pe masă. Rămân în chiloți, însă din semne, deduc că trebuie să renunț și la acest accesoriu. Nu prea mă simt în largul meu, însă o fac. Primesc în schimb un cearceaf, pe care mi-l înfășor repede în jurul corpului. În sală își face apariția Cristofor, care aduce cu el o tavă pe care deslușesc un ceainic, o spirtieră și câteva borcane cu etichetă, foarte asemănătoare celor din laborator. Le pune pe masă și se întoarce către mine: - Am să te rog să îl lași pe Yidam să te bărbierească. Va trebui să te radă și în cap, spune el, după care se întoarce și pleacă. Nu pot spune că sunt încântat, însă este atât de plăcut și relaxant aici încât mi-a dispărut orice urmă de combativitate. După ce sunt ras și bărbierit, Yidam îmi face semn să îl Urmez. Intru gol în piscină, pe treptele din lateral și încep să înot, sub atenta îndrumare a chelului, care face ture de-a lungul ei. Cam după zece bazine, simt că îmi pierd răsuflarea, însă se pare că acest lucru nu îl deranjează, căci îmi face semn cu mâna să continui. Mai fac încă cinci, dar la jumătatea celui de-al șaselea simt că nu mai pot respira. Cu chiu cu vai ajung la margine. Ies, abia târându-mă și mă trezesc împins în jacuzzi. Mă așez confortabil și caut să mă relaxez, spre a-mi trage sufletul. Închid ochii și încerc să mă concentrez asupra fantasticelor arome ce ies din apă. Simt aproape fizic cum lichidul verzui, ușor vâscos, îmi penetrează porii, intrându-mi în circuitul sangvin. O stare plăcută, de lene, pune stăpânire pe mine, aducându-mă aproape de reverie. Nu știu cât stau așa, dar în momentul în care deschid ochii îl văd pe Yidam făcându-mi semn să ies. Îl urmez într-o nișă unde mă trezesc învăluit într-o ploaie caldă de apă. Mă uit în sus și văd că de fapt apa vine dintr-un duș de alamă, supradimensionat. După câteva clipe, sunt scos și așezat în mijlocul încăperii, aproape de masa de piatră. Yidam ia de pe masă ceva ce seamănă cu o găleată de lemn și un gen de bidinea și se apucă să mă ungă cu un fel de pastă arămie. După ce sunt îmbălsărit din cap până în picioare, sunt

înfășurat asemeni unei mumii, într-un cearceaf și culcat pe masă. Deși nu pot spune că îmi place senzația, ațipesc. Mâna chelului care îmi atinge umărul mă face să tresar. Mă dau jos de pe masă și intru iar la duș. Mă spăl temenic. Când ies Yidam mă așteaptă cu o cană de ceai cald. O sorb cu plăcere, după care îmi face semn să mă întind la loc pe masa de piatră. Mă gândesc să iau un cearceaf și să mă acopăr, însă îmi face semn că nu. Întinde cearceaful și deduc din semne, că vrea să mă așez cu fața în jos. Își suflecă mânecile și mă unge cu ulei, după care începe să mă maseze. Identific mirosul rozmarinului și al uleiului de măsline. Trebuie să recunosc că face masaj profesionist. Simt cum îmi lucrează fiecare mușchi în parte, cum urmărește curbura coloanei, cum îmi trage fiecare os. Mă simt atât de bine, încât aș vrea să continui la nesfârșit. După masaj sunt înfășurat într-un alt cearceaf și dus în cameră printr-o ieșire laterală a sălii, care ne face să ajungem într-un hol și apoi direct în sala de la intrare. Mă așez pe pat și adorm instantaneu. Visez că sunt pe o câmpie cu flori. Sunt fericit, râd. În depărtare tata îmi face semn cu mâna. Mă trezesc brusc. Oare de câți ani nu mi-am mai visat tatăl? Am și uitat cum arăta. Descopăr așezate pe marginea patului un costum și o pereche de pantofi, asemănători cu ai lui Cristofor, însă de culoare albă. Mă hotărâsc să mă îmbrac cu ele. Poate așa o fi obiceiul casei. Intru în bibliotecă unde îl găsesc pe Cristofor citind, îmi este rușine, să îi spun că mor de foame, dar nu este nevoie, căci mi-o ia înainte: - Bănuiesc că îți este foame. -Mda, îngân eu. Mă duc în sala de mese unde Yidam își face apariția cu o carafă mare cu suc verde și o farfurie cu orez , legume și brânză tofu. Mi-este atât de foame încât le devorez. Nu pot spune că mă omor după așa ceva, însă măcar au gust. Mai puțin sucul, care aduce cu spanac stors, din care iau două înghițituri și apoi îl las. Mă întorc din nou în bibliotecă. Cristofor mă așteaptă, încerc să îmi exprim aprecierea la adresa lui Yidam, căutând cuvinte de laudă, însă nu încep bine, că acesta intră pe ușă aducându-mi sucul. - îmi pare bine că ți-a plăcut SPA-ul nostru, zice Cristofor zâmbind. De altfel ai să continui așa cam încă două săptămâni. Nu pot spune că nu mă bucur. Dacă o să am parte de un asemenea răsfăț timp de două săptămâni, atunci am să îi iert luna de chin. Stau liniștit în jilțul din laboratorul lui Cristofor. Acesta se învâрте de colo colo, căutând ceva.Într-un târziu găsește pe unul din rafturi, o cutiuță din metal, pe care o deschide și scoate din ea un șnur cu un medalion rotund, pe care mi-l întinde. Îl apuc și mă uit la

el. Este de fapt un disc de metal, perfect rotund, care este format dintr-o rețea de cercuri, care la rândul lor se întrepătrund, formând un fel de flori a căror petale se unesc. - Astăzi a fost ultima zi de tratament cu apă, spune Cristofor. Nu mă pot stăpâni și scot un oftat. Au trecut deja două săptămâni? A fost atât de bine! Mă simt ca un nou născut. Sunt destins, liniștit, viața este așa de frumoasă! Ce curios, am uitat să mai trag liniuțe pentru a contabiliza zilele. - Am să te rog să porți tot timpul acest medalion, continuă el. Reprezintă Floarea Vieții. Are legătură și cu MerKaBa. - Ce înseamnă MerKaBa? întreb eu nedumerit. - MerKaBa este un câmp de energie cristalină, care este alcătuit din tipare specifice geometriei sacre, cu ajutorul cărora se aliniază laolaltă mintea, corpul și inima. MerKaBa vine din vechiul Egipt și înseamnă Mer-lumină, Ka-spirit, Ba-corp. Spiritul și corpul înconjurat de anumite câmpuri rotative de lumină, adică cercuri în cercuri, spirale de energie, foarte asemănătoare cu cele ale ADN-ului, pot face ca entitatea să treacă dintr-o dimensiune în alta. Cu ajutorul ei, poți transcende timpul și spațiul. - Adică poți vizita alte planete? -Cu siguranță. Iar cei de pe alte planete cu ajutorul acestui câmp ne pot vizita pe noi. -Îți spun cu mâna pe inimă, mă reped eu, că ăsta este unul din lucrurile de care sunt convins. Știu sigur că există viață pe alte planete. Este o tâmpenie să crezi că suntem singuri în imensitatea asta de univers. Am chiar convingerea că există dovezi, însă acestea sunt foarte bine ascunse. De ce, nu știu. Cristofor se uită lung la mine, după care continuă: -Timp de secole omenirea a fost ținută în întuneric. Gândește-te doar câți au murit spunând că pământul este rotund. Dintotdeauna au existat capete luminate care au dosit sau trunchiat adevărul. De ce? Din simplu motiv că este mai ușor să conduci o masă de oameni, cu cunoștințe limitate, decât persoane libere și informate. Sigur că din când în când s-au mai aflat diverse lucruri, a mai transpirat câte o informație, însă cele reale au fost repede combătute iar cele nereale au fost susținute ca fiind adevărate. Așa se procedează și în prezent, însă acum oamenii fiind mai evoluți, mai inteligenți și având acces la informații, au început să filtreze cu ajutorul rațiunii, ceea ce face ca adevărul să fie mult mai greu de ascuns. -Ce este geometria sacră, întreb eu. -Geometria sacră reprezintă forma pe care o creează un anumit tip de frecvență. Altfel spus, forma este un rezultat direct al formei. Materia întreagă există datorită faptului că energia acestei materii este menținută într-o anumită stare, ca substanță a vibrației. Este baza creației, este baza armoniei.

Deci și noi suntem făcuți cu ajutorul geometriei sacre? Întreb eu. -Da, și nu numai, căci creația există și se prezintă ca tipare energetice de forme de undă, care se aliniază față de anumite forme directoare, predefinite. Astfel se explică de ce tonurile Creației se propagă peste tot, prin diverse medii din univers, determinând astfel manifestări predictibile, repetabile, care sunt reacții față de aceste tonuri. Aceste manifestări se pot vedea sub forma sistemelor stelare, a planetelor, atomilor, celulelor și cuantelor. Tonuri multiple se manifestă simultan, ca niște corzi armonice ale informației, determinând energia să se combine în diverse tipare ale dimensionalității. -Adică cum? -De exemplu, vibrațiile care determină siliciul din crusta Pământului și carbonul din corpul nostru se aliniază unor tipare directoare tetraedrice. Folosind singurele cuvinte pe care le aveau la dispoziție în vremea lor, înțelepții din vechime au prezentat toate acestea astfel: „La început, a fost Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. La început, el a fost cu Dumnezeu; toate lucrurile s-au făcut prin El și fără El nimic nu s-a făcut din câte s-au făcut. În El era viața și viața era lumina oamenilor”. -Deci omul a fost creat prin puterea cuvântului? Întreb eu. -Da, însă și cu ajutorul elementelor și a Duhului Sfânt. La toate acestea s-au adăugat conexiunile energetice. Trebuie să înțelegi că la început a fost intenția, ideea creației, apoi s-a stabilit tiparul. Toate tiparele Creației tridimensionale, inclusiv forma umană, sunt constituite din legături energetice. Aceste legături energetice la rândul lor pot avea cinci forme. Fiecare tipar în parte rezultă dintr-una din cele cinci forme simple sau dintr-o combinație a lor. - Și știe cineva aceste lucruri? Pot fi demonstrate? - Da, îmi răspunde Cristofor. Timp de secole, aceste cinci forme au constituit un subiect de cercetare și de dezbateri. Unele religii s-au dezvoltat având ca bază informațiile despre aceste forme; școlile misterelor s-au dedicat păstrării acestor informații pentru a fi utilizate de generațiile următoare. Știința alchimiei, care a fost, adesea, asociată cu transformarea plumbului în aur, are rădăcini în studiul asupra acestor forme. Alchimistii erau mai puțin preocupați să obțină metalele concrete, ci, mai degrabă, de transformarea pe care metalele o suportau atunci când treceau de la o formă de manifestare la alta. Modelele fundamentale, care sunt, literalmente, codurile geometrice ale Creației, sunt cunoscute astăzi, drept solide platonice și descriu, fizic, volumele cuprinse de aceste modele. - Platonice vine de la Platon? - Da, termenul „platonice” face referire la omul de știință și filozoful Platon și la una dintre cele mai cunoscute lucrări ale sale, Timaeus. În această lucrare, Platon, folosește ca instrument metafora, pentru a descrie o cosmologie universală, bazată pe anumite tipare interconectate ale geometriei. Totuși, se pare că aceste tipare au fost cunoscute cu mult înainte de Platon, după cum o arată vestigiile arheologice ale formelor

rezultate din. aceste tipare, care pot fi văzute în Muzeul din Cairo, din Egipt. În casetele de sticlă se află, executate cu finețe, modele ce datează de acum 3000 de ani, modele ale formelor despre care se vorbește în Timaeus. Și mai vechi decât aceste forme sunt cele păstrate la Ashmolean Museum din Oxford, Anglia, despre care se estimează că au fost asamblate cu aproximativ 1000 de ani înainte de vremea lui Platon. Deși nu sunt tot atât de fin lucrate ca formele egiptene, aceste modele reprezintă, într-un mod foarte evident, indicii despre cunoașterea naturii fundamentale, geometrice, a „cărămizilor” Creației. - Și ce înseamnă solid platonice? Întreb eu curios. - Un solid platonice poate fi definit drept suprafețele ce conturează un volum foarte special, perfect închis. Toate dimensiunile ce definesc porțiuni ale acestui volum sunt egale, fiind, de asemenea, egale, valorile tuturor unghiurilor interioare ce definesc colțurile. Din punct de vedere conceptual, se poate considera că un astfel de solid constă dintr-o singură celulă elementară a formei, care se repetă, prin celule adiacente, egale, până ce ajunge din nou în contact cu celula inițială. Toate unghiurile formate prin alipirea celulelor elementare sunt egale, ca și dimensiunile tuturor laturilor celulei. În prezent, se cunosc cinci solide platonice regulate. Ele sunt de diverse complexități, iar complexitatea lor este dată de numărul de fețe. Avem astfel: tetraedru, care are 4 fețe, 6 muchii și 4 colțuri; hexaedru adică cub, cu 6 fețe, 12 muchii și 8 colțuri; octaedru - 8 fețe, 12 muchii și 6 colțuri; dodecaedru - 12 fețe, 30 muchii și 20 colțuri și icosaedru cu 20 fețe, 30 muchii și 12 colțuri. Cam asta înseamnă geometrie sacră. Mă uit la medalionul din palma mea. Este atât de simplu și plăcut, încât mă întreb la ce bun atâta teorie, când de fapt totul se reduce la câteva cercuri întrepătrunse. -Revenind la medalionul pe care ți l-am dat, te rog să nu îl scoți de la gât. După cum spuneam prin MerKaBa, putem călători în alte dimensiuni, putem accesa portaluri sau câmpuri energetice. -Poate mă trezesc pe Marte, glumesc eu. Culmea ar fi să mă îndrăgostesc de vreo marțiană! Cristofor zâmbește. Nu știu de ce, dar mi se pare îngândurat. - în genere, adaugă el, dacă vreodată vei avea nevoie de ajutor, nu ezita să mă chemi. Eu te pot ajuta doar dacă vrei tu, spuse el subliniind tu-ul. Îl văd tare îngândurat, și acest lucru mă intrigă. - Azi ne vom despărți, spuse el. Sper ca atunci când ne vom revedea să fie cu bine! Din tonul lui înțeleg că unul din noi pleacă, și cum sunt sigur că eu nu sunt acela, îl întreb: - Pleci undeva? - într-un fel. De fapt nu plec ci voi rămâne într-o altă realitate.

Ca de obicei nu înțeleg nimic și plec bulversat la mine în cameră. Mă așez în pat și mă gândesc la cele discutate. Ce frumos ar fi dacă ar fi adevărat. Din păcate nimeni nu poate demonstra aceste lucruri! Ele pot fi invenții delirante, ale unor minți schizofrenice! Nimeni și nimic nu te poate convinge, decât dacă trăiești tu sau vezi tu, dacă ai propria experiență. Este ca și cu friptul! Degeaba îți spun toți că frige. Până nu o pățești nu crezi. Ce mi se pare ciudat este faptul că simt cumva în interiorul meu că există un dram de adevăr. Adorm strângând în mână medalionul de la gât. Deschid ochii și constat că este întuneric beznă. O durere ascuțită îmi sfâșie sternul. Este ca» și cum cineva îmi înfige un pumnal și îl răsuțește. Îmi dau lacrimile, încerc să ating locul, însă nu mai apuc, căci sunt smuls din pat. Văd cum mii de fire colorate, unele mai subțiri, altele mai groase îmi ies din trup. Din sternul meu pleacă ceva ce seamănă cu o funie, cu ajutorul căreia sunt tras în sus. Țip, însă nu îmi aud vocea. O panică imensă mă cuprinde și leșin. Nu știu cât am stat așa însă când îmi revin îmi dau seama că sunt cu fața în jos, în ceva ce se simte a fi nisip. Sternul încă mă doare, dar senzația nu mai este așa de acută. Ridic capul și văd nisipul violet. Mă uit împrejur. Totul în jurul meu este violet! Cred că de la durere, receptorii mei vizuali nu mai recepționează bine culorile. Dar unde mă aflu? Îmi vine în minte că m-au aruncat din casă, undeva pe o plajă. Mă întorc și rămân mut de uimire. În fața mea se deschide o mirifică mare violet, ale cărei unduiri ușoare, aruncă când și când reflexe argintii. Pe bolta cerească, de un alb-violet, strălucesc mândri, doi aștri. Mă simt tras din nou, însă de data aceasta durerea nu mai este atât de amplă. Mă trezesc așezat pe un fotoliu, în centrul unei săli, foarte asemănătoare unui amfiteatru. În spatele meu, se află o masă de sticlă, lungă, cu douăsprezece scaune înalte, din același material, dispuse pe una din laturi. Fotoliile din amfiteatru, ca de altfel și cel pe care stau eu, sunt de culoare albă. Să tot fie vreo sută de locuri. Dar de ce nu este nimeni? Mă uit în sus, căutând să aflu sursa acestei lumini ușor violet, dar nu văd decât o cupolă de sticlă, de un alb opac. Se aude un sunet foarte asemănător unui gong și ușa din lateral se deschide. Prin ea încep să intre în tăcere niște ființe ciudate, alb-lăptos, cu formă umanoidă, însă cu extremități anormal de lungi și subțiri. Ochii sunt mari și negri, iar capul ușor trapezoidal este susținut de un gât subțire, ușor disproportionat față de corp, dar delicat. Sunt lipsiți complet de orice fel de păr și arată ca și când ar fi dezbrăcați. Interesant este faptul că nu par a avea sexe diferite. Țip și vreau să mă ridic de pe scaun, însă nu reușesc să mă mișc. Îmi este frică!

După ce sala s-a umplut, se aude iarăși un gong. De data asta se deschide ușa din spatele mesei și prin ea apar alte douăsprezece asemenea ființe care se așază. În spatele lor, coboară un ecran, pe care se vede imaginea unei entități de același gen, stând într-un fotoliu. De la masa de prezidiu se ridică cineva și începe să vorbească într-o limbă ciudată, melodioasă, pe care, culmea, o înțeleg: - Dragi frați conducători ai planetei Yxala. Ne-am întrunit astăzi aici, la cererea fratelui nostru Sath. El a ajuns la acel grad de dezvoltare în care poate alege ceea ce va face mai departe. Ca orice locuitor al planetei are dreptul la două opțiuni, dar consiliul este cel care analizează și aprobă misiunea optimă. El a renunțat la cea de a doua și solicită dreptul de a părăsi această dimensiune și de a se încarna pe Pământ. În sală se aude un murmur de uimire. Simt cum mă scol de pe fotoliu și instinctiv ochii îmi cad pe monitor. Văd că și ființa de acolo s-a ridicat în picioare. Inspir adânc și încep să vorbesc. Un val de căldură mă trece când îmi dau seama că entitatea din imagine sunt chiar eu. Încerc să fac cu mâna, dar nu reușesc. Este ca și cu m-aș afla în corpul unei alte persoane, parazitând-o, fără a avea însă acces la acțiunile ei. -Așa este, am cerut dreptul la încarnare pe pământ, renunțând la cea de-a doua posibilitate, spun eu după care mă așez. - Acest lucru înseamnă că oricât de greșită ar fi hotărârea, noi trebuie să o acceptăm, spuse ființa și se așeză. Din amfiteatru se ridică o alta. - Sunt Lehat, spune el înclinând ușor capul înainte. Trebuie să ținem cont de dorința fratelui. Vreau totuși să îi spun că își poate schimba hotărârea. Cred că este de datoria noastră să îi spunem ce îl așteaptă și apoi să îl mai întrebăm odată. Văd cum toată sala încuviințează. Cel ce vorbise primul se ridică din nou. - Ceea ce ai ales înseamnă un nou început. Tot ceea ce știi, toate acumulările tale, toată evoluția ta spirituală îți vor fi șterse din memorie. Ele vor rămâne înmagazinate în Akasha, și vei avea acces la ele, doar când îți vei fi încheiat ciclul reîncarnărilor succesive. De asemenea legătura ta conștientă cu Forța Creatoare va fi blocată. Nu vei mai avea posibilitatea cercetării Cronicilor Akasha și deci toate acțiunile tale vor fi făcute la risc, dar ele îți vor fi contabilizate ca și karmă. Deși ai ajuns la un înalt grad de maturitate Spirituală, noi considerăm că nu ești pregătit. Suntem conștienți de faptul că Forța Creatoare a hotărât ca toți cei care reușesc să treacă prin tăvălugul experienței numită Pământ și să-și depășească condiția de Om, prin însușirea vibrațiilor specifice tuturor polarităților negative și pozitive, au șansa de a deveni coCreatori, însă a începe o nouă experiență reprezintă pentru noi un risc inutil, pe care nu știm de ce vrei să ți-l asumi. Vei fi acolo singur, căci nu mai este nici unul din noi pe planeta aceea.

Entitatea în interiorul căreia mă aflu se ridică în picioare. Simt cum o mare iubire îmi inundă sufletul. Îmi vine să plâng. -Dragii mei frați. Am asistat cu vederea interioară la crearea acestei planete. Am simțit câtă iubire și speranță s-a pus în ea. Vreau să fiu acolo de acum de când s-a creat și până când va face saltul. Știu că misiunea care mi-arn ales-o este deosebit de grea. Știu că există riscul să nu pot ieși din vârtoarea karmei, însă vreau să experimentez această iubire. Vreau să o ajut, să învăț alături de ea, să mor și să mă nasc, să greșesc și să fac bine, să sufăr și să mă bucur, într-un cuvânt vreau să trăiesc acolo spre a-mi desăvârși cunoașterea. Simt cu toată ființa mea că aceasta îmi este menirea. -Bine, dar vei fi singur. Indiferent de ce vei face nu îți vei găsi perechea. Vei fi singur într-o mare de vibrații necunoscute. -Înțeleg, și îmi asum acest risc. Cer consiliului să ia act de hotărârea mea. Este definitivă. În sală se așterne liniștea. Consiliul iese. După câteva clipe se întoarce, iar entitatea care vorbise prima spuse: - Am hotărât, nu fără durere, să dăm curs intenției tale. Conform dorinței tale, vei fi șters din Cronica planetei Yxala și vei rămâne doar în Cronica Akasha. Vei putea părăsi planeta la prima activare a portalului. Forța Creatoare să te ajute și să te însoțească, căci vei fi singur. - Cer dreptul să vorbesc, aud din sală. Sunt Ahlsa. Sunt membră în consiliu și cer dreptul de a pleca alături de Sath. Un val de uimire străbate sala, izbucnind într-o furtună zgomotoasă. Privesc în sală. Un val de căldură îmi inundă sufletul. Simt cu toată ființa mea că aceasta este Julie. Iubita mea, curajoasa mea! - Dar acest lucru înseamnă o retrogradare cu bună știință! zise o altă entitate din prezidiu. Nimeni niciodată nu a mai făcut așa ceva! Să ceri dizolvarea propriei conștiințe superioare! - Renunț la dreptul meu de coordonator. Renunț la toate onorurile acordate și cer dreptul de a accesa portalul împreună cu fratele meu. Fac legământ de însoțire, în fața voastră și a Creatorului și îmi asum toate riscurile. Absolv acest consiliu de păcatul de a-mi da acordul, căci prin accesarea Conștiinței Superioare, am dreptul de a alege singură. Știu, simt că ceea ce trăiesc eu de fapt este o rememorare a unei întâmplări petrecută cu miliarde de ani în urmă, pe o planetă cu nume greu de pronunțat, însă lacrimile mă năpădesc. Văd cum de fapt prin acest legământ, două entități, două suflete pereche, șiau jurat de fapt, în fața Creatorului, iubire veșnică.. Mă trezesc stând alături de Julie în nisipul violet răcoros. O țin de mână, uitându-mă la marea cu reflexe ; argintii, care reflectă distorsionat nimburile celor doi sori - și îmi

aud sufletul vibrând la unison cu ființa lui a Creatorului. Un val de iubire îmi inundă sufletul. Știu că plec pe planeta suferinței, pe frumoasa planetă albastră, și loc de ispășire și elevare, școala cea mai dură din Univers. Din zare se aude sunetul de activare al portalului. Ne ridicăm și plecăm într-acolo. Ajungem pe o platformă imensă, pe care recunosc uimit semnul MerKaBa. Pășesc pe ea, alături de Julie, ținându-ne de mână. În jurul nostru se adună zeci de ființe. Le simt parcă fizic tristețea. Din platformă se ridică două tetraedre de lumină, care încep să se rotească. Suntem în mijlocul lor. O lumină orbitoare îmi străpunge trupul. O scap pe Julie. - Am să te caut în veșnicie, mai apuc să îi strig. Mă doare sternul atât de tare încât abia respir. Deschid ochii. Sunt iarăși în camera mea. Sar din pat și fug desculț pe culoar. Lacrimile îmi curg șiroaie pe obraz. Deschid cu forța ușa laboratorului lui Cristofor. îl văd stând în fața obiectului rotund din capul mesei, care se dovedește a fi o oglindă. Încerc să spun ceva, însă șuvoaiele calde ale ochilor mă împiedică. Cristofor mă îmbrățișează. Simt cum inima îmi este cuprinsă de pace, însă nu mă pot opri din plâns. Culmea este că nu mă simt penibil. - Am mai întâlnit-o? Întreb eu printre sughituri. - De nenumărate ori, aud răspunsul lui. Ca prin farmec, Yidam își face apariția, aducându-mi un ceai. îl sorb cu nesaț și simt cum lichidul fierbinte îmi penetrează simțurile, calmându-mă. - Vreau să știu dacă ceea ce am trăit este adevărat, spun eu. - Numai tu poți ști acest lucru, îmi răspunde Cristofor. - De ce s-a jertfit pentru mine? - Știi, zise el îngândurat, unele ființe cred în iubire. De altfel iubirea este sentimentul care a stat la baza creației. El se găsește prezent în toate Lumile și în toate Universurile. A iubi, înseamnă a rezona perfect cu însăși Providența Divină. - Bine, dar de ce a făcut-o? - Din iubire. Una din legile creației, spune că fiecare ființă din Univers își are o pereche. O singură pereche. Într-o încarnare o găsești, în alta o cauți, dar evoluția completă are loc atunci când sufletele pereche se întâlnesc într-o viață. trăiesc, evoluează și se înalță împreună. Ele trebuie să se susțină reciproc, căci femeia și bărbatul formează un tot unitar. Nu există desăvârșire fără această experiență. - Ce este de fapt iubirea, întreb eu mai mult retoric. - Această iubire de care îți vorbesc eu, este un sentiment aparte, divin. Este armonie, pace, îngăduință, răbdare, înțelegere, înțelepciune, este atunci când de atâta iubire simți că o să îți explodeze inima, este muzica cosmică, sunetul veșniciei. - Tu ai cunoscut această iubire? Întreb eu curios.

-Am să îți spun o poveste zise Cristofor, încercând parcă să ocolească răspunsul. -De mult de tot, pe aceste meleaguri pe care ne aflăm poi acum, adică în Carpați, care de altfel sunt cei mai bătrâni munți ai planetei, trăia bravul popor dac. Erau oameni, drepti, corecți și cu frică de Dumnezeu. Trebuie să îți spun că spre deosebire de alte popoare, care se închinau la zei și idoli, dacii erau monoteiști. Aveau un singur Dumnezeu, pe care îl numeau Zamolxe. În mijlocul acestor munți, era un cătun, puțin izolat de restul satelor, în care își duceau viața o mână de oameni. În noaptea aceea de iarnă, pe femeie o apucase durerile facerii. Bărbatul plecă grăbit după moașa satului. Tremura speriat, era primul lor copil, Zamolxe îi răsplătise pentru credința lor, „ce-i drept cu întârziere”, însă în sufletul lui răsunau obsesiv cuvintele bătrânului înțelept: „va fi ca o stea căzătoare”. Nu reușise să înțeleagă încă tâlcul lor și mai ales nu deslușea ce înseamnă furtăciunea aceea ciudată din inimă. Fata se născu a doua zi spre dimineață. Era un copil luminos, ce venise pe lume aducând cu ea flacăra iubirii lăuntrice. Toți au văzut focul sacru al cunoașterii, care se oglindea în ochii ei de culoarea cerului.. Se hotărâră să o numească Aegis. Așa au spus înțelepții. Copila creșcu acolo sus pe munte, înconjurată de liniștea naturii, de frumusețea plaiurilor dacice, de izvoare cristaline și flori cu puteri tămăduitoare. Anii trecură, iar copila deveni o fată frumoasă, după care toți flăcăii locului își aruncau privirea, însă ea părea să nu-i vadă; o interesau mai mult animalele și prefera să își petreacă timpul, ascultând poveștile și sfaturile înțeleptului cel bătrân. Niciodată nu a înțeles însă de ce ochii lui o priveau cu tristețe și de ce câteodată zâmbetul lui trist îi sfâșia sufletul. Într-o seară însă, exact la lăsatul întinericului, se auzi un tropot de cal și voci bărbătești. Tocmai când tatăl ei se pregătea să iasă pe ușă, în prag apărură chipul lui. Era un flăcău obișnuit, însă privirea lui întunecată și pletele ruginii care-i cădeau pe umeri, îi umplură ochii de lacrimi. Și tot uitându-se așa la el Aegis se întreba de ce oare sufletul ei părea să se sfâșie? Mai simțise acest lucru atunci când bunica ei trecuse la Zamolxe și știa că o va revedea abia după mult timp; dar acum? În momentul în care ochii lor se întâlniră, i se păru că vede în ei același licăr, sau să fi fost doar o părere? „Sunt mesager”, zise flăcăul și mai înainte ca tatăl ei să le poruncească să iasă afară, căci femeile nu aveau ce căuta la discuții bărbătești, reuși să-i audă numele: Dega. Deși afară începuse să ningă, ea nu simțea răcoarea fulgilor ce îi cădeau pe obraji, din pricina focului acela lăuntric, care începuse să se aprindă. Nu o văzu nici pe mama ei, care încerca să priponească în grajd calul străinului, nu auzi nici când o chema pe nume, căci în urechi, ropotul inimii ei îi spunea: Dega, Dega. Îi păru tare bine când află că tatăl ei hotărâră ca străinul să rămână câteva zile acolo, până când ninsoarea avea să se oprească.,

Și zilele începură a trece. Și cu cât viscolul se întetea, cu atât ea mulțumea mai tare lui Zamolxe pentru faptul că străinul nu putea pleca. Și așa încet, zi după zi, schimbul timid de priviri se transformă în ușoare atingeri și mai apoi în strângeri de mână, până când într-o zi, când se pregătea să plece în pădure pentru a duce fân animalelor sălbatice, Dega se oferă să o ajute. Și acolo, în taina pădurii, înconjurați de crivățul iemii se sărutară. La început mai timid, apoi din ce în ce mai apăsător, contopindu-și parcă ființele. Era ca și cum universul se deschise, absorbindu-i în abisul său, făcându-i să uite de timp și de spațiu. Acolo, în fața stihilor naturii își jurară credință veșnică, dincolo de moarte. Și iată că zăpada încetă să mai cadă și flăcăul se văzu nevoit să plece înapoi pentru a duce răspunsul. În noaptea dinaintea plecării, își mai jurară odată iubire și își făgăduiră să se căsătorească în primăvară. Urma să ducă răspunsul și să se întoarcă să o ceară de la tatăl ei. Cu inima tresăltând de bucurie, la gândul revederii, Dega înainta prin pădure. Nu băgă de seamă urlul lupilor care se apropiau din ce în ce mai mult. Abia când era prea târziu, realizează pericolul. Calul speriat îl trânti la pământ. Văzu cum un lup se pregătea să sară la el. Trase pumnul și i-l împinse în inimă. Simți sângele cald al animalului șiroindu-i printre degete. Mai simți cum mâna stângă începuse să-i ardă și înainte să leșine apucă să își vadă calul sfârtecat de lupi. Încet, încet simțurile începură să îi revină și primul lucru pe care a reușit să îl zărească a fost un licăr de lumină. „Oare acesta este focul sacru al lui Zamolxe” se întrebă el, „dar dacă da, atunci de ce simt miros de fiertură de ierburi?”. Nu reuși să își răspundă, deoarece un somn obositor, aproape de leșin, puse stăpânire pe el. Mai apucă să simtă cum o mână aspră și răcoroasă îi trecu peste frunte. „Se va face bine”, zise bătrâna, mai mult pentru sine. „Are doar carnea sfâșiată, oasele sunt bine”. Aegis privea în zare. De acolo de sus, din vârful observatorului, iscodea cu ochii întreaga vale în speranța că va vedea vreun călăreț. Însă zilele treceau nemiloase, făcând ca speranța ei să scadă. Odată cu căderea frunzelor, simți că în sufletul ei s-a sfâșiat ceva. Se gândea la poveștile bătrânilor, la fetele frumoase din satul de la vale, la fiice de împărat și chiar la ielele pădurilor. Când prima zăpadă sosi, peste sufletul ei se așternu deznădejdea. Spaima inițială se transformă în deznădejde. Cu fiecare zi care trecea ochii ei luminoși deveneau tot mai triști și mai stinși. Când în sfârșit părinții ei au văzut transformarea, era deja prea târziu. Aegis căzu la pat. Își simțea sufletul pustiit, iar lacrimile vărsate, săpaseră adânci cearcăne. În inima ei se dădea bătălia finală. Încet iubirea inițială, începu să se transforme în ură, dar nu ură față de omul iubit, căruia îi căuta iertare, ci ură împotriva sorții, a destinului. O furie mută îi sfâșia pieptul. Nu înțelegea și nu voia să creadă că tocmai ei, care nu greșise cu nimic, Zamolxe îi era potrivnic.

Cu fiecare clipă, devenea tot mai slăbită. Degeaba chemaseră toți vracii locului, degeaba i se făcuseră descânțece și fierturi. Focul mistuitor nu putea fi stins. Doar bătrânul înțelept era singurul care nu făcuse nimic. De zile în șir stătea în fața casei, privind cerul și bolborosind cuvinte doar de el știute. În dimineața aceea, femeile se adunaseră în fața porții, șoptindu-și vorbe în colțul năramei. Din casă se auzea doar plânsul de neputință al mamei. În rest era o liniște atât de apăsătoare, încât părea că natura încremenise în așteptarea cruntului deznodământ. Deodată, din zare, se făcu auzit ropotul unui cal. La început mai slab, apoi din ce în ce mai aproape, tot mai aproape, până când în dreptul casei opri un armăsar alb, plin de sudoare. Dega descăleca și mirat de neobișnuita adunare, dădu binețe încercând să intre, însă bătrânul înțelept îl prinse de mână șoptindu-i: „Prea târziu!”. Flăcăul se repezi înăuntru. Nu băgă de seamă ochii înlăcrimați ai mamei și nici mirarea tatălui, ci numai pe Aegis. Citi în privirea ei bucuria de a-l revedea, însă trupul slăbit refuza să o asculte. O apucă de mână, însă ea doar tresări. Părea o pasăre rănită în ultima zvâcnire a vieții. O strigă pe nume, dar ea nu avu puterea să îi răspundă. Mâna ei încercă să îi mângâie părul și oftă. Buzele lui se apropiară de ale ei, culegându-i ultima suflare. Simți cum sufletul ei, în trecere, îi străbate fiecare fibră a corpului, învăluindu-l, îmbrățișându-l, ca pentru o ultimă despărțire, apoi nu mai simți nimic. Rămase ore în șir așa, ingenuncheat lângă patul ei. Nu auzi nici strigătele femeilor, nici chemările bărbaților, care îl încurajau, spunându-i că moartea înseamnă de fapt renaștere, că nu se cade să plângi. Privea în gol, orb și mut, împietrit asemeni unei stânci. Au hotărât să o îngroape pe creastă, locul este nu departe de aici, acolo unde stătea ore în șir vorbind cu norii. Dega rămase lângă mormântul ei. Degeaba îl chemaseră, degeaba îi spusese că nu e bine ce face, nimeni nu reuși să îl facă să plece. Acolo în taina nopții, jură în fața lui Zamolxe, chemând cheazășie stihiiile pădurii, iubire veșnică pentru acel trup de lut. Pumnalul luci scurt, străbătând noaptea ca un țipăt de pasăre. Și-l împlântă scurt. Cu sângele șiroindu-i din piept, se prăbuși peste mormânt. Cu ochii larg deschiși, privind la cer își dădu ultima suflare. Atunci îl blestemă pe Zamolxe și ceru dreptul, cu liberul său arbitru, de a fi în veșnicie alături de ea, să nu o părăsească niciodată. Și astfel cele două sărmane entități, ce veniseră pe acest pământ pentru a manifesta iubirea absolută, s-au trezit unite doar în veșnicie. Și cum ei încă nu ieșiseră din legea karmei, legământul făcut i-a despărțit în viață. Și astfel ei au trecut prin vâltoarea reîncarnărilor succesive, căutându-se, strigându-se. Dar iată că la un moment dat, după mii de ani, în acel loc a poposit un suflet, o entitate care simțea că își caută perechea. Acum era mult mai evoluat. Și ajungând acolo, a început să recunoască locul, sunetul munților și șoaptele vântului. Și sufletul lui a înțeles atunci legământul făcut. Trebuie să îți spun, că oricât ai fi de evoluat, ți se arată numai ceea ce poți duce. Și s-a rugat Tatălui, cu toată ființa sa, cu toată puterea sufletului, iar prin această rugăciune a inimii, a cerut ca ceea ce fusese legat să se dezlege. Numai că sărmana entitate și-a dat seama că în încarnarea aceea nu mai era timp ca ei să se reîntâlnească. Și atunci a hotărât să își ridice o casă, acolo, în zonă, spre a fi aproape de locul acela, nu că ar fi contat, dar sufletul lui încerca să culeagă fiecare vibrație a amintirii ei. Și astfel se încheie povestea noastră. Este o poveste simplă, de dragoste, povestea a două entități ce nu au înțeles că fuseseră trimiși pe pământ pentru a manifesta iubirea absolută. Aici Cristofor se oprește. Mă uit în ochii lui și văd o mare tristețe. Înțeleg cumva printre rânduri, că aceasta este povestea sa. Mă gândesc că este totuși o mare nedreptate să nu îți poți cunoaște menirea, trecutul, să trebuiască să mergi așa orbește prin viață, condus doar de propriile instincte. - Eu rămân la părerea mea, spun eu, după câteva clipe de ezitare, că omul ar trebui să aibă acces la propriul trecut, pentru a putea acționa în favoarea unui viitor optim. Eu sunt convins că hotărârile pe care le-am luat în această viață au fost benefice dezvoltării mele ca individ, însă nu știu cu ce tare vin din trecut. Spunând aceste vorbe îmi dau seama că îndoielile referitoare la reîncarnare au dispărut. Cred că experiența onirică pe care am avut-o m-a făcut să înțeleg totuși ceva. Realizez că totul ar putea fi doar un vis, însă intensitatea trăirilor, modul de percepție a sentimentelor, mă silesc să admit existența unei baze reale. -Uneori hotărârile pe care le luăm, ne pun în situația de a accesa un alt viitor, spuse Cristofor îngândurat, scoțându-mă din reverie. Poate că noi nu vom conștientiza acest lucru niciodată, însă o acțiune anume, poate duce la o răsturnare totală a sorții. - Bine, dar nu am acționat în conformitate cu legea karmei? întreb eu. Nu ai spus că fiecare om are o soartă. -Ba da, dar după cum spuneam, destinul este trasat în linii generale. Calea de a accede către el poate fi stabilită de către fiecare în parte. La fel există și mai multe cursuri ale vieții. Ai multiple posibilități. Unele drumuri sunt mai netede, altele mai anevoioase, unele ne duc direct către țintă, altele ne ocolesc, dar toate până la urmă trebuie să ne facă să ajungem în același punct terminus, în locul în care karma încetează să mai existe. Mă hotărâsc să mă retrag. Stau în pat și mă gândesc dacă aș fi fost mai fericit alegând alt drum. Nu cred, căci sunt mulțumit de mine însumi și de realizările mele. Adorm gândindu-mă la povestea lui Cristofor. Simt cum mă zgâlțâie ceva. Deschid ochii și văd cum camera se învârtă cu mine. Din ce în ce mai repede până când totul se transformă într-un vortex de lumină. Mă simt ca și cum aș pluti în imponderabilitate. O stare de beatitudine mă cuprinde și mă simt ca într-o buclă atemporală, în care nu

mai există trecut, prezent sau viitor. Mă simt ca și

cum un burete magic ar fi trecut peste amintirile mele, ștergându-le. Un flash puternic mă obligă să închid ochii. Mă trezesc în holul unei case cu niște chei în mână. În minte îmi vine experiența trecută. Oare ce o mai fi de data asta. Mă hotărâsc să înaintez pe hol, și culmea, picioarele mă ascultă. Ajung în dreptul unei oglinzi. Mă uit în ea și constat că sunt eu. Îmi fac cu mâna, mă strâmb, deduc că am controlul propriilor mele acțiuni. Intru într-o sufragerie modernă, a cărei pereți sunt tapetați cu superbe tablouri suprealiste. Le studiez atent și mă simt captivat de impresionantele imagini onirice, pictate în nuanțe de albastru sideral. Văd păsări femei, centauri cu trupuri contorsionate, animale ciudate, peisaje fantastice, inorogi, toate atât de perfect redată încât îmi face impresia că pictorul trăiește în acea lume. Deschid o ușă și dau să intru într-un birou, când în spatele meu se aude o cheie în broască. Caut un loc unde să mă ascund, dar nu mai apuc, căci un băiețel frumos foc, îmi sare în brațe. - Tată! spune el într-o engleză perfectă. Mă șochez atât de tare încât încep să tremur. Oare în ce realitate mă aflu? În ușa sufrageriei își face apariția Annie, frumoasa mea americană, care mă sărută cu foc. - Ai venit! îmi spuse ea. Mă bucur că nu ai uitat ca de obicei că trebuie să ajungem la vernisaj. Schitez un zâmbet de complezență, încercând să fac o glumă pentru a afla mai multe. - La vernisaj? Cine Dumnezeu are vernisaj astăzi! îi spun eu în engleză, căci îmi aduc aminte că ea nu vorbea franceza. Nu ține, căci văd cum amândoi se strâmbă la mine. - Joshua, treci și te spală, o aud spunând și deduc că pe copil îl cheamă Joshua. - De altfel și tu, te rog, treci și te pregătește! îi urmez pe scări. Copilul intră într-o cameră în timp ce Annie deschide ușa altei încăperi. Mă întâmpină un dormitor matrimonial, pe culori de crem. Annie intră în baie lăsând ușa deschisă. Mă trântesc pe pat și încerc să par de-al casei. Mă uit la ea cum se dezbracă și caut să îmi aduc aminte cum arăta acum zece ani când ne-am despărțit. Este la fel de frumoasă, poate puțin mai matură, dar are aceeași linie plăcută. Rememorez clipele petrecute alături de ea și îmi aduc aminte de disconfortul pe care l-am simțit atunci când m-a anunțat că este gravidă. Ce spaimă am tras! Am simțit cum cerul îmi cade în cap, cum viitorul mi se șterge, cum îmi pierd identitatea de sine, cum totul se reduce la un singur cuvânt: copil. Câte nopți de chin și discuții am avut! Cât m-am silit să o fac să înțeleagă că nu sunt pregătit să am copii, că acel sentiment de tată, îmi lipsește cu desăvârșire, că pur și simplu vreau să trăiesc pentru mine, fără obligații, fără constrângerea de a ține cont de alții. Mă gândesc că ceea ce trăiesc acum este de fapt un viitor paralel, în care mi se arată cum ar fi putut fi de fapt, și deși știu că nimic deranjant până acum, nu pot spune că sunt extaziat. Annie iese din baie și îmi spune să ne grăbim. Mă îmbrac fără prea multă tragere de inimă. Invoc o durere de cap, spre a o face să conducă și plecăm. După plăcuțele de pe șosea înțeleg că ne aflăm într-o suburbie a orașului Chicago. Oare mi-ar fi plăcut în America?

Annie oprește mașina în fața unei galerii. Citesc: Chicago's Modern Art Gallery. Văd cum o mare de fotografii se aruncă asupra noastră. Deci, până la urmă aș fi ajuns și aici foarte important! Deschid portiera, afișând un aer superior, însă constat cu uimire că toate blițurile sunt îndreptate către Joshua. Un om masiv, ușor transpirat își croiește cu greu drum prin mulțime. - Paul, ia-l pe Joshua și grăbiți-vă, a ajuns și televiziunea! Prind copilul de mână și mă arunc în vârtoarea umană. Cu greu reușesc să nimeresc intrarea. Ușa se deschide și văd mirat același gen de lucrări ca și în sufragerie, numai că aici sunt de dimensiuni impresionante. Oriunde întorc capul, albastrul acela ireal, foarte aproape de culoarea ochilor lui Joshua, îmi izbește retina. Un ropot de aplauze mă face să ies din starea de contemplare. Văd cum cineva mi-l smulge pe puști din mână și se apucă să îi monteze o lavalieră. O femeie brunetă, frumoasă se apropie de mine cu aceeași intenție. O refuz politicos, însă ea mă privește contrariată. După câteva clipe, două reflectoare puternice se aprind, luminând centrul sălii, unde în fața unui microfon recunosc pe bărbatul corpolent, care ne primise la sosire. În spatele lui Joshua împreună cu Annie și alți doi bărbați. Se aude: - Suntem în direct! Trei, doi, unu. în sala în care se așternuse o liniște mormântală se face auzită vocea bărbatului. - Chicago's Modern Art Gallery, are plăcerea de a anunța deschiderea oficială a expoziției „Lumi paralele” a tânărului Joshua Berg. Invit acum la microfon pe domnul Stuart Lancaster, critic de artă, care a sosit special din Anglia, pentru a ne fi alături cu această ocazie. Acesta începe să vorbească, aducând cuvinte de laudă și argumentându-și poziția. În cap încep să mi se învârtă tot felul de idei. Încep să mă uit cu atenție la picturi. Îmi dau seama că sunt ferestre deschise către alte lumi, mirifice, interesante, ciudate, care te captivează, inducându-ți o stare de bine, de calm. Este o senzație nefirească, căci cu cât le aprofundezi, cu atât alte detalii ies la suprafață, făcându-te să dorești să le explorezi și mai profund. Nu știu cât stau așa, însă o mână întinsă mă scoate din reverie. Este o femeie de vârstă medie, blondă, înaltă, ușor urâtă, îmbrăcată într-o rochie galben țipător. Probabil că privirea mea mirată o face pe interlocutoare să spună: - Sunt profesoara lui Josh. Nu mă recunoașteți? - Ba da, scuzați-mă, replic eu și îi întind mâna, gândindu-mă ce o preda. Ascult dizertația ei și nu mă pot abține să nu mă gândesc la faptul că ceea ce se întâmpla acum de fapt nu există. Este o realitate care nu are proiecție în viitor. Eu sunt singurul care știe că acest copil nu există! Îmi amintesc exact ușurarea pe care am simțit-o atunci când, după nopți de discuții interminabile, mi-a spus: - Bine ai câștigat! Am să îmi fac programare la doctor. Eu am dus-o ținând-o de mână la cabinet. Eu am așteptat-o, i-am văzut lacrimile din ochi, am consolat-o, ba chiar m-am simțit împăcat a doua zi, când mi-a zis că mă părăsește. Nu pot spune că regret. Și ce dacă acest ipotetic Joshua nu s-a născut! Am și eu o viață și am dreptul la ea! De ce să fiu silit să renunț la existența mea, să mă depersonalizez, să uit de mine însumi, în favoarea altora?

Gândurile mi se rotesc în cap. Primesc felicitări din toate părțile. Aud cuvinte ca geniu, accente ca Dali, talent. conexiune divină, însă acestea se izbesc de mine precum bolovanii de un zid. Am un fel de blocaj emoțional, care mă face să nu le pot percepe adevăratul sens. Într-un târziu, după aplauze prelungi, felicitări și trei sferturi din expoziție vândută la vernisaj, ne îndreptăm spre casă. Cei doi se duc să se culce, însă eu mă hotărâsc să rămân în sufragerie, căci nu știu de ce am senzația că dacă adorm mă voi întoarce înapoi în timpul meu și încă nu simt nevoia să o fac. Mai vreau să trăiesc puțin această viață familială, să văd cum este. Închid ochii, însă un lipăit de pași se aude dinspre scări. Joshua își face apariția cu un tablou în mână. - Am vrut să fiu primul care îți spune la mulți ani! zise el și întoarce lucrarea cu fața la mine. O superbă mare violet, cu reflexe argintii, cu doi sori aurii, a căror nimburi se reflectă ușor distorsionat în apă, mă izbește. Privesc în profunzimea lucrării și dulci senzații și amintiri mă năpădesc. Văd, simt aproape, cum nisipul răcoros îmi învăluie trupul. - Am vrut să nu te mai simți singur, îl aud spunând. Știi că ai renunțat la perechea ta pentru a mă avea pe mine și îți mulțumesc, mai adăugă el, după care îmi sare de gât și mă sărută pe obraz. Stând așa îmbrățișați îmi dau seama că este primul contact fizic direct pe care îl am cu el. îl mângâi ușor pe cap și lacrimi încep să îmi curgă pe obraz. Sunt atât de mândru! Da recunosc sunt mândru de el! Sunt mândru că ceilalți mă invidiază. Le-am simțit admirația, ura, dorința de a avea și ei un asemenea copil! îmi dau seama că de fapt el nu există și o mare jale mă năpădește. îl strâng și mai tare în brațe. Iartă-mă! Nu vreau, nu pot să recunosc că am greșit, însă tu de acolo de unde ești acum, te rog iartă-mă. Doamne, dacă tu existi, dă acestei entități șansa de a se naște! Simt cum un vârtej mă prinde și mă ridică în sus. La revedere Joshua, am plecat, rămâi cu bine și iartă-mă! Mă trezesc din nou în patul meu. Simt încă pe buze mirosul părului lui. Doamne, dămi înapoi acest copil! Șuvoaie de lacrimi mă năpădesc. Zorii zilei m-au găsit tot treaz. Sunt cumva mai împăcat cu mine însumi, însă adânc în străfundul conștiinței un sâmbure de regret mă macină. Întâlnirea cu Cristofor are loc abia spre seară. Mă abțin în a-i povesti experiența prin care am trecut. Așezat comod în de acum familiarul jilț, îl ascult cum începe să îmi spună: - Aș dori să te învăț anumite tehnici de meditație. Nu sunt dificile însă

sunt foarte folositoare, deoarece te ajută să te deconectezi de la lumea reală și să treci în subconștient. Oarecum absent, îi ascult dizertația. Mă conformez așezându-mă pe jos în poziția numită lotus, așa îi spune el, căci mie îmi seamănă cu postura Yoga, și închid ochii. Cristofor se așază la fel în fața mea. - Acum am să te rog să nu te gândești la nimic. La un moment dat am să te țin de mână, pentru a-ți induce mai ușor această stare. În mod normal trebuie să treacă luni până când reușești.

Mă întreb oare ce o fi așa de greu să nu te gândești la nimic. Încerc să îmi limpezesc mintea. Un val compact de idei mi se învârt în cap. Încerc să le îndepărtez, însă ele revin cu o și mai mare forță. Mă concentrez alungându-le. - Te rog să inspiri rar și adânc pe nas, spune el, în timp ce simt cum mâna lui se suprapune peste mâinile mele.

Instantaneu un val negru îmi acoperă creierul. Stau în interiorul meu într-o beznă și o tăcere totală. Simt organic cum creierul și musculatura mi se relaxează. Sunt cuprins de o ușoară senzație de plutire. Acum inspiri mai departe tot rar, și îți imaginezi un trandafir, aud vocea lui. Brusc proiecția mentală a unui trandafir roșu îmi apare, îi văd petalele cărnoase și catifelate de un roșu burgund, frunzele cu minusculii săi zimți, spinii ușor amenințători, perfecțiunea tulpinii. - Inspir acum adânc și simte mirosul. Inspir adânc și un miros plăcut, aromat îmi gădilă receptorii olfactivi. Inspir mai adânc și simt cum parfumul florii, se combină cu cel al frunzelor, dându-i o nuanță de proaspăt, de viu. Este o senzație plăcută, reconfortantă. Trag și mai adânc aer în piept, încercând să captez toată savoarea și mă trezesc într-o superbă grădină de trandafiri. Sunt mii, de diverse culori, de toate formele și mărimile. Mă plimb pe sub arcade de flori, a căror tulpini stau într-o încrengătură măiastră. Văd tufe întregi, asemeni unor arbori pitici de jur împrejur. Sub picioarele mele, pietricele mici, albe, scârțâie la fiecare pas. Mă apropii de un trandafir galben și îl miros. Parfumul lui delicat mă învăluie. Plec mai departe. Sunt într-o mare de arome de trandafiri. Esența lor mă învăluie, penetrându-mi hainele, părul. Mă simt contopindu-mă, devenind una cu ei. Mă uit la mine însumi, ca și cum aş sta într-o floare. Mă vizualizez stând în mijlocul aleii, cu ochii închiși. Încerc să mă conștientizez și îmi dau seama că sunt un trandafir roșu. Trimit trupului meu, toată iubirea mea și văd cum valuri alburii de esență aromată îl învăluie. Mulțumesc florii și instantaneu mă întorc în trupul meu. Aș vrea să mai stau aici, însă vocea lui Cristofor mă cheamă înapoi. - Acum inspiră adânc și deschide ochii. Inspir adânc și deschid ochii. Simt cum mă izbește în plex, realitatea rece a laboratorului. Ochii negrii ai lui Cristofor se uită la mine întrebători. - A fost sublim. Nu știu unde am fost, dar a fost sublim. Ai fost într-o realitate pe care tu ți-ai creat-o, bineînțeles cu puțin ajutor de la mine, spuse el. Trebuie să înțelegi că voi sunteți creatorii propriei voastre realități. Mai ales acum în aceste timpuri. Gândește-te că mintea umană are puterea de a-și crea un

program virtual, care în timp se va suprapune peste realitate, modificând-o. De exemplu, să zicem că ție îți este frică de sărăcie. Dacă în fiecare zi te gândești la acest lucru, tu vei crea în zona mentală o formă gând cu această proprietate. Cu cât te gândești mai intens, cu atât ea va spori ca putere, până când va ajunge să te domine și de aici până la manifestarea în plan fizic nu este decât un pas. La fel se întâmplă și cu boala, cu ghinionul, cu accidente. - Bine, dar eu nu am vrut să fiu bolnav! - Nu, dar te-ai gândit în fiecare zi să nu cumva să te îmbolnăvești? Te-ai ferit de cei răciți sau cu probleme de sănătate? Ți-era teamă de cei cu boli incurabile. - Mda, zic eu, ușor șovăielnic. -Tu ți-ai creat o formă gând a fricii de boală, iar aceasta suprapusă peste predispoziția karmică, s-a manifestat în plan fizic, îmbolnăvind-te. -Da, dar puteam să iau o gripă, o infecție, o ciupercă sau orice altă boală curabilă! -După cum spuneam, depinde de predispoziția karmică, spuse Cristofor ridicându-se, spre a-mi da de înțeles că întrevederea a luat sfârșit. Așezat în pat, adorm căutând să găsesc iarăși grădina. La prima întâlnire cu Cristofor îi spun că în cele câteva zile scurse de la ultima noastră întrevedere am exersat de zor, din proprie, voință, plimbarea prin grădină. Trebuie să recunosc că senzația nu a mai fost atât de pregnantă, însă sunt mândru că am reușit totuși ceva. Deși nu scoate nici un cuvânt, îmi dau seama că îmi apreciază efortul. Evit să îi spun că ideea de a exersa mi-a venit datorită plictiselii. Aflu că în această seară vom merge afară pentru a face un ritual. Mă întreb ce trăznaie o mai fi și asta, însă nu apuc să îmi duc ideea până la capăt, căci Yidam își face apariția chemându-ne. Îl urmărim și odată ajunși afară, văd în mijlocul pajiștei un cerc imens din pietre albe, de râu, suprapuse, încadrat într-un pătrat. Din patru puncte ale cercului pleacă către mijlocul laturilor câte o linie. La o distanță considerabilă se află așezată sub formă de piramidă, o grămadă de lemne, pregătită parcă pentru un foc de tabără. Din loc în loc, făclii aprinse, ard, conferind pajiștei o aură mistică. - Aceasta este o roată de tratament, îl aud pe Cristofor spunându-mi. Un

fel de roată medicinală. Este folosită în special de către popoarele amerindiene. Are rolul de a capta energiile benefice din univers și de a le uni cu cele ale pământului.

Cam laconică explicația, însă mă mulțumesc și cu atât. Mă așază culcat în centrul ei, cu mâinile și picioarele desfăcute. În minte îmi vine imaginea omului Vitruvian al lui DaVinci. Yidam coboară pe scări, aducând cu el un

pahar cu un lichid ușor portocaliu. Îl sorb încet, cu teamă Are un gust ciudat, aspru, ușor amărui, ca de plante. Nu simt nimic. Il văd pe Yidam cum aprinde rugul și pe Cristofor începând să se învârtă de jur împrejurul meu. Simt cum un tremur nefiresc își face apariția în plexul solar, timp în care totul începe să se învârtă. Aud cum din depărtare, sunetul unor tobe ritualice se apropie. Le aud din ce în ce mai tare, până când am senzația că sunt în spatele meu. Ridic cu greu capul, încercând să le localizez. O stare de greață și o durere ascuțită de stomac pun stăpânire pe mine făcându-mă să mă chircesc. Mi-e din ce în ce mai rău! Încerc cu ultimele eforturi să mă abțin de la a vomă, însă lichidul stomacului îmi inundă cavitatea bucală. Deschid gura și văd cum din ea încep să iasă, șuvoaie de cărăbuși. Sunt de toate dimensiunile. Mă uit la ei cu oarecare silă, însă fără teamă. Îmi dau seama că nu seamănă cu cei reali, căci aduc mai mult cu cei egipteni, datorită culorii lor albastre. Pierd noțiunea timpului și simt cum sunt cuprins de o stare ușoară de plutire. Sunt ca un fulg, zbor ușor, dus încolo și înapoi de plăcute pale de vânt. Văd cumva de sus, clădirea, pajiștea, copacii, și pe mine întins. Uite-l și pe Cristofor în genunchi cu mâinile ridicate! Mă rotesc, fac volte ample prin aer. Sunt regele văzduhului! Trec ușor prin dreptul ferestrelor și mă văd cu aripile întinse. Sunt un șoim, superb, majestos. Planez încet, întorcându-mă. Da sunt eu! Scot un sunet ascuțit de bucurie. Mă avânt ca o săgeată în înaltul cerului. Ies în eter. Pământul mi se arată în toată splendoarea sa. Ici colo, pe suprafața lui, sclipesc luminițe aurii. Unele mai tare altele mai încet. Mă întreb ce o fi cu ele? Aud în interiorul capului: Sunt cei ce s-au trezit! Adică cum? Nu mai apuc să primesc răspunsul. Simt cum fire moi plăcute, de lumină mi se încurcă în aripi și mă trag în jos spre trupul meu. Mă zbat încercând să scap. Nu vreau să intru acolo! Mai lăsați-mă! Sunt iarăși în mine. Este urât și rece. Îmi simt trupul ca pe ceva străin. Mă zbat să ies. Simt cum mâna lui Cristofor îmi atinge fruntea. O senzație de calm mă cuprinde și adorm. Mă trezesc dimineața, întins în patul meu. Oare am visat? Senzația de discomfort pe care o simt în capul pieptului mă face să înțeleg că nu. Cobor în bibliotecă, unde îl găsesc pe Cristofor studiind o carte groasă, cu coperti negre. Mă așez în dreptul lui și încep să-l descos. - Spune-mi, te rog, ce am văzut aseară? - Aseară ai intrat în legătură cu dublul tău, cu ghidul tău călăuzitor. Conștiința nu cunoaște limite, asta înseamnă că poate fi transpusă în orice. A fost un fel de stare de transă, prin care te-ai pregătit pentru întâlnirea cu conștiința cosmică, cu principiul akashei, dar o să mai discutăm despre asta diseară.

Restul zilei l-am petrecut gândindu-mă la ce mă așteaptă. Nu pot spune că nu îmi place. Am început să-mi descopăr noi simțuri, pe care nu eram conștient că le posed. Așezat din nou în laborator, aflu că vom continua

exercițiile de meditație. Mă

așez pe jos în aceeași poziție. - Inspiră adânc și închide ochii, aud vocea lui Cristofor. Imaginează-ți că ești undeva în eter. Corpul tău este relaxat. Cere din akasha elementul foc. Imaginează-ți că îl absorbi atât prin inspirație, cât și prin pori. Inspiră adânc foc și lasă-l să iasă afară, pe expirație prin plexul solar. La început nu simt nimic. Apoi, din ce în ce, o căldură plăcută începe să mă cuprindă. Cu fiecare inspirație simt cum un bulgăre tensionat de lumină se adună în plexul meu solar. Încerc să îl scot afară dar nu reușesc. Mai inspir de câteva ori, acumulând energia. La un moment dat, plexul solar îmi explodează, umplând camera de lumină. Îmi simt organismul complet golit, eliberat și relaxat. Am senzația că în încăperea a devenit foarte cald. - Acum ai să absorbi această căldură înapoi prin plexul solar și ai să o trimiți înapoi în Akasha. Îmi imaginez că absorb focul prin plexul solar. Simt cum căldura mă inundă. Presiunea devine din ce în ce mai mare. Vreau să scap de ea, însă Cristofor nu mi-a spus cum. Mă gândesc că trebuie să părăsească corpul la fel cum a intrat și de aceea, o eliberez prin pori și prin expirație. Mă simt un pic obosit, însă Cristofor mă pune să repet exercițiul și cu celelalte elemente. După încheierea experienței, primesc obișnuitul ceai. Cred că oamenii ăștia sunt obsedați de el. Oare or fi trăit în Anglia? -Ceaiurile pe care le bei, sunt din anumite plante, atent alese, îl aud pe Cristofor și îmi trece prin cap că omul asta are o intuiție aparte. Fiecare plantă conține o cantitate specifică de elemente. Prin ingerare ele îți ajută organismul să se echilibreze. Aceste ceaiuri împreună cu exercițiile pe care le-am făcut, te-au ajutat să obții combinația optimă de materie primordială, specifică ție și necesară în acest moment al terapiei. -Dar de unde știe corpul meu ce îmi trebuie? -Organismul uman este o mașinărie perfectă. El are un sistem special de autoreglare. Dacă reușești să te deconectezi de la rațional și să îl lași să își facă treaba, atunci toate celulele sale vor lucra împreună, având ca unic scop, întreținerea vieții și a sănătății. Acest lucru era bine cunoscut străbunilor noștri. Hipocrate spunea chiar că dând mâncare bolnavilor, de fapt îi ucidem. Voi dați organismului chimicale, aditivi, medicamente, stres, furie și normal că reacționează. Primind combustibil toxic va da comenzi eronate, în special pentru a trage un semnal de alarmă. Dar voi ce faceți? În loc să vă opriți, continuați să îl umpleți și mai tare cu toxine, până când ajunge la suprasaturație și nu își mai poate îndeplini sarcina, adică de a susține viața, și atunci începe o degradare bruscă și rapidă și intervine decesul. Bineînțeles dacă la toate astea

se adaugă și încărcătura karmică, atunci procesul este și mai greu de oprit, dacă nu chiar imposibil. -Bine, dar dacă în karma persoanei stă scris să moară de o anumită boală, atunci contează ce mănâncă?

Da, căci își poate prelungi viața! Dacă în sprijinul unei mâncări adecvate, benefice vine și o încărcătură pozitivă, o evoluție spirituală, atunci există chiar șansa să se vindece. De fapt omul este un specimen tare ciudat! Voi vă amintiți de Dumnezeu doar când aveți probleme și atunci în loc să căutați adevărata cauză, voi vă apucați să faceți reproșuri, să împróscați cu acuzații. Căutați un vinovat, nu contează că este șeful, vecinul, Dumnezeu, important este să nu fiți voi. Când din contra vă este bine, toate vă merg în plin, sunteți sănătoși și prosperi, atunci uitați să mulțumiți, considerați că toate astea vi se datorează vouă și sunteți singurii îndreptățiți în a culege laudele.

Nu pot spune că aceste cuvinte nu mă lovesc acolo unde mă doare! - Sunt convins că pe mine Dumnezeu nu m-a ajutat. Accept că există reîncarnare, accept ideea faptei și a răsplătei, dar toată munca pe care am depus-o, riscurile pe care mi le-am asumat, nopțile mele nedormite, reprezintă strădania mea, gândirea mea. Ceea ce am astăzi mi se datorează mie, ideilor, viziunilor mele. -Și aceste idei, viziuni, gânduri de unde veneau? Nu cumva din Akasha, din Gândirea Divină? Îmi răspunde el. -Poate fi așa sau nu. Nimeni nu poate demonstra acest lucru! Dacă ideile din Akasha îmi aparțineau? Dacă eu doar le-am cules de acolo? Ideile din Akasha îți aparțineau cu siguranță, ca de altfel nouă tuturor. De fapt toate ideile existente acolo, aparțin tuturor entităților, încarnate sau neîncarnate. Întreaga creație are acces, însă numai cei ce se află pe lungimea lor vibrațională le pot culege. Fiecare om se naște cu menirea de a putea folosi anumite informații de acolo, unii au misiunea de a le face publice, de a le transpune în practică, spre a putea ajuta întreaga umanitate. Arareori aceeași idee a apărut simultan pe pământ. Mă refer aici în special la descoperiri științifice importante. Explicația acestui fapt este că atunci, exact în acel moment, două sau mai multe entități încarnate au fost pe aceeași lungime de undă. Providența Divină a permis accesarea Akashei de către aceștia, concomitent, considerând că informația era vitală pentru omenire și fiind redată din mai multe surse, putea fi recepționată mai repede și mai eficient. -Da, de asta s-a ajuns la procese celebre! adaug eu. -Din păcate însă, dacă oamenii ar ști că de fapt ideea nu le aparține, dacă ar conștientiza că ei au fost cei cărora li s-a dat acces la conștiința superioară, atunci nu ar

mai face-o. Sunt convins că în anii ce vor urma saltului, omenirea va intra într-o nouă formă de conștiință, mai evoluată, mai spirituală și atunci toate barierele gândirii materiale vor fi depășite. -Da, însă nu toți vor apuca să vadă, căci după cum spuneai mulți vor pleca. Știi ce sunt curios? Unde vor merge toate aceste suflete? Văd cum privirea i se încețoșează și se uită iar prin mine, spunându-mi: - Mulți din cei ce se află încarnați acum, aici, pe acest pământ, sunt spirite superioare, care au venit să echilibreze karma pământului. Dacă ei nu făceau acest sacrificiu, Soarta pământului ar fi fost mult mai crudă, căci la un anumit moment, cam prin anii tereștri 1820, s-a ajuns la concluzia că pământul este un experiment eșuat. În conformitate cu planul divin acesta trebuia să se autodistrugă în jurul anului pe care voi îl numiți 2000. Însă, datorită lor, în 1967, s-a luat hotărârea, la nivelul entităților coordonatoare de a da încă o șansă pământenilor. Începând cu acest an au început să sosească grupuri de entități elevate. Celor care erau deja aici a început să li se transmită un flux de energie, menit să deschidă cel de-al treilea ochi, sau să permită activarea Sahasrarei cu scopul de a capta informații din Akasha. Din ce în ce mai multe adevăruri au fost relevate. Mase întregi de oameni au început să fie captivate de paranormal. Încet, aceștia s-au transformat în căutători de adevăr și mai apoi propovăduitori ai acestuia. Așa se face că astăzi uitându-te energetic din astral, îi vezi strălucind asemeni unor luminițe. Mulți dintre aceștia de care îți vorbeam, vor muri, dar nu din cauza faptului că vibrația lor nu va corespunde, ci pur și simplu pentru că ei vor să se întoarcă acasă, adică acolo de unde au venit. Unii vor rămâne, pentru a-i ajuta pe supraviețuitori, pentru a-i călăuzi. Mai sunt și acele entități care nu vor corespunde noii energii. Din păcate acestea sunt suflete ce au rămas în urmă. Evoluția lor a fost mai lentă și nu au reușit să țină pasul cu umanitatea. Aceștia li s-a pregătit o nouă planetă tip pământ. Ei vor sosi aici în grupuri, pentru a o coloniza. Este aproape identică cu Gaia, oferă aceleași condiții și se supune acelorași legi. Din păcate pentru ei, o vor lua de la început. Ei vor trebui să stăpânească focul, să învețe să își facă haine, să descopere roata. Nu își vor mai aminti nimic și vor lua totul ca pe o experiență nouă. - Poate scapă de Hitler, de războaie, de crime! - Nu vor scăpa, căci ei trebuie să treacă prin același gen de experiențe. Trebuie să existe cineva care manifestând polaritatea negativă a elementelor să ajute la arderea karmei. - Și această planetă există deja? Are un nume? - Da, ea există și are un nume, căci un vechi dicton kabbalistic spune că ceea ce nu are nume nu există, însă acesta nu poate fi rostit încă, spuse Cristofor, propunându-mi totodată să ne oprim.

Mă retrag la mine în cameră, gândindu-mă la ce face atâta timp singur. Nu are televizor, ziare, nu iese din casă, nu are invitați. Oare nu s-o plictisi? Adorm uitându-mă la Danaide. Frumoasa mea... O durere ascuțită mă face să duc mâna la stern. Deschid ochii și mă văd tras iarăși în sus de fire. De data asta stau liniștit, nu mă mai zbat. Parcă chiar a început să îmi placă. Aterizarea, sau cum s-o chema ceea ce mi se întâmplă, are loc destul de dur, căci simt cum mă lovesc cu capul de ceva tare, parcă ar fi piatră. De durere duc mâna la frunte și mă bucur să constat că sunt stăpânul propriilor mișcări. Deschid ochii și îmi dau seama că mă găsesc într-o încăpăre construită din blocuri mari, albe, de piatră. În mijlocul încăperii, într-o tîpsie de aramă arde cu vîlvătaie un foc. Torțe aprinse, prinse de ziduri, luminează din loc în loc, aruncând umbre sinistre pe pereți. Nu știu de ce, însă simt locul rece, periculos. Mă uit la mine și realizez că sunt îmbrăcat doar cu un fel de robă, fără mâneci, prinsă cu o centură masivă, aurie. La gât îmi lucește un colan plat, greu, din metal galben și email multicolor. Oare unde sunt? Ținuta și bijuteriile, mă duc cu gândul la Egiptul antic. În cameră intră un bărbat arămiu, înalt și musculos, care îmi vorbește într-o limbă aparent necunoscută, dar pe care o înțeleg perfect. - Am pregătit camera pentru evocare, îmi spune el, făcându-mi semn să îl urmez. Nu am ce face și mă duc după el, întrebându-mă ce o trebui să evocăm. O luăm pe un culoar întunecos și intrăm într-o cameră în centrul căreia stă un altar din piatră. Același gen de făclii luminează locul. Pe jos sunt trasate cu o pulbere asemănătoare sticlei pisate, un cerc și în fața lui un triunghi. Bărbatul îmi așază pe cap un fel de coroană, de forma unei cobre ce ține capul în poziție de atac și apoi îmi întinde un toiag tot din metal galben, al cărui vîrf superior se termină cu un fel de buclă. Se îndreaptă apoi spre cerc ținând în mână o mantie. Încerc să înțeleg ce vrea, și realizez că trebuie să mă așez în cerc. Intru în interiorul lui, iar acesta îmi așază pelerina pe umeri, îngenunchează și apoi ridicându-se duce câte o tîpsie în care arde un foc și aruncă un pumn de cărbuni deasupra. Un fum greu, înecăcios începe să se ridice. În câteva clipe aerul devine irespirabil. Abia mai văd. Încerc să îmi dau seama ce trebuie să fac. În interior îmi răsună o voce, care mă îndeamnă să bat cu toiagul în pămînt. Mă decid să execut, dat fiind că nu am o altă idee mai bună. La a treia bufnitură, întreaga încăpăre începe să se clatine, ca și când ar fi cutremur. Nori de praf cad din tavan, făcându-mă să tușesc. Ca prin farmec, praful și fumul se risipesc și văd cum înaintea mea, în triunghi, o splendidă femeie, cu un păr lung, blond, ce îi ajunge până la talie, stă și mă privește. Este întruchiparea perfecțiunii. Are pielea ușor arămie, iar sânii feciorelnici îi sunt mai mult dezgoliți de rochia albă ușoară. Nu poartă nici o bijuterie. Însă nici nu cred că ar avea nevoie, ea însăși este o operă de artă. Ochii îmi sunt atrași de privirea ei, pe care o simt tăioasă,

rece, ca și cum m-ar privi prin două cuburi de gheață. O senzație de disconfort mă cuprinde. - M-ai chemat! o aud spunând, însă vocea îi sună urât, ca a unui bărbat. - Știi de ce îi răspund eu! eschivându-mă. - Vrei ajutorul meu. Ți-am spus că ți-l voi da. Nu înțeleg de ce m-ai mai chemat. Înțelegerea a fost pecetluită cu sângele tău. Legământul este făcut. Vei fi rege, însă în primul an trebuie să îndeplinești pactul. - Am vrut să mă asigur că totul este stabilit. -Eu nu îmi iau niciodată cuvântul înapoi. Și nici tu nu ai posibilitatea. Ce este scris cu sânge, nu poate fi dezlegat. -Îmi poți aduce aminte condițiile pactului, încerc eu șovăielnic. După privirea pe care mi-o aruncă înțeleg că am greșit întrebând. - Vreau o sută de suflete de noi născuți, dintre care unul să fie din sângele tău! Și să fie uciși de mâna ta! tună arătarea, după care dispare brusc, intrând parcă în pământ. În urma ei un miros greu de sulf, se împrășteie în încăperea. Simt cum sângele mi se scurge în picioare. O stare de panică mă cuprinde. Am făcut eu un asemenea pact? Să omor nou-născuți? Imposibil! Cât de idiot să fie cineva să accepte așa ceva! Les din încăperea furios. Din urmă mă ajunge bărbatul, care o ia înaintea mea luminându-mi drumul. Mă trezesc într-o încăperea ce seamănă cu un dormitor. În pat mă așteaptă o superbă negresă, plină de brățări. Citesc în ochii ei un fel de teamă, însă nu înțeleg de ce. Oare sunt atât de urât? Mă aplec deasupra unui vas cu apă. Mă uit la propria-mi imagine și constat că arăt chiar bine. Nu am nici măcar un fir de păr, chiar și sprâncenele îmi lipsesc, dar ochii conturați cu creion negru sunt superbi. Sunt mulțumit de ce văd. Mă decid să profit de situație și mă îndrept către pat. Chiar îmi era dor de un trup de femeie. Fac dragoste cu ea, cu plăcere, cu pasiune, cu blândețe, dar totuși îi simt frica. Adorm ținând-o în brațe. Mă trezesc întinzându-mă. La capul patului, se află bărbatul de aseară ținând în mâini o tavă acoperită cu o pânză. Mi-o întinde îngenunchind, timp în care trage șervetul. Capul femeii, care mă privește cu ochii larg deschiși mă face să urlu de spaimă și leșin. Îmi revin. Sper din tot sufletul să fiu înapoi în cameră, însă constat că nu. Sunt în același pat. Frisoane de repulsie la adresa mea mă invadează. - Sigur nu sunt eu! Nu îmi trăiesc viața! Este o minciună! Este viața altuia! zbier eu. În încăperea intră bărbatul. Are în mâini un fel de rochie pe care mă ajută să o îmbrac. O fac, dar în silă. Doamne, de s-ar termina odată! Leșim din clădire și constat după treptele pe care trebuie să cobor, că mă aflu în partea superioară a unui templu. O mare de oameni mă întâmpină cu urale.

Pășesc încercând să par majestuos. O luptă crâncenă se dă în sufletul meu. Mă urăsc! Oare ce monstru ar face așa ceva? Un vâjâit puternic mă face să întorc capul exact în momentul în care o lance îmi străpunge inima. Mai apuc să aud strigătele de groază ale mulțimii. - Mulțumesc Doamne că m-ai oprit de la a face rău, mai apuc eu să spun și mă prăbușesc. Iarăși m-am lovit la cap. De data asta chiar mai tare. Deschid ochii și realizez că sunt la mine în cameră. Duc mâna la frunte și îmi pipăi cucuiul. Mă doare însă această durere îmi face bine. Sunt consternat! Mă simt ciudat, nu îmi vine să plâng, dar am o senzație profundă de dezgust. Mi-e silă de mine! Oare de ce făceam asta? Care era scopul crimelor? Putere, bani, onoare? Toate astea merită? Dacă am făcut așa ceva, merit să mor în chinuri, să mă jupoaie de viu, să mă omoare cu pietre! Mă ridic și mă duc la Cristofor. Cât o fi ceasul? Mă uit pe geam. Văd soarele care apune. Dar abia m-am sculat! Intru în laborator trântind ușa de perete și strig: - De ce am făcut asta? De ce? - Pentru că la vremea respectivă asta simțeau. Gradul tău de evoluție ajunsese în punctul în care trebuia să îți însușești experiența crimelor, a puterii, a decăderii, a orgoliului exacerbat. Trebuia să îți manifesti polaritatea negativă pentru a o stăpâni și a-ți introduce

vibrația în structuri. Fără aceste experiențe sufletul nu poate să se desăvârșească. Bine, dar spiritul acela, femeia? -Era o entitate de polaritate negativă, care ți-a venit în ajutor, încercându-te și mai mult, spre a-ți netezi calea. Să știi însă că pactul l-ai făcut benevol. Nu ai fost silit. Ți s-a propus și tu ai acceptat. Există asemenea entități? -Da și încă multe altele, dar ele ne sunt da' te spre a ne călăuzi către menirea noastră. Și ele acționează în legea karmei. Dar ce fel de entități sunt? Unde se află? -Sunt multe și felurite. Unele stăpânesc elementele, sunt duhuri ale focului, ale apei, ale pământului și ale aerului, altele sunt inteligențe cosmice străbune, care se ocupă cu stabilitatea din centura pământului, iar altele sunt așa-zișii conducători din centura pământului, și sunt răspunzători de activarea, stăpânirea și păstrarea armoniei. Toți stăpânesc adevărul, cunoașterea și înțelepciunea. Au vârsta creației și vor fi atâta timp cât ea va exista. -Și presupunând că chiar există, vin așa la oricine îi cheamă? -Nu în nici un caz. Fiecare din ei are un nume. Fiecăruia îi corespunde o culoare, o substanță și o pecete. Numai stăpânind aceste taine îi poți chema. Și unde găsești aceste nume? De unde le poți afla? -Cei ce stăpânesc kaballa le cunosc. Sunt multe cărți scrise pe acest subiect, totuși nu recomand nimănui să le folosească fără să fie foarte bine pregătit. Cel ce stăpânește

arta evocării trebuie să aibă o ținută morală ireproșabilă, să fie sigur în ceea ce face, să fi depășit anumite praguri de elevare și în primul rând să se afle în contact direct cu Providența Divină. Fără aceste lucruri, întreg experimentul se poate transforma în ceva tare urât, căci evocatorul poate deveni prizonierul lor, ceea ce nu este foarte plăcut. -Dar ele sunt entități pozitive? -Ele sunt entități. De aceea ele conțin ambele polarități. După cum spuneam în Akasha nu există nici bine nici rău, căci este un concept pământean. Ele nu pot face deosebirea între o sarcină benefică și una malefică. Cel ce cheamă o entitate și îi atribuie o misiune, poartă întreaga răspundere și va trage ponoasele. -Dar entitatea pe care eu am chemat-o? Cine era? -Era o entitate din planul astral. Nu făcea parte din entitățile coordonatoare, ea fusese creată într-un fel chiar de tine. Adică era proiecția unei forme-gând, care te-a însoțit mai multe încarnări la rând, până când a ajuns de sine stătătoare. Cu fiecare naștere, viață și moarte tu ai îmbogățit-o, ai ajutat-o să capete puteri, până când într-o zi ea a preluat controlul, dominându-te. -Și de ce a permis Dumnezeu acest lucru? -Pentru că voi sunteți asemeni Lui. Voi puteți crea, da viață. Planul astral este plin de forme-gând ale voastre. Tot ce doriți, sperați, gândiți, toate fricile și toate temerile voastre au un corespondent în astral. La început sunt simple amprente energetice, însă cu cât vă gândiți mai tare și mai intens, cu atât ele încep să capete contur, viață, până când într-un final devin de sine stătătoare, capătă chiar un minim de inteligență și ajung să vă domine. Trebuie să înțelegi că voi sunteți legați de ele prin mii de fire. Sunt ca un fel de tuburi, prin care circulă trăirile, emoțiile, însă curgerea este în ambele sensuri. - Adică cum? întreb eu nedumerit. - Să luăm spre exemplu cazul unui fumător. El a fumat ani la rând,

dezvoltând chiar o pasiune. În astral s-a creat o formă-gând a acestei pulsuni, care hrănită cu energie, a început să crească până când a devenit de sine stătătoare. La un moment dat omul vrea să se lase de fumat. Entitatea, o putem numi așa, deși nu este chiar o entitate adevărată, primește mesajul și își dă seama că acest lucru înseamnă dispariția sa. Atunci începe să transmită energii de tipul poftei, a stărilor de rău, a gândurilor. Omul începe să se chinuie. Se întreabă de ce trebuie să o facă? Își spune că ar putea-o face oricând, însă că acum nu este momentul, începe și se dă o bătălie. Pe de-o parte rațiunea persoanei, pe cealaltă energiile trimise de această formă. Dacă omul cedează și bagă țigara în gură, atunci forma din astral va deveni și mai puternică. Dacă rezistă, atunci cu fiecare zi care trece, entitatea va slăbi în putere, trăirile vor scădea în intensitate, pofta se va atenua, până la dispariție totală. Asta

Înseamnă că entitatea s-a dizolvat în akasha, revenind la forma inițială a elementelor din care a fost creată. Așa se întâmplă cu orice pulsione. Orice se manifestă sub formă de patimă, obsesie, fobie, orice este în exces și constituie o abatere de la legile universale naște astfel de legături.

- Și acesta este singurul mod în care poți scăpa de aceste patimi Prin înfruntare directă? Dacă omul este slab și nu poate, dar totuși vrea să corecteze? - Dacă vrea cu adevărat, însă tăria de caracter îi este deficitară, atunci poate fi ajutat de un inițiat. Se pot folosi razele, dar numai odată, căci altfel ar deveni dependent și acest lucru nu i-ar fi de folos. - Ce raze, de soare?, întreb nedumerit. - Nu, sunt raze de Energie Divină. Această energie este responsabilă cu evoluția fiecărei forme de viață, de pretutindeni. Fiecare ființă întrupată face parte dintr-un grup de energie specifică unei raze, însă de-a lungul încarnărilor fiecare trebuie să treacă prin însușirea și lucrul cu fiecare rază în parte. De aceea cel ce face această procedură trebuie să fie o persoană care a lucrat cu razele, care le stăpânește și le cunoaște bine, deoarece el trebuie să știe exact din ce grup face parte cel ce urmează a beneficia de ajutor. Momentan Divinitatea a dat omenirii șapte raze, dar în timpurile care vor veni vor mai fi da'te încă cinci. - De unde vin aceste raze? Cine știe de ele? - Ele sunt de la începutul creației, însă se poate spune că își au originea în vechea Indie. Ele apar în literatura vedică și au fost asociate cu cei șapte Rishis, care sunt de fapt ființe foarte evolute, ce acționează ca agenți ai absolutului. Au fost însă mai multe persoane care le-au accesat. Spre exemplu, în cultura occidentală, conceptul celor șapte raze a fost introdus de o femeie, pe nume Blavatsky, care l-a explicat în cartea Doctrina secretă. A fost apoi. Alice Bailey, care a trăit în prima jumătate a secolului XX, a lucrat cu diferiți maeștri înălțați și a scris niște cărți în care vorbește despre cum să lucrezi cu cele șapte raze. Trebuie să înțelegi că aceste raze coordonează anumite zodii, planete și zile ale săptămânii. Totodată ele sunt guvernate de o entitate superioară, care le stăpânește și controlează. - Care sunt aceste raze? - Cele șapte raze sunt: Raza I este Raza Voinței, a Puterii Divine, și a Credinței. Ea are culoare albastru-regal, are ca semne asociate Berbecul, Leul, Capricornul, iar ca planete: Vulcan și Pluto. Maestrul înălțat care întreține această energie este El Morya. Această energie este sursa tuturor energiilor și luna are un influx puternic. Raza II este Raza înțelepciunii și a minții Divine, a înțelegerii, a Judecării, a Discernământului și a Iluminării; are culoarea galbenă, semnele asociate sunt: Gemeni, Fecioară și Pești, iar ca planete: Jupiter și Soare. Are influx puternic duminică, iar Maestrul înălțat care întreține această energie este Lord Lanto. Datorită acestei raze a apărut conștiința. Este energia întregului sistem solar. Raza III este cea a Iubirii Divine, a Compasiunii, a Bunătății, a Creativității, a Frumuseții și a Inteligenței active; are culoarea roz-trandafirii, iar semnele asociate

sunt: Rac, Balanță, Capricorn. Coordonează planete: Pământ, Saturn și are influx puternic marți. Maestrul înălțat care întreține această energie este Paul Venețianul. Raza IV, a înălțării. Are calitățile: Puritate, Disciplină, Bucurie, Speranță și Excelență. Are culoarea alb-strălucitor, iar semnele asociate sunt: Taur, Scorpion, Săgetător. Planete pe care le guvernează sunt: Mercur, Luna. Maestrul înălțat care întreține această energie este Serapis Bey. Are influx puternic vineri. Raza V este Raza Vindecării, a Accelerării și a Abundenței, dar mai este și Raza Adevărului, a Științei, a Viziunii și a Precipitațiilor. Are culoarea verde-smarald, ca semne asociate are: Leu, Săgetător și Vărsător, și planeta: Venus. Ea are influx puternic miercuri. Maestrul înălțat care întreține această energie este Hilarion. Raza VI este cunoscută drept Raza Reînvierii, a Slujirii și a Fraternității. Are culoarea aurie, cu nuanțe de portocaliu. Semnele asociate sunt: Fecioară, Săgetător, Pești, precum și planetele: Marte și Neptun. Are influx puternic: joia. Maestrul înălțat care întreține această energie este Kutumi. Raza VII este Raza Transformării, a Transmutării, a Eliberării și a Ceremonialului. Semne asociate sunt: Berbecul, Racul și Capricornul, iar ca planetă, guvernează Uranus. Are influx puternic sâmbăta. Maestrul care întreține această energie este St. Germain. Această energie este magică și arată calitatea relației dintre materie și spirit. La ora actuală este cea mai tangibilă energie de pe planetă. Totodată trebuie să îți mărturisesc că această rază îmi este cea mai dragă. - Bine, dar cum sunt aceste raze? Cum trebuie percepute? -Nu există un mod general de a le percepe. Unii le văd ca niște lasere, alții ca o lumină orbitoare, alții le percep ca pe niște flashuri. Problema este că momentan ele nu există în formă fizică. Ele vor fi aduse aici, nu peste mult timp. Fiecare va trebui să aibă atât templul ei în care să ardă permanent, cât și preoți sau preotese care să o întrețină însă acest lucru se va putea produce abia atunci când flacăra iubirii va deveni manifestă în inimile noastre. - Bine și cum putem manifesta aceste raze? Întreb eu curios. - Închide ochii, îmi spune Cristofor. Relaxează-te. Inspiră profund. Simte

cum te golești de orice gând sau emoție. Încerc să mă concentrez, dar ca de obicei, gândurile îmi zboară prin creier. Simt cum mâna lui îmi atinge mâna mea. O stare de pace mă invadează. - Repetă după mine: Cer dreptul de a accesa culoarea violet, specifică razei a șaptea. Repet formula și simt cum sunt învăluit într-un abur violet deschis. - Inspiră această culoare atât pe nas cât și prin pori. Încep și inspir și conștientizez cum tot interiorul meu se umple cu această culoare. Mă văd ca și cum aș fi din sticlă, iar cu cât inspir mai mult cu atât acest abur se stochează, devenind din ce în ce mai compact, până când simt cum se transformă într-o formă de energie care mă apasă, provocându-mi tensiuni la nivelul plexului solar. - Acum scoate-o cu putere prin plexul solar. Mă concentrez și simt cum sub nivelul sternului meu, ceva începe să se rotească. La început ușor, apoi din ce în ce mai tare, până când o coloană groasă, de lumină violet, îmi izbucnește din plex, țâșnind asemeni unei

fântâni arteziene, încerc să văd unde se duce însă nu reușesc. Deschid ochii și constat că totul în jurul meu are o ușoară tentă de mov. Cristofor îmi zâmbește spunându-mi: - Cam așa trebuie lucrat cu razele. Ca să revenim la ideea de unde am plecat, acum am creat un ecran protector între tine și unul din cei mai puternici elementari ai tăi.

Care? - Nu îți spun, vreau să văd dacă deduci singur, zise el, adăugând Cred că este destul pentru astăzi. Adorm gândindu-mă la elementarii mei. Oare am mulți? Groaznica, dar de acum familiara durere din plexul solar, mă trezește. Sunt curios să văd unde ajung. Numai de nu s-ar repeta povestea cu Egiptul! Mă las condus cu lejeritate, fără a opune rezistență. Mă uit atent la firele de diverse culori și grosimi care mă trag în sus. Simt cum sunt prins într-un vortex de energie. Mă rotesc din ce în ce mai tare. O smucitură și senzația de cădere mă fac să îmi dau seama că am ajuns la destinație. Stau în patru labe, pe un fel de dușumea care se clatină cu putere. De sus, de undeva șuvoaie de apă îmi cad în cap. Încerc să conștientizez unde mă aflu, dar nu realizez decât că este întuneric beznă și miroase a smoală și apă de mare. Fac greșeala să deschid gura și un val de apă sărată, îmi umple cavitatea bucală, sufocându-mă. Mă ridic cu greu în picioare. De jur împrejurul meu, oamenii aleargă. Mă uit în sus și văd un catarg de lemn. Constat că sunt pe un vas, în mijlocul unei groaznice furtuni. Cineva îmi aruncă o funie în brațe, spunându-mi în spaniolă să îl urmez. Intrăm în cală, unde din cauza tangajului, lăzi uriașe sunt aruncate de colo-colo, asemeni unor surcele. Mă uit la coechipierul meu. Este un bărbat masiv, urât, plin de cicatrici, dar care pare a-și cunoaște treaba, căci începe imediat să le ancoreze. Nu știu ce să fac și de aceea mă țin după el, încercând să împing cuferele. Mă uit la mâinile lui bătătorite și mă mir de precizia și rapiditatea cu care face noduri savante. Îmi strigă să nu mai stau ca un mort, însă cum subiectul mă depășește, îi spun că sunt strigat pe punte și mă reped în sus, dar ieșind, constat că am făcut o proastă alegere, căci în momentul în care scot capul pe chepeng, un val compact, asemeni unei mase gigantice de apă, mă izbește în figură, aruncându-mă înapoi pe scară. Încerc să mă ridic, însă valuri din ce în ce mai dese, șuvoaie de apă năvălesc în interior. Bărbatul începe să țipe și prinzându-mă de păr se aruncă pe scări în sus. Cu greu reușesc să îmi restabilesc echilibrul. Încercăm să urcăm, însă apa se încăpățânează să ne țină prizonieri. Simt cum vasul se înclină amenințător într-o parte. Cu o ultimă efortare, prinzând un moment în care presiunea șuvoaielor a scăzut, reușim să ieșim pe punte. Mă uit în stânga mea, la zidul imens de apă care se îndreaptă amenințător spre lateralul navei. Bărbatul își face cruce și se prinde repede de o funie. Simt o izbitură puternică și mai apuc să văd cum vasul se culcă pe o parte. Sunt proiectat prin aer, la distanță de navă. Aud țipete, urlete, însă nu zăresc nimic în jurul meu. Ceva mă izbește, încerc să aflu ce este și pipăindu-l îmi dau seama că este un fel de buștean. Îl apuc cu forță, în speranța că mă va ține la suprafață. În jurul meu marea fierbe. Perdele de apă cad peste mine, în timp ce creștele valurilor mă aruncă în sus și în jos. Nu pot spune că sunt speriat, căci știu că trăiesc o scenă ca de film și realizez că odată cu terminarea ei mă voi duce din nou în patul meu unde este

uscat, cald și bine. Doamne cât de frumoasă este marea în furia ei! O simt puternică, majestoasă, mândră. O simt vie, ea trăiește, vorbește și se înfurie din când în când, însă numai pentru a ne arăta suveranitatea ei. O aud cum strigă, cum mugește, îi simt energia izbindu-se de pieptul meu. Mă las dus de curent. Din ce în ce furtuna scade în intensitate. Aud un strigăt de ajutor și mă îndrept într-acolo. Este bărbatul din cală. Are un braț fracturat. Cu greu îl ajut să se prindă de lemnul meu. Stăm așa, nemișcați, legănându-ne la unison cu unduirile apei. Plutim de ceva vreme, când deodată marea începe să capete culoarea sângelui. Văd cum încet, din apă. începe să iasă o bilă uriașă de foc. Este atât de mare încât am impresia că o pot apuca cu mâna. Preț de câteva minute rămân în contemplare. Este primă oară în viața mea când văd un răsărit de soare. Este sublim, este perfect. Mă simt atât de mic și de vremelnic, încât îmi vine să plâng. Doamne, câtă frumusețe ai dat oamenilor, dar păcat că i-ai făcut orbi! Au trecut deja de două zile de când ne aflăm în derivă. Bărbatul de lângă mine a leșinat și a trebuit să îl leg cu centura mea. Nici eu nu mă simt prea bine. Mi-e sete, foame și puterile au început să mă lase. Mă gândesc să mă sinucid, poate așa ajung la loc în camera mea, însă conștientizez că acest lucru ar putea influența viitorul în rău. Se lasă seara. Vântul începe să se întărească și odată cu el, valurile încep să crească în intensitate. Cu ultimele eforturi reușesc să mă apuc mai strâns de bârnă, prinzându-l totodată și pe bărbat. Suntem aruncați, trași, răsuciți, însă mă încăpățânez și rezist. În zare văd un licăr de lumină. Mă uit mai atent. Da, se vede o lumină! Încerc să înot, însă greutatea coechipierului meu mă ține în loc. îi pun mâna la gât și îi simt pulsul. Nu pot să îl las! Mă dau jos de pe lemn și încep să îl împing, dând din picioare cu toată forța. Văd lumina care se apropie și asta îmi dă curaj, înot din ce în ce mai tare. La început zăresc doar stâncile și lumina, apoi concentrându-mă văd femeia. îi văd conturul, părul lung, biciuit de vânt, faldurile rochiei. Oare de unde o cunosc? Un zâmbet îmi luminează fața și încep să strig. Danaide... frumoasa mea! Femeia care luminează sufletele pierduților! Mă zbat să ajung la ea. Cel puțin te voi cunoaște, îți voi vedea fața, nu vei mai fi o imagine fără chip. Îmi face semn cu torța să o urmez, să vin la ea. Înot cu disperare, dar nu reușesc să înaintez. Un val mă bagă la fund. Simt cum două mâini puternice mă apucă și mă trag în sus. Aud voci de bărbați și leșin. Mă trezesc întins pe un pat tare, din scândură. Alături de mine, colegul meu geme. Ușa se dă de perete și intră mai mulți bărbați, vorbind în franceză. - Te-ai trezit! mi se adresează unul din ei. Mare noroc a avut colegul tău că l-ai legat, altfel era mort. - Mulțumesc de ajutor, le răspund eu dând ușor din cap. - Voi v-ați ajutat singuri! Dacă nu aveai lumina aia. nu vă vedeam! Apropo, cum ai reușit să îți felinarul aprins pe furtună? Un zâmbet larg îmi luminează fața și-mi simt inima tremurând. Danaide... frumoasa mea... dragostea mea... m-ai salvat de la moarte. Pun capul pe pernă și cad într-o dulce toropeală. Ațipesc puțin, însă când deschid ochii constat că mă aflu în camera mea. Oare de ce nu am simțit că m-am întors? Mă uit la Danaide. Frumoasa mea îți mulțumesc! De oriunde ai fi venit și oriunde teai afla acum, să știi că te iubesc. Îmi pare rău că nu i-am putut vedea fața. Mă decid să mă duc la Cristofor. În nări mai păstrez încă mirosul apei, ceea ce îmi conferă o stare de bine. A fost o experiență dură, însă mie mi-a plăcut, m-a făcut să simt

marea, să mă contopesc cu ea, să vibrez la unison. Doamne dă orice fel de nenorociri pământenilor, numai nu lua marea și răsăritul de soare și mirosul florilor! Cât de orbi suntem! îl găsesc pe Cristofor ca de obicei cu nasul în hârtii. După privirea pe care mi-o aruncă constat că este bine dispus. - Cât iubesc marea! scot eu un oftat. Oare de ce? - Sufletele se leagă în general de locurile sau activitățile pe care le-au folosit cel mai mult și în care au avut cele mai plăcute experiențe, asta nu înseamnă că accesați numai o realitate unilaterală, însă rămâne impregnată vibrația cea mai dragă, cea mai plăcută, iar contactul cu un mediu similar provoacă trezirea amintirilor, însă spre desăvârșirea lor, oamenii trebuie să acceseze toate aspectele încarnării în diverse și felurite locuri. Voi trebuie să treceți prin diverse meserii și locuri, să fiți regi și sclavi, doctori și pacienți, legiutori și nelegiuiți, și exemplele ar putea continua la nesfârșit, pentru a vă însuși trăirile planului respectiv. - Noi ne încarnăm numai în persoane de același sex? - Nu, voi ați cunoscut toate laturile creației. Ați fost bărbați, femei, heterosexuali, bisexuali, homosexuali, însă în toate aceste trăiri ați fost animați de flacăra Sfântului Duh. Trebuie să înțelegeți că toate acestea sunt aspecte ale Creației Divine și de aceea trebuiau experimentate, pentru a vă însuși vibrația lor. Unii au învățat lecția repede și au trecut mai departe la alt stadiu, alții au experimentat-o mai multe încarnări la rând, iar alții, cei mai numeroși, în momentul când își schimbă polaritatea, devin agresivi,condamnându-i pe cei care nu le seamănă sau nu le împărtășesc opiniile. Asta înseamnă că în următoarea viață vor fi puși exact în aceeași situație, numai că de data asta vor fi de cealaltă parte. Ca să mă înțelegi: un bărbat misogin, care își bate soția, o desconsideră, va trece prin același gen de viață, numai că de data asta va fi femeie și va îndura, cel mai probabil de la fosta soție, care acum se va fi reîncarnat în soț, același gen de tratament. - Bine, dar dacă ai ști că ceea ce trăiești este de fapt propria-ți răsplată, ai trece mai ușor, sau ai evita să faci anumite lucruri. - Da și nu, căci totodată ai putea spune că te răzbuni, și cu toate că știi că o să primești răsplata, dar măcar ai o satisfacție în această viață. Totodată, dacă ai ști că femeia frumoasă pe care vrei să o iei de nevastă, te-a înșelat și ucis în altă viață ai mai accepta-o? Și atunci legea faptei și a răsplătei ar fi anulată. Nimeni niciodată nu s-ar mai putea achita karmic și deci nu ar mai putea evolua. - Da, dar dacă nu știi. atunci cum să faci să îți rezolvi problemele? - Aici intervine cumpătarea și înțelepciunea. În lungul șir al încarnărilor, entitățile ajung în acel punct al evoluției, în care își dau seama de propria valoare. Un om conștient și sigur pe sine, este o persoană care nu trebuie să demonstreze nimănui nimic și de aceea el este binevoitor, calm, înțelegător, conciliant. Gândește-te doar dacă conducătorii voștri și-ar cunoaște valoarea eu-lui personal, dacă ar fi lipsiți de orgolii, de aroganță, ar mai fi războaie? Cearta între doi oameni pașnici este soluționată încă dinainte de a începe. De fapt în anii ce vor urma vom asista la lucruri speciale. Ai să constăți cum unii din marii conducători ai planetei vor face o întoarcere de 180 de grade. Vor fi brusc mai

Înțelepți și mai pașnici, dar să nu te gândești că acest lucru va fi făcut cu propria lor voință. - Dar cum? Vor fi siliți? - Nu, trupul lor va fi ocupat de o entitate superioară. - Adică vor fi posedați? - Nu, a fi posedat înseamnă că în trupul tău stă spiritul tău și spiritul unei alte entități. Aici este vorba de altceva. Ei vor fi destrupați, ca și când ar muri, însă locul va fi ocupat de un alt suflet, mult mai evoluat. Nimeni în afară de cei apropiați nu își va da seama și chiar și aceștia vor vedea schimbările, dar le vor găsi explicații raționale, îndepărtându-se total de realitate. - Și sufletul inițial, va muri? - Da, în sensul că va trece în celălalt plan, însă datorită sacrificiului, el va avea un loc în ierarhiile superioare. - Dar de ce această înlocuire? Nu putea pur și simplu să se nască o entitate, să crească și să își ocupe locul stabilit? - Ba da, până acum așa a fost, însă nu mai este timp. După cum ți-am mai spus, Pământul va face nu peste mult timp un salt. Unei entități îi trebuiau ani, până să ajungă la maturitate. - Și de ce nu s-a născut mai din timp? - Deoarece planul a fost schimbat. Pământul va face saltul însă fără distrugerile masive prevăzute inițial. Vor fi schimbări de relief, pierderi de teritorii, cataclisme majore, pierderi umane, însă nu pot fi comparate cu ceea ce trebuia să se întâmple. Și asta se datorează unor entități răzlețe, un fel de pionieri, care au crezut în binele din om și au cerut o amânare, un fel de păsuire, de timp de grație, în care să încerce să trezească cât mai multe conștiințe. Se pare că strigătul lor a avut efect, căci zeci de oameni i-au ascultat, i-au înțeles și au început să se schimbe și aceștia la rândul lor au antrenat alte suflete iar această trezire a început să se facă exponențial, dar am mai discutat aceste lucruri. Știu că am mai discutat, însă vreau să aprofundez acest subiect în speranța că voi primi alt răspuns. - Și dacă se trezesc toți? Dacă înțeleg, atunci nu o să mai fie nimic? - Toți nu se vor trezi, din păcate, spuse Cristofor gânditor, căci sunt încă multe entități care bâjbăie în căutarea propriei spiritualități, iar ceea ce este scris se va întâmpla, deoarece inclusiv planeta trebuie să se transforme. - Da, dar ar fi bine dacă i-ar anunța cineva! Nu există oameni care să facă asta? Nu poate trimite Dumnezeu un mesager? - Sunt foarte mulți, însă nu sunt ascultați, nu sunt luați în seamă, ba mai mult sunt ridiculizați. - De ce unii nu cred? - Fiindcă aceasta este treapta evolutivă pe care se află. În cursul încarnărilor, unii au mers mai repede, alții mai încet. Unii și-au însușit rapid experiențele karmice necesare, compensându-le și apoi pornind pe Calea Desăvârșirii, alții încă orbecăiesc în vârtoarea patimilor. Asta nu înseamnă că ei nu sunt evoluți, ci că încă mai au nevoie de timp pentru a se împlini.

- Eu îmi doresc să trăiesc să văd ce se va întâmpla. Poate sunt egoist, dar vreau să încerc această experiență, să fac parte din ea. - Acest lucru doar Creatorul îl poate hotărî. - Da, dar dau semne bune! Am înțeles multe lucruri, am înțeles reîncarnarea, karma, am înțeles și de ce sunt îndrăgostit de tablou, dacă stai și judeci toate au o explicație. Apropo, îmi poți spune ce este cu femeia cu torța? Cine este ea? De unde vine? - Uneori, în decursul unei vieți, încep Cristofor cu glas scăzut, entitatea încarnată ajunge într-o conjunctură neprevăzută, care nu corespunde Planului Divin. Dacă s-ar accepta deznodământul către care converge situația, atunci schimbarea traiectoriei ar crea discontinuități în Akasha, fapt ce ar duce la perturbări grave. În aceste situații limită, se acceptă trimiterea unui mesager care să rectifice lucrurile și să le reintroducă pe făgașul normal. Acești mesageri, sunt de fapt entități coordonatoare ale planului astral, care vin îmi fac treaba și apoi pleacă. Așa se explică misterioasele apariții de îngeri, de ghizi sau călăuze, care apar ca din senin, ajută și apoi dispar. Cred că ai auzit și tu de acestea. - Și frumoasa mea este din astral? O să o pot vedea vreodată - Sunt entități care nu permit a le fi văzut chipul. Și oricum, ca să te uiți la o entitate, trebuie mai întâi să ai o oarecare pregătire și apoi să ți se dea voie. Spre exemplu, gnomii sunt foarte supărațioși. Dacă te întâlnești cu unul, este interzis să îl abordezi primul și să te uiți direct în ochii lui. De altfel ei evită pe cât posibil contactul cu muritorii. Deja este prea mult pentru mine! Parcă am fi în Albă :a Zăpada și cei șapte pitici. Înțeleg multe, dar așa ceva... - Văd că s-a lăsat seara, zise Cristofor, mai mult pentru el, și apoi adăuga cu glas tare: - Nu vrei să luăm o gură de aer curat înainte de masă? - Ba da, îi răspund eu. Leșim în spatele casei. Aerul rece și tare mă izbește în față. Inspir cu nesaț, însă oricât de mult aer aș trage în piept, nu pot scăpa de mirosul mării. Traversăm încet pajiștea și ne afundăm în pădure. Cristofor pășește îngândurat, căutând parcă ceva. Nu pot să nu admir peisajul. Copaci superbi, înalți, viguroși, ne veghează pașii. Din loc în loc triluri de pasăre brăzdează văzduhul. Este liniște și pace. Și în ciuda întunericului care se lasă, simt locul prietenos, apropiat. Cristofor mă ia de braț și începe să îmi descrie fiecare specie de arbori în parte. îl ascult, aparent atent. Însă gândul îmi zboară departe. Mă gândesc la Julie și la Danaide. Privirea îmi cade în treacăt pe mușchiul de la rădăcina unui brad. Simt cum mi se ridică părul în cap. O ființă micuță, luminoasă, cu două perechi de aripi, cu figura umană, asemănătoare unei păpuși stă uitându-se la mine preț de câteva clipe, după care dispare. Încerc să îi spun lui Cristofor, însă acesta este atât de absorbit de poveștile lui despre brazi, molizi și pini, încât nu mă aude. Continuăm să mergem. Îmi dau seama că probabil sub presiunea poveștii despre gnomi și subconștientul meu mi-a jucat feste, transmițându-mi imagini cu zâne sau spiriduși. Zâmbesc amuzat, însă zâmbetul îmi îngheață pe față, căci de data asta, pe-o creangă, cam la nivelul ochilor, trei asemenea creaturi, stau și îmi fac cu mâna. Mă uit

fix la ele, ca să fiu sigur că nu dispar, timp în care trăgându-l de mână pe Cristofor bolborosesc: Sup, zânp, pomp. Cristofor întoarce capul degajat și zâmbește. Le face cu mâna și spune: - Sunt iele, se numesc iele, repeta el accentuând, adică un fel de zâne ale pădurii. Sunt de diverse tipuri și grade de elevare și se ocupă preponderent cu păstrarea energiei locului. - Sunt tare drăguțe, mai adaugă el, ca și cum nimic anormal nu s-ar fi întâmplat și își reia dizertația despre arbori. Simt că îmi pleznește capul, dar se pare că ce am văzut este abia începutul, căci îl aud: - Uite în stânga și o salamandră! Mă uit și văd un omuleț mic, jumate om, jumate șopârlă, cu o coadă verde-roșiatică, care se ascunde grăbit după un pom. Sunt atât de bulversat încât mă hotărâsc să nu mai scot nici un sunet. Oricum nu ar fi contat, căci interlocutorul meu rămâne în continuare axat pe explicații de silvicultură. Ce iele, salamandre, astea sunt lucruri minore, important este să aprofundam terasamentul, solul și răspândirea arborilor în natură! Ajungem într-o poieniță. Un pârau mic, în care se reflectă timid razele lunii, o împarte în două. Ne așezăm pe o piatră. Cristofor mă ține încă de braț. După câteva clipe în care pare să contemple peisajul începe cu glas domol: - A fost o vreme în care pe acest pământ trăiau multe și felurite animale. Dumnezeu le făcuse spre folosul și spre bucuria oamenilor. Tot atunci, în acea perioadă, pădurile și dealurile de la munte erau străbătute de herghelii de inorogi. Erau animale majestoase, pașnice, blânde și aveau menirea de a ajuta omul, de a-l însoți, de a-i călăuzi pașii și a-l veghea. Dumnezeu i-a iubit atât de mult încât a dat

acestora darul vindecării. Oamenii ce viețuiau în acele timpuri știau de aceste puteri și ori de câte ori aveau o boală se duceau în pădure, se culcau în iarbă și adormeau. Și inorogii veneau la ei și picurau lacrimi de iubire deasupra capetelor lor, iar aceștia când se trezeau erau vindecați, însă unii au prins de veste că dacă te ungi cu praf de corn de inorog, capeți puteri magice, poți stăpâni lumea, poți avea totul și atunci s-au apucat să îi omoare pentru a le lua cornul. Așa se face că au fost vânați până când în întreg ținutul au mai rămas doar doi, un mascul și o femelă, însă oamenii au prins de veste și i-au încolțit sus, pe creasta muntelui. Întâi au ucis femela. I-au străpuns inima cu sulița, țipând de bucurie. Masculul a stat nemișcat lângă ea, cerșindu-și parcă moartea. Și când unul din oameni se pregătea să arunce sulița, s-a pogorât o lumină mare din cer și a învăluit animalul, făcându-l să dispară. Nu se știe exact ce s-a întâmplat cu el. sau unde a ajuns. Singurul lucru sigur este faptul că oamenii s-au luptat între ei vrând să stăpânească lumea, numai că erau mulți cei ce aveau praf de corn de inorog și acest lucru a făcut ca forțele să fie întrucâtva egale. Războiul a încetat abia când praful s-a terminat. Atunci au realizat că de fapt ei și-au ucis șansa

veșniciei, că de acum înainte vor trebui să-și accepte suferința, boala și să învețe să trăiască cu ele. Așa se face că omul a ales în locul nemuririi, mărirea vremelnică. Stau nemișcat, încercând să îmi stăpânesc lacrimile. Îmi dau seama că deși este o legendă, caracterizează perfect rasa umană. Atenția îmi este atrasă de foșnetul pomilor de peste pârâu. Dintre pomi își face apariția o umbră mare, albă. Mă ciupesc pentru a mă convinge că nu dorm. Mă uit și nu îmi vine a crede! Un cal superb, alb, uriaș își scutură capul, sforăind ușor. Cu cât înaintează spre noi, cu atât mă simt mai impresionat. Perfecțiunea gâtului, curbura crupei, părul involburat care-i tresare la fiecare pas. Mă uit la el și valuri de iubire îmi inundă sufletul. Trece prin apă, apropiindu-se de Cristofor. Acesta întinde mâna să îl mângâie și atunci îi văd cornul. Un tremur mă cuprinde și izbucnesc în plâns. Iartă-ne animal frumos! Iartă-ne Doamne! Cristofor îmi apucă mâna și mi-o pune pe capul lui. Acesta scoate un zgomot ușor și se apropie de mine. Îl cuprind cu ambele brațe pe după gât, băgându-mi capul în coama lui. Îi simt mirosul. Lacrimile îmi șiroiesc pe obraji, împletindu-se cu lacrimile sale, și îmi cer iertare, înaintea lui și a străbunilor lui, pentru toți și pentru toate câte le-am făcut. Îl mângâi pe bot și îl sărut lipindu-mi capul de obrazul său. Nu știu cât stăm așa, însă la un moment dat scutură din cap, parcă salutându-ne și dispare cu un salt amplu în desiş. Deschid ochii și îmi dau seama că mă aflu la mine în cameră. Oare când am ajuns aici? Să fi fost un vis? Rămân nemișcat, însă mă simt cumva cu sufletul împăcat. Mă ridic de pe pat, încercând să realizez dacă ceea ce am trăit a fost adevărat. Îmi miros hainele și le simt impregnate cu mirosul lui, un parfum ușor de fân proaspăt și flori. Văd pe mâneca mea un fir alb, lung, de păr. Îl culeg cu dragoste și îl pun în sulul de carton al Danaidei. Mă gândesc cât de ciudată este viața. Dacă mi-ar fi spus cineva că a văzut un inorog, o salamandră sau iele... dar de fapt eu am văzut? Mă hotărâsc să merg la Cristofor. Dacă tot nu am ce face, măcar stau pe capul lui și îl stresez. Cobor și dau cu ochii de Yidam care îmi face semn să îl urmez. Leșim în curte și îl văd pe Cristofor așezat pe o bancă în fața fântânii. - Săptămâna viitoare ne vom despărți, spuse el. Yidam te va duce direct la aeroport. Mă întreb: oare deja au trecut cele șase luni? Bine, dar când? Cum? Parcă ieri am venit! Vroiam să-ți spun că poți veni aici ori de câte ori vei dori. Te rog însă să ții minte că eu voi merge la București doar până în august 2009. După aceea, misiunea mea se va încheia și voi lua o pauză. - Bine, dar dacă doresc să ne vedem după aceea? Întreb eu. - Nu va mai fi posibil, căci eu voi pleca spre alte planuri. - Și cu tot ce ai aici ce vei face? Le vinzi, le lași așa?, îl întreb plin de mirare. - Este posibil să le las cuiva, însă acest lucru nu s-a hotărât încă în Akasha. Depinde foarte tare de persoana respectivă, de evoluția lui. Și eu am fost surprins de informația primită, dar cu siguranță Providența Divină știe mai bine. Deși sunt convins că este o sarcină grea, care trebuie asumată într-un timp foarte scurt, am încredere în forța Duhului Sfânt care strălucește în acest om. Dacă sămânța ce a fost sădită în inima

sa, cu sute de ani în urmă, a fost de calitate, atunci aceasta va rodi acum, căci clipa lui a sosit. Oare cine o fi norocosul? mă întrebam în gând. Din discuție deduc că este un el, însă oricât aş încerca nu pot afla şi alte informații. Mai aflu că în săptămâna care a rămas trebuie să exerseze de zor toate practicile pe care le-am învățat, adică programări cu apa, proiecții cu elementele foc, apă, aer şi pământ, concentrări, gimnastică, lucru cu diverse raze şi meditații. Nu pot spune că nu îmi place. Cu cât exerseze mai mult cu atât îmi este mai ușor şi mă simt mai bine. Pot spune că am devenit chiar as în golirea creierului de orice stimul. Este ultima seară a şederii mele aici. Mă întâlnesc cu Cristofor cu o oarecare strângere de inimă. Cred că am început să îl plac! Așezat în jilțul meu, aflu că în această seară vom face o meditație specială. Stau pe jos în poziția lotus şi închid ochii. Cristofor face acelaşi lucru, însă ca de fiecare dată, îmi prinde mâinile cu mâna lui, după care începe cu o voce monotonă: - Inspiră adânc şi rar, de mai multe ori. Inspir rar şi adânc. Cu fiecare inspirație simt cum o stare de liniște mă cuprinde. Sunt relaxat. Încerc să mă concentrez pe vocea lui Cristofor, însă o aud din ce în ce mai departe. La un moment dat, am o ușoară senzație de plutire şi mă trezesc în mijlocul unei mări violete, de abur. Mă uit cu ochii minții de jur împrejur, şi văd cum din loc în loc uşoare unduiri, fac să răsară sclipiri de luminițe în culorile curcubeului. Este atât de frumos şi este atâta liniște încât aproape că îmi simt inima cum vibrează de bucurie. Nu ştiu cât stau așa, însă încep să conștientizez o prezență, la început mai slabă, însă apoi din ce în ce mai pregnantă, ca şi cum cineva m-ar urmări. Mă uit, însă nu văd pe nimeni. Senzația devine din ce în ce mai acută şi strig: - Unde ești? În cap aud răspunsul: -Sunt în tine! -Cine ești? -Eu sunt tu! -Cum ești eu? îmi vorbesc singur? - Într-un fel da. Eu sunt tu şi tu ești eu. Suntem de sine stătători, dar permanent împreună, suntem unul şi acelaşi. - Ești Dumnezeu? - Mă poți numi cum vrei tu, căci numele nu are importanță, dar pentru a mă conștientiza, îmi poți spune şi așa. - Şi de ce spui că suntem permanent împreună? - Pentru că așa este. Eu sunt în permanență cu tine, la fel cum sunt în permanență cu toți şi cu toate cele ce au fost create, iar tot şi toate, inclusiv tu sunteți în permanență cu mine. - Dacă tu ești cu adevărat, atunci spune-mi de ce mai îmbolnăvit?

- Nu eu am fost acela care a hotărât boala ta. Tu ai făcut-o singur. Tu ți-ai ales soarta înainte de încarnare. Îngerii karmei doar au vegheat ca ceea ce era scris să se respecte. - Sigur că da, eu am vrut să mor, cu siguranță! - Nu, tu ai vrut să ajungi în acel punct în care să ți se aducă aminte cine ești de fapt, de unde vii și ce misiune ai. - Și alt mod mai bun nu am găsit? - Aceasta a fost calea pe care ai vrut să mergi. Dacă nu ai fi fost pus în situația asta dramatică, te-ai fi supus unui asemenea regim, ai fi acceptat să lași pentru câteva luni, totul și să pleci, ai fi ascultat de sfaturile lui Cristofor? Stau și mă gândesc că are dreptate. Pentru nimic în lume nu mi-aș fi lăsat munca, casa, viața. - Cred că ai dreptate, spun eu încet, mai mult pentru mine. Dar totuși unde ai fost când am avut nevoie de tine. - Întotdeauna am fost în interiorul tău. Am strigat, am urlat, însă ai un talent deosebit în a mă ignora. Toate hotărârile le-ai luat cu rațiunea, în detrimentul sufletului. - Dar se pare că am luat hotărârile care trebuia să le iau, din moment ce am ajuns aici, adică unde era predestinat să fiu. - Ai fi ajuns aici, indiferent pe ce cale, însă tu ai ales-o pe cea mai anevoioasă. - Și cum să fac să știu de acum încolo, pe care drum trebuie să merg? - Întreabă-mă și eu îți voi răspunde, cheamă-mă și voi veni. - Cum să te întreb când eu nu sunt încă convins că există! mă reped eu. Dacă tot ceea ce experimentez acum este de fapt un vis, din care mă voi trezi la un moment dat și voi constata că sunt exact acolo unde eram când am adormit. - Aici nu pot să te ajut. Credința se află ascunsă în interiorul fiecăruia. Nimeni și nimic nu o poate aduce la lumină, doar însăși entitatea. - Dar eu vreau să cred! Ajută-mă! Arată-mi! Țip eu, mai mult mental. Un tremur ciudat mă cuprinde, de fapt este o senzație de presiune puternică. Simt cum, inima mea începe să o ia razna și văd, simt, cum un abur întunecat iese și se ridică din mine, pentru ca apoi cu o mișcare bruscă să se integreze în marea violet. Preț de câteva secunde, mii de ace îmi împung pielea simultan, făcându-mă să mă chircesc de durere. Tâmpilele îmi zvâcnesc brusc, dureros, după care o stare de vid total mă cuprinde. Mă simt golit de orice trăire, de orice simț, sunt orb, surd și mut, sunt eu singur în interiorul învelișului meu carnal, pe care însă îl simt străin, total separat. Nu știu cât stau așa, căci am pierdut noțiunea timpului, dar încet, la început difuz, apoi din ce în ce mai pregnant, simțurile încep să îmi revină și simt cum unduirii plăcute de căldură încep să mă atingă. Le simt ca pe niște mase compacte de energie benefică, care vin și se lovesc de trupul meu, încărcându-l, făcându-l să vibreze și realizez că de fapt sunt învăluit de valuri de iubire. Inima începe să mă doară de atâta frumusețe și iubire și încep să plâng. Pe ecranul minții vortexuri de culoare, energie și sunete. Încep să se deruleze și trăiesc actul creației. Văd, percep, înțeleg și conștientizez iubirea alături de creator, dar ciudat este faptul că le simt ca făcând parte din mine, ca și cum eu aș fi fost acolo, participând activ. Un sentiment de unicatitate pune stăpânire pe mine, dar nu

ca și când aș fi de sine stătător, ci mă simt un întreg, un tot unitar; tot ceea ce există sunt eu, sau eu sunt tot ceea ce există. Un flash puternic țâșnește cu zgomot din plexul meu și încep să curgă din mine râuri de iubire. Le văd cum se revarsă și se contopesc la început cu marea cea violet, pentru ca apoi să umple pământul, universul. Ii cer mental lui Dumnezeu să mă îmbrățișeze și simt cum instantaneu încep să mă topesc, disipându-mă în ceva ce seamănă cu un abis de lumină și iubire. Trăiesc un sentiment de măreție, de putere, de pace, de înțelepciune și desăvârșire. Mă simt egal, identic, cu Unul și acest lucru mă face să am acces la Conștiința Cosmică. Sunt veșnic, etern, sunt pretutindeni. Văd sori, constelații, planete. Le simt pulsul, viața. O mișcare ușoară, levogiră, mă prinde, imprimându-mi o traiectorie rotativă. Mă scurg plăcut printr-o pâlnie de abur și deschid ochii în laboratorul lui Cristofor. Mă simt special, aparte și acest lucru mă oprește să vorbesc, căci îmi dau seama că sunetul cuvintelor m-ar lega de acest plan și eu nu vreau, vreau să mai păstrez în mine amprenta veșniciei. Noaptea, deși adorm cu greu, visez că mă uit cu Cristofor într-o oglindă magică, la crearea Universului. Deși știu cumva intuitiv că suntem noi, nu semănăm. Eu sunt mult mai tânăr și el mult mai bătrân, dar îl simt ca pe un profesor, un inițiat care încearcă să îmi transmită cunoașterea lui. Îl mai aud spunând că nu mai este timp și mă trezesc. Despărțirea de Cristofor a fost una simplă și foarte formală. În afară de plicul pe care mi l-a dat, spunându-mi să nu îl deschid decât după ce îmi fac analizele, nu am nici o altă dovadă că am fost acolo. Stând în avion, mă gândesc că mă așteptam la mai mult din partea lui, însă se vede că îi sunt indiferent. Pentru el sunt cu siguranță un biet muritor, banal și fără prea mare importanță. De altfel dacă și eu aș fi ca el, probabil că lumea mi s-ar părea stupidă și plictisitoare. Mă uit în jurul meu și constat că s-a accentuat sentimentul de singurătate, pe care l-am avut întotdeauna. Sunt înconjurat de oameni, însă mă simt singur, exceptând-o pe Danaide, frumoasa mea, care mă însoțește oriunde... Mă întreb oare de ce însoțitoarele de bord se uită atât de lung la mine... și față din lateral... Mă hotărâsc să mă duc la baie să mă uit în oglindă. Este pentru prima dată în ultimele șase luni. Intru și încui ușa după mine. Stau în minuscule încăperi sprijinit de perete și mă contemplu. Nu mai sunt eu! Adică știu că sunt eu, însă arăt mult mai tânăr și mai odihnit. Părul mi-a crescut destul de mult, aproape că pot spune că am plete, iar ochii mei... sunt superbi, calzi, prietenoși și strălucesc într-o lumină aparte. Îmi scot tricoul și îmi pipăi mușchii și pielea. Am slăbit, am însă musculatura bine conturată, iar textura pielii s-a schimbat, parcă este mai fină, mai elastică. Sunt fericit! Pot spune că de mult mult m-am mai simțit atât de bine cu mine însumi. Ies și mă îndrept zâmbind către locul meu. Privirea îmi este atrasă de un copil blond, însă exagerat de palid. Nu știu de ce mă opresc în dreptul lui și îl întreb dacă vorbește franceza. Îmi spune că da. Aflu că îl cheamă Paul Georgescu, că este din București și că merge la o clinică din Paris unde trebuie să facă un transplant de măduvă. - Un transplant de măduvă? Întreb eu mirat.

- Da, căci suferă de leucemie, îmi răspunde mama lui. Mă uit în ochii lui albaștri și îmi dau seama că strălucesc de fericire. Nu mă pot abține și îl întreb: - Te bucuri? - Da, vine răspunsul lui, căci m-am rugat la Dumnezeu să îmi dea această posibilitate, deoarece noi nu aveam bani. Cu ajutorul Fundației Floarea Vieții, am reușit să adunăm jumătate din sumă. Asta ajunge pentru prima intervenție. Sunt sigur că se va găsi o cale de a primi și restul. Este vorba de foarte mulți bani, aproape o sută de mii de euro, însă Dumnezeu va avea grijă. Știu sigur asta. și de aceea îi mulțumesc în fiecare zi! Nu îmi pot ascunde admirația față de acest suflet. Este bolnav, la un pas de moarte, nu are banii necesari, dar totuși are puterea de a-i mulțumi lui Dumnezeu. Mă așez la locul meu și întreb în sinea mea: - De ce Doamne? - Pentru că el ca și tine a ales această cale. Era cel mai rapid mod de a-și arde karma, pentru a se putea acorda la noua vibrație a pământului și de a-și putea duce misiunea la bun sfârșit. - Se va vindeca? -Da. Se va vindeca dacă va avea cu ce mă gândesc eu. Câtă nedreptate există pe lumea asta! Să depindă propria-ți viață de bani, de valori materiale! Însoțitoarea de bord îmi pune în față o farfurie cu mâncare. Mă uit la bucata de carne și simt cum papilele mele gustative explodează de fericire. Mă reped și mușc din ea, însă simt cum aproape instantaneu o stare de vomă mă năpădește. Mă abțin și încerc să o mestec. Gustul îmi pare scârbos, ca și cum ar fi în putrefacție. O scuip în farfurie încercând să îmi explic reacția mea. Cred că se datorează pauzei alimentare. Ajung în apartamentul meu. Dulcea mea casă! Mă hotărâsc să nu anunț pe nimeni de întoarcerea mea, nici măcar pe Julie. Îmi fac o programare la doctorul Richard, care pare nespus de bucuros că mă aude. Uite măcar un om care era îngrijorat de dispariția mea! O scot pe Danaide și o prind cu grijă pe șasiu și apoi în ramă. Am ajuns acasă, dragostea mea!

Astăzi trebuie să primesc vestea cea mare: sunt sănătos sau bolnav. Încerc să mă concentrez pe rezultat, dar singurul răspuns care îmi vine în cap este: ești sănătos! Știu însă cu toată puterea rațiunii mele că este o tâmpenie. Sunt sigur bolnav! Probabil că mult mai grav decât atunci când am plecat! Este imposibil să tratezi SIDA cu plante, ceaiuri, mâncare și meditații, sunt convins de asta. Îmi dau seama că dacă aș fi cât de cât rațional, ar trebui să mă concentrez pe puținul timp care mi-a rămas. - Nu vreau să mor, Doamne, mă auzi, nu vreau să mor! - Nu ai să mori, îmi vine instant răspunsul în cap. Mă pufnește râsul, dar mă opresc, căci în minte îmi apare imaginea băiețelului din avion. El nu are bani, dar încearcă să se vindece, iar eu am cu nemiluita și mă tratez cu ierburi! O idee îmi trece brusc prin minte. Da, cred că asta ar trebui să fac!

Pun mâna pe telefon, sun la informații și cer numărul clinicii. După câteva țârâituri, o voce de femeie răspunde. Mă recomand, îi spun că mă interesează starea copilului, iar ea îmi face legătura cu doctorul, spunând că nu îmi poate da relații. Aflu, după ce sunt chestionat, că acum este la analize, urmând ca funcție de rezultate să se ia o hotărâre. Închid și mă hotărâsc să mă duc să îl văd. Îl găsesc întins pe pat, plin de perfuzii, însă la fel de binedispus. Ochii lui sunt plini de lumină. Îmi sare de gât, pupându-mă. Îl strâng în brațe, abia stăpânindu-mi lacrimile. Ca și mama lui, sunt la fel de surprins de reacția mea, căci nu știu cum să mi-o explic. Stau lângă el până adoarme, după care mă hotărâsc să vorbesc cu doctorul. - Câți bani îi mai trebuie? Întreb eu. - Cam cincizeci de mii de euro, îmi răspunde acesta cu oarecare stânjenală. Acceptați cecuri? Întreb eu și simt cum un val de bucurie îmi umple inima. Cred că am înnebunit, tocmai am scăpat de o grămadă de bani, dar mă simt atât de fericit cum nu am mai fost de mult. După figura doctorului înțeleg că este uimit, însă se abține de la orice comentariu. - Vreau să rămână confidențial, spun eu și ies din cabinet. Am o stare de euforie, care mă face să plutesc. Uite, Doamne, că ți-am arătat că și eu pot fi ca tine! Tizul meu nu va muri din lipsă de bani, deoarece eu și numai eu am hotărât ca acest Paul să trăiască. Astăzi este ziua în care un Paul va fi salvat! - Ce mai spui acum Doamne? - Știam că așa va fi! vine răspunsul. Țîrîitul insistent al mobilului mă scoate din concentrare. Vocea gravă a doctorului Richard mă anunță că trebuie să ne vedem. Stau în fața lui pe scaun și încerc să ghicesc rezultatul. După mina pe care o abordează îmi dau seama că este de rău. - Nu știu cum să încep, spune el. - Direct, bărbătește, suport orice, răspund eu, însă simt cum mi se strânge inima. - Cred că inițial ți-au greșit analizele la laborator. Acestea sunt perfecte. Ești sănătos tu, zise el și apoi adăugă cu glas scăzut. Dacă consideri că este cazul să mă dai în judecată, am să accept situația, deși vreau să știi că nu am nici o vină, ba mai mult îmi cer scuze și îmi pare nespus de rău de cele întâmplate. Am cerut să verific din nou primele analize și rezultatul este același, deci deduc că s-au încurcat cumva mostrele. Nu știu ce să zic mai mult de atât. Este un caz singular... Nu am mai avut o situație de acest gen... Scot un chiot de bucurie și repezindu-mă spre el îl sărut pe obraji. Îl asigur că îi accept scuzele și ies în grabă din clădire. Merg pe stradă sărind într-un picior. Văd cum lumea se strâmbă uitându-se la mine. Mă doare fix în cot! Orbilor! - Doamne. Îți mulțumesc! Îți mulțumesc! - Cu plăcere! aud în cap. Vorbesc cu Dumnezeu și el chiar îmi răspunde! Izbucnesc într-un râs isteric. O doamnă în vârstă își face cruce. Mă întreb câți ani o mai avea de trăit? Trei, îmi răspunde vocea. Mă decid să nu îi comunic. Nu de alta, dar mai bine să o ia prin surprindere. Ajung într-un suflet acasă și mă trântesc pe canapea. Danaide... sunt sănătos. Oare să o sun pe Julie? Sunt deja de o săptămână în Paris și nu am făcut-o. Pun mâna pe telefon.

Vocea cristalină de la capătul firului îmi încântă auzul. Îi spun că am ajuns și că o aștept la mine. În momentul în care intră pe ușă o prind în brațe, o sărut și o trântesc pe canapea, cu intenții nu tocmai ortodoxe, însă ploaia de întrebări ce se abate asupra mea, mă face să uit mobilul acțiunii. Îi povestesc de Cristofor, de Yidam, de tratament, de meditații, îi spun până și de vocea ciudată care îmi răsună în cap. O văd cum stă cuminte pe canapea, ascultându-mă. La un moment dat mă ridic brusc și îi flutur în față rezultatul analizelor: - Și acum minunea... sunt sănătos! Julie ia hârtiile, le citește și exclamă: - Nu îmi vine să cred! - Cum adică nu îți vine să crezi? întreb eu mirat. - Adică, zise ea după o scurtă pauză, nici eu nu credeam în rezolvare. A fost mai mult un imbold interior. În momentul în care te-am văzut plângând, m-am gândit că întâlnirea cu un astfel de om te-ar ajuta să îți accepți mai ușor soarta, însă asta este chiar o minune... Mă simt foarte dezamăgit! Toate aceste zile de chin pe care le-am îndurat au fost suportate în mare măsură datorită ei. Numai gândul că ea m-a trimis, că are încredere în el, că l-a verificat m-au făcut să rabd cu stoicism și să sper. - Te rog să nu mă înțelegi greșit, adăugă ea, știu că este o persoană specială, știu că a tratat numeroase boli, unele chiar incurabile, i-am simțit personal capacitățile, însă faptul că poate vindeca chiar pe oricine, mă face să îl văd într-o altă lumină. Îi spun repezit că eu nu sunt oricine, că am o misiune, că am ales să vin acum aici cu o treabă foarte precisă, însă încep să simt cum se distanțează. - De ce ai reacția asta? o întreb eu contrariat. Julie lasă capul în pământ și după câteva clipe de tăcere spune: - Cred că... nu știu, cred că sunt geloasă! Mă pufnește râsul și o iau în brațe. - De ce, pe ce să fii geloasă? - Pe tine! strigă ea. Ani la rând m-am chinuit să îmi găsesc propria cale de comunicare cu divinitatea, am citit, am scormonit, m-am documentat și nimic. Totul s-a redus la simple trăiri, uneori chiar induse, nimic palpabil, consistent... și tu, nu ai făcut nimic, ba din contră ocoleai bisericile cu voltă și brusc ai devenit favoritul! Nu este corect! Mie de ce nu mi-a arătat Cristofor calea? Ce, eram femeie? Vocea din cap îmi spune că va veni și timpul ei. căci energia feminină, va trebui manifestată în anii ce vor urma. Îi comunic acest lucru, cu toate că o văd privindu-mă cumva ciudat. Vorbim atât de mult încât simt că îmi pierd vocea. A doua zi mă trezesc ținând-o pe Julie în brațe. Și acum îmi vine să râd gândindu-mă la ineptiile pe care mi le-a spus, dar noroc că firea ei altruistă a învins, deși în străfundul sufletului meu îi dau dreptate. Și eu m-aș fi comportat la fel! Și eu aș fi fost gelos! Julie a plecat la redacție, iar eu de plictiseală mă hotărâsc să fac puțină ordine. Iau mormanul de haine de pe scaun, cu intenția de a le trânti în mașina de spălat, însă privirea îmi este atrasă de plicul ce iese din buzunarul pantalonilor, îl iau în mână și

realizez că este scrisoarea de la Cristofor, pe care trebuia să o citesc după ce îmi fac analizele. O citesc și simt cum tot sângele mi se lasă în picioare. Mă prăbușesc strigând: - Blestemat să fii! O citesc și o recitesc de mai multe ori. Cuvintele mă lovesc în inimă asemeni unor pumnale. „Știu că ceea ce îți cer drept plată pentru tratament, s-ar putea să te întristeze, însă consider că prețul este just. De aceea, dorința mea, este de a o primi pe Danaide, ca răsplată pentru strădania mea. Te rog să înțelegi că doresc tabloul și nu contravaloarea lui. Am să te scutesc de chinul de a mi-l aduce tu, și de aceea îți spun că îl poți trimite Emiliei, urmând ca aceasta să mi-l înmâneze. Sper să putem încheia pactul până în prima marți din luna următoare. Bănuiesc că mă cunoști destul de bine, încât să înțelegi că nu sunt dispus la nici un fel de negociere. Al tău umil prieten, Cristofor”. Urlu, strig, îmi smulg părul din cap. Iubita mea, cum o să te dau tocmai pe tine! Mai bine mor! Ce idiot am fost! Să mă las speculat de un șarlatan, de un excroc. Singurul scop al lui a fost să îmi ia tabloul! - Dar te-ai vindecat! Îmi răsună vocea din cap. - Te urăsc și pe tine și pe el! Să nu mai vorbești niciodată cu mine! Ai auzit? Să taci, să dispari, să pleci din capul meu! Vreau să fiu bolnav, să mor, să sufăr, dar nu îmi pot da iubirea! Călăilor! - Bine, dar misiunea ta este să trăiești, să fii sănătos, să poți face trecerea odată cu pământul, să ajuți! - Ți-am zis să taci, să nu te mai aud! Dacă ții cont de liberul arbitru, atunci dispari! Julie mă găsește plângând. Îi arăt scrisoarea și îi spun că m-am hotărât să nu o dau. Ce o să-mi facă? O să-i trimit contravaloarea, ca să nu zică că sunt excroc. dar tabloul îl va lua doar dacă mor. Nimeni și nimic pe lumea asta nu mă va deposeda de Danaide. - Dar dacă eu aș fi în pericol de moarte și singura salvare ar fi să dai tabloul, ai face-o? mă întreabă Julie. - Este o situație stupidă și deci nu are rost să mă gândesc! replic eu. - Vreau un răspuns! Mă gândesc ce să îi zic. Realitatea este că nu aș da-o, dar îi pot spune asta? - încă aștept! zise Julie cu glas calm, însă îi văd sclipirea aceea dură din privire. O simt cumva arogantă, iar asta mă face să spun: - Nu, nu aș da-o! Nici măcar pentru tine! Dacă ai fi în pericol de moarte, înseamnă că așa ai ales înainte de încarnare și nu văd de ce să mă implici pe mine! Scot aceste cuvinte pe gură, însă în cap îmi apare imaginea planetei Yxala, o văd pe Julie care se oferă să mă însoțească. Ei și ce? Eu am pus-o? Trebuia să își vadă de viața ei! - E bine că măcar știu cum stau, spuse ea. Mă așteptam să plece, însă se vede că nu prea a fost afectată de cuvintele mele. Țasta este un lucru bun. căci se pare că a înțeles realitatea. Mă duc la birou și completez un cec de cinci sute de mii de euro. Să fie pregătit ! Au trecut aproape două săptămâni de la aflarea veștii. Mai am o săptămână până la marele final. Trebuie să îmi joc cartea inteligent, însă problema este că nu știu cum. Mă frământ atât de tare în căutarea răspunsului, încât am încetat parcă să mai trăiesc. Până și pe Julie o evit, căci simt nevoia de singurătate. Stau de ore în șir pe canapea și privesc

la Danaide. Îi știu pe dinafară conturul, culoarea, însă cu cât mai mult mă uit la ea, cu atât descopăr noi bogății de detalii și lumină. Nu vreau să te dau! Tu care mi-ai salvat viața, să te arunc pe mâini străine? Dar dacă ea a ajuns la mine tocmai pentru a mă salva a doua oară? Ah, cât îl urăsc pe Cristofor! Putea să îmi ceară orice altceva. Eram dispus să îi ofer oricât, nici nu aș fi clipit, dar pe ea... Și de ce nu acceptă bani? De ce nu vrea contravaloarea? Gândurile mi se învâlmășesc în cap. Sunt sănătos! Am învins boala, am vorbit cu Dumnezeu, l-am întâlnit și totuși sunt atât de uman, am rămas un biet muritor materialist! Stau pe canapea strângând în brațe sulul de carton. Îl desfac și inspir, vreau să îi simt parfumul, însă un miros de fân proaspăt și flori îmi invadează simțurile. „... au ales în locul nemuririi, mărirea vremelnică...” îmi răsună în urechi. Oare asta fac eu? Mă uit pe geam și văd cum încet, lumina începe să ia locul întunericului. La început timid, apoi din ce în ce mai intens, până când totul se umple de raze lucitoare de soare. Mă hotărâsc brusc. Scot tabloul din ramă, îl desfac de pe șasiu, îl bag în tub și ies în viteză pe ușă. La firma de curierat, femeia din spatele geamului mă privește distantă. Lacrimile îmi șiroiesc pe obraz în timp ce completez formularul. Mângâi pentru ultima oară sulul și i-l întind. Iubita mea... adio. Merg pe stradă ca un nebun, lovindu-mă de oameni. Am făcut-o! Dacă asta așteptai de la mine, Doamne, ți-am dat satisfacție. Te poți considera victorios! Mi-ai dat sănătate, dar în schimb m-ai ucis. Fii fericit, căci ai ieșit învingător! Cu greu ajung acasă și mă trântesc pe pat. Mă simt bătrân și pustiit. Știu sigur că de acum încolo, viața mea nu va mai fi la fel. Un hohot de plâns îmi rupe șirul gândurilor și adorm. Mă trezesc exact în momentul în care firele de lumină mă trăgeau în sus. Stau liniștit, căci îmi este indiferent unde ajung. Nu mă mai interesează nimic și nici nu vreau să schimb ceva! Te urăsc Doamne! Rotația amețitoare a unui vortex, mă face să închid ochii. O bufnitură, urmată de o durere groaznică în genunchi mă face să îmi dau seama că am ajuns la destinație. Deschid ochii și constat că sunt pe niște scări de lemn, înguste și înnegrite de vreme, care atât cât îmi pot da seama, fac legătura între două etaje ale unei case. Este frig, întuneric și miroase a mucegai. Din partea de jos, se aude un glas, urmat apoi de o lumină pâlpâitoare, care urcă în viteză: - Te-ai lovit dragule? aud eu în italiană. Întorc capul și văd cum o femeie mică, grasă, albă și pufoasă vine gâfâind spre mine. Este îmbrăcată cu un fel de cearceaf, care probabil se voia a fi o cămașă de noapte, însă da'te fiind dimensiunile impresionante, seamănă mai mult cu o parașută. În cap, boneta ce aduce mult cu o oală de noapte, vine să întrezească pitorescul ținutei. Mă uit la ea și îmi dau seama că este mai ușor să o sari decât să o ocolești. În urma ei ropote de pași se fac auzite, și de după colțul scării, alte două personaje feminine, îmbrăcate aproape identic, își fac apariția. Una este slabă, urâtă și înaltă și aduce mult cu un bărbat, iar cealaltă este tânără, însă la fel de grasă și lucioasă ca prima. Mă gândesc că or fi rude. Căci seamănă foarte tare, dar nu apuc să îmi termin ideea că o aud spunând: - Te-ai lovit tată? Sunt consternat! Cum să fiu eu tatăl unui asemenea ipochimen! Cred că am înțeles greșit! Simt cum mi se strânge carnea pe mine doar la gândul că am putut aduce pe

lume așa ceva. Reușesc totuși să îngân ceva, se pare că inteligibil, căci le văd pe toate trei cum o iau în viteză pe scări, luminându-mi calea. Intrăm într-o încăpere mică și întunecoasă. Un miros de vopsea și ulei mă izbește ca un pumn în figură. Iau lumânarea din mâna slăbănoagei și le împing afară, trântindu-le ușa în nas. Grasa mai bagă capul odată întrebându-mă: - Soțul meu mai dorește ceva? - De unde dracu să știu ce mai vrea bărbat-tu, răcnesc eu, însă îmi dau brusc seama că mi s-a adresat mie. Doamne iartă-mă! Deci eu sunt soțul și cu siguranță monstrul, este copilul nostru! Asta înseamnă că m-am culcat cu ea! Cred că eram în comă alcolică, sau poate am fost amenințat cu moartea, sau am fost drogat... Refuz să mă mai gândesc și încep să mă uit prin cămăruță. Văd pensule, culori, tablouri rezemate de perete... sunt în atelierul unui pictor! Deci am fost și pictor! Așa se explică pasiunea mea pentru artă. Imaginea Danaidei îmi apare în minte și simt cum un junghi, ca un pumnal îmi străpunge inima. Mă uit la lucrări, la tușă și îmi dau seama că o recunosc... am mai văzut-o undeva... dar unde? În apropiere de geam zăresc un șevalet pe care se află o pânza acoperită cu un ștergar. Aha, deci lucrez la ceva! Cu o mișcare bruscă dezvelesc lucrarea, însă simt cum deodată inima mi se oprește în loc. Danaide... dragostea mea... eu te-am pictat! Mă uit la curbura șoldului, la părul răvășit de vânt, la delicatețea mâinii, la marea involburată și îmi dau seama că ea s-a născut din sufletul meu, din trăirile mele. căci am adus-o cu mine din experiența unei vieți trecute și am materializat-o în cea prezentă. Urlu. strig de bucurie. Vreau să rămân aici, în această viață, chiar alături de aceste groaznice femei, numai să Fiu cu tine! Mă uit la lucrare. Este aproape gata. Îi mai lipsește un pic din spuma valurilor. Mă gândesc... dacă aș pune-o eu... această ultimă tușă. aș rămâne alături de ea în veșnicie. Cu mâna tremurândă caut albul și îl întind cu pensula pe paletă, încercând să determin cantitatea optimă. Trasez apoi ușor, ca o adiere, vârful valurilor. Mă dau înapoi și privesc. Da este perfectă! Un sentiment ciudat de nemurire mă cuprinde. Soarele a răsărit de mult, însă eu rămân tot în poziția aceea, contemplând-o. Un zgomot de pași și voci bărbătești se aud dinspre scară. Ușa se dă cu putere de perete și în prag își face apariția așa-zisa soție a mea, de data asta îmbrăcată într-o rochie de catifea grenă. Însoțită de trei bărbați. Mă uit la costumele lor caraghioase, cu pantaloni bufanți, până sub genunchi, cu pălării imense cu pene și abia mă abțin să nu pufnesc în râs. - Domnul conte a binevoit să treacă pe la noi, o aud pe grăsună spunând. - Mă bucur, îngân eu anemic, însă cuvintele mi se opresc la jumătatea gâtului, căci îi surprind privirea. - Ce tablou superb! exclamă el, timp în care eu încerc să îl acopăr cu umărul, dar acest lucru nu îmi reușește, deoarece mă trezesc împins de grasă, care smulge lucrarea de pe șevalet și i-o pune în brațe. Acesta se uită cu un aer superior la ea și spune: - Ți dau douăzeci de galbeni! - Lucrarea nu este de vânzare, spun eu, smulgându-i-o din mână.

- Patruzeți de galbeni și protecția mea. Niciodată! Văd cum fața femeii devine stacojie, sufocându-se. Într-un ultim efort reușește să îngâne: - Iertați-l, nu a dormit toată noaptea! Este tulburat! Vă va aduce cu siguranță lucrarea la palat! - Bine, te aștept după-amiază, îl aud spunând, după care se întoarce și iese. Femeia îl conduce până jos după care se întoarce la mine și tună: - Te-ai tâmpit? Cum să refuzi o astfel de ofertă? Nu mai avem de mâncare, uleiul s-a terminat, băcanul nu mai vrea să ne dea pe datorie, creditorii bat la ușă... - Mă doare fix în cot de mâncarea voastră! Ai de unde da jos! Tabloul nu pleacă de aici! Cu un aer ce se voia majestos, face stânga împrejur și iese, trântind ușa. Du-te dracului și tu și fii-ta! Auzi să îmi dau eu iubirea pentru două imbecile! Spre seară, parcă într-un deja-vu, scenariul se repetă, numai că de data asta contele vine însoțit de trei bărbați. - Ei, te-am așteptat! De ce nu ai venit? Mai avea ceva de terminat la lucrare, aud vocea femeii. - Pe naiba, spun eu, lucrarea nu este de vânzare. Vă dau orice altă lucrare de aici, gratis, însă nu pe Danaide. - Danaide, frumos nume! zise el râzând, dar de unde ai ajuns la concluzia că am nevoie de pomană? Ți-a spus cineva că am sărăcit și că nu îmi mai pot permite mofturi? - Nu, dar tabloul nu este de vânzare! - Te mai întreb odată! Ți dau o sută de galbeni! - Luați-l, luați-l, începe să zbiere femeia. - Niciodată, accentuez eu, uitându-mă în ochii lui. - O sută cincizeci de galbeni. - Nu. Văd cu coada ochiului, cum femeia se trânteste în scaun plângând. Mă uit triumfător în ochii contelui, încercând să deslușesc ceva. - Este răspunsul tău final? mă întreabă el și văd cum ochii i se îngustează amenințător. - Da! Mai apuc să aud un „Luați-!” și simt cum patru mâini mă apucă zdravăn. - Va fi condamnat la moarte pentru răspândire de informații false și trădare, mai spuse el, înainte să fiu împins pe ușă. Mă uit în urma mea și zăresc cum o apucă cu o mână pe Danaide, în timp ce cu cealaltă aruncă un săculeț de bani pe masă. - Fiți blestemați, urlu eu. Toți să fiți blestemați, de acum și până în veacul vecilor. Praful și pulberea să se aleagă de viețile celor ce o vor avea! Să moară în culmea gloriei, când le e lumea mai dragă și să nu știe cu ce au greșit! Și ei și urmașii lor să o iubească ca pe lumina ochilor, să își dea viața pentru ea, dar ea să le aducă doar moarte! Nimeni și nimic să nu poată dezlega jurământul, nici măcar eu creatorul ei să nu pot rupe legământul. Așa să fie! O spirală de lumină coboară din cer străpungându-mi creștetul capului. Urlu de durere, în timp ce mii de fire colorate, mă smulg de pe sol, ridicându-mă și imprimându-mi o mișcare rotativă. Văd în jurul meu zeci de figuri de oameni, femei, bărbați,

copii, zâmbitori, fericiți. Însă ca la o comandă chipurile acestora se schimonosesc, se strâmbă; îi aud cum urlă, se vaită, plâng, proliferând blesteme la adresa Creatorului. Nu mai vreau să vă văd, să vă mai aud! țip eu, strângând pleoapele. O liniște mormântală mă învăluie. Deschid ochii și constat că sunt în apartamentul meu. Oare ce a fost asta? Doamne ce am văzut? Deși nu primesc nici un răspuns. Am clar în cap răspunsul, dar nu vreau să îl accept. O frică puternică îmi paralizează mișcările. Din străfundul ființei mele zbier: - Eu am fost! Eu am adus nenorocire oamenilor! Eu i-am omorât! De ce Doamne, de ce? Te rog vorbește cu mine! Explică-mi! Constat însă că nu primesc nici un răspuns. Iau o foaie de hârtie cu intenția de a scrie. Vreau să îmi fac un fel de bilanț, să înțeleg cine am fost și cine sunt acum. Însă mâna refuză să mă asculte. Mă întind pe canapea și încep să țip: - Sunt eu Paul. gândacul tău favorit! Te rog ascultă-mă! Îmi cer iertare înaintea ta Doamne și înaintea tuturor sufletelor pe care le-am rănit! Dă-le lor pace și liniște și pe mine iartă-mă că nu am știut ce fac! Te rog ajută-mă, vorbește cu mine! În cap mi se învâlmășesc tot felul de idei, însă una stăruie cu îndârjire: vreau să știu, vreau să schimb, vreau să învăț. Simt că trebuie să avansez, să aflu... dar ce, cum? După câteva ore de disperare, în care mi-am cernut amintirile prin filtrul rațiunii, răspunsul țâșnește eliberator: - Vreau să am cunoaștere, viziune, premoniție, sau cum s-or chema toate acestea. Vreau să fiu Cristofor. Poate eu sunt alesul, cel ce trebuie să vină! mai adaug eu în gând. Spunând aceste cuvinte, văd cum o relaxare totală mă cuprinde. Abia acum realizez că de fapt îmi este dor de el, de discuțiile noastre, de contraziceri. Mă cuprinde o mare iubire, asemeni unei dureri de inimă. Îmi dau seama că de fapt acolo este locul meu, mai am atâtea de învățat, dar mai este atât de puțin timp... cel puțin așa susține el. Oare dacă mă duc mă va primi? Adorm gândindu-mă cum să fac. Un sunet depărtat de tobe ritualice, mă face să deschid ochii. Le aud din ce în ce mai aproape, până când îmi invadează simțurile, făcându-mă să respir în ritmul lor. Mă uit la mâinile mele care încep să se transforme în aripi. Țâșnesc prin fereastra deschisă și zbor, lin, deasupra Parisului. Mă învârt, descriind cercuri concentrice, urcându-mă din ce în ce mai sus, până când întreaga Franță îmi apare asemeni unei pete luminoase. Cu coada ochiului zăresc un licăr de lumină. Planez cu putere în direcția aceea și ajung aproape instantaneu, deasupra pajiștii lui Cristofor. Scot strigăte ascuțite, în speranța că se va uita la mine, însă pare extrem de concentrat la ceea ce face. Stă în fața unui rug imens, cu mâinile ridicate care cer și rostește incantații. Nu înțeleg cuvintele, însă vibrația și sunetul lor mă înfricoșează, în spatele lui ținând în mână sulul, își face apariția Yidam. Danaide... iubirea mea... Cristofor scoate tabloul, îl derulează și apoi cu o mișcare bruscă îl aruncă în foc. O vâlvătaie uriașă se ridică către mine, aproape pâijolindu-mi aripile. Zeci de voci se aud țipând, plângând, urlând, blestemând, mai întâi jos, apoi le simt cum urcă cu putere către mine. Încerc să mă feresc, însă nu reușesc și sunt izbit în plin, de această tornadă de glasuri, care mă învăluie, asemeni unei pastte

groase și grețose. Mă zbat să ies din această melasă, dar cu cât depun mai mult efort cu atât mă afund mai mult, până când la un moment dat am senzația că nu mai am aer și încep să mă prăbușesc. Mă uit în jos și văd cum pământul se apropie amenințător de mine. - Doamne, dacă așa trebuie să mor, atunci așa să fie, căci o merit! mai apuc să spun, înainte de a încerca să îl localizez pe Cristofor, pentru a-mi lua rămas bun de la el. Mai apuc să strig: - Cristofor, ajută-mă! îl văd uitându-se la mine. Din mâinile lui împreunate sub formă de căuș, țâșnește o coloană de lumină, care mă prinde, mă susține și mă ridică. Un val de iubire mă învaluipe. făcându-mă să îmi dea lacrimile. înainte să leșin, mai apuc să spun: - Mulțumesc Cristofor! Mă trezesc pe canapea. Simt încă remanența acelei infinite senzații de iubire. Vreau să o păstrez cât mai mult și de aceea refuz să mă mișc. De ce nu pot păstra veșnic această trăire? Tîrîitul interfonului mă scoate din reverie. Este Julie, care mă anunță că urcă la mine. O primesc cu bucurie, însă simt că ceva s-a rupt între noi. îi expun nu fără frică, ideea mea de a mă reîntoarce acolo. Mă ascultă atentă și în ciuda temerii mele, mă aprobă, spunând: - Dacă tu simți că asta trebuie să faci, fă-o! Aș fi vrut să am și eu curajul să iau o asemenea hotărâre, însă mă depășește și în afară de asta eu simt că nu aparțin aceluia loc. Deci, dacă vrei să mergi, ar fi bine să te duci, căci dacă nu o faci îți va părea rău și tot timpul te vei întreba cum ar fi fost. După plecarea Juliei, mă simt cumva cu inima împăcată. M-aș fi dus și dacă nu era de acord, dar acum că am și girul ei, parcă am mai multă încredere în mine. Încerc să îmi pun ordine în gânduri, pentru a-mi trasa prioritățile înainte de plecare. Mai sunt doar două săptămâni. Știu sigur că trebuie să fac un pas și de aceea pun mâna pe telefon și sun la informații. - Annie Stewart, Chicago, Illinois, vă rog. - Am 134 de abonați, știți cumva adresa? Mă gândesc că mai avea un nume... ceva aparte... Roanna. - Încercați Annie Roanna Stewart, spun eu, gândindu-mă că dacă s-a căsătorit, atunci nu mai am nici o șansă să dau de ea. - Am o persoană cu acest nume. Notați, vă rog. Cam de zece minute stau apatic în fața hârtiei și privesc numărul. Să o sun ca să îi spun ce? După alte zece minute mă hotărâsc și formez numărul. Simt inima bubuindu-mi în urechi. - Casa Stewart, aud în receptor și recunosc vocea ei. - Annie? - Da, cine este? - Sunt Paul, spun eu într-o engleză cu puternic accent francez. - Care Paul?

- Paul Berg. Preț de câteva secunde nu mai aud nimic în afară de o respirație cumva sacadată. - Și ce vrei? - Vreau să te rog să mă ierți. Știu că nu o vei putea face, însă vreau să știi că îmi pare rău! Am fost un nenorocit, un gunoi uman, un prost. Eram condus doar de propriile dorințe și necesități. Am rănit multă lume în jurul meu și în special pe tine. - Și acum nu mai ești un nenorocit? - În ultimul timp am trecut prin situații ciudate, uneori frizând chiar absurdul, însă toate acestea m-au făcut să mă văd cu alți ochi, să mă înțeleg la un alt nivel și în primul rând să îmi conștientizez greșelile și erorile. De aceea te rog, iartă-mă! - Paul, te-am iertat de mult. Asta nu înseamnă că ți-am acceptat sau măcar înțeles decizia, problema este că nu mă mai afectează, am depășit acea etapă și am trecut mai departe. Annie, dacă ajungi în Franța, poate ne putem vedea. Niciodată Paul, niciodată. Și te rog să nu mă mai suni! adăugă ea, după care îmi trânti telefonul. Rămân gânditor cu receptorul la ureche. Cine știe poate o voi revedea, poate va ajunge la acel nivel de înțelegere încât să mă poată ierta cu adevărat. Dacă ar ști cât de rău îmi pare! Doamne, de ce ne-ai dat orgoliu, mândrie, egoism și mai presus de toate uitare? răspunsul nu vine, însă cu toate astea zâmbesc. Lasă că te fac eu să vorbești cu mine! Crezi că scapi așa ușor? Un curent ușor de aer, asemeni unei mângâieri gingașe, îmi trece ușor prin păr, în timp ce în urechi îmi răsună un râs plăcut. Mai aud: - Bun venit acasă! Annie luă de pe masă un ziar și citi cu nesaț titlul articolului. Joshua Stewart, vernisajul expoziției „Lumi paralele”, va avea loc mâine seară la ora 17, la Chicago's Modern Art Gallery. În ușa bucătăriei, un copil superb, blond cu ochi albaștri, cu mâinile murdare de vopsea, își făcu apariția. - Cine era la telefon, mamă? întrebă el. - Un vechi prieten, răspunse mama. - L-ai invitat la vernisaj? - Nu, căci el a ales cu mult timp înainte să nu participe! - Da, dar știi cum sunt oamenii! Uneori este bine să le dai posibilitatea să se răzgândească! Dumnezeu este singurul care se ține de planul lui, indiferent de condiții, adăuga copilul și sărutându-și mama, ieși în fugă.

Postfață

Aceasta a fost povestea unui OM pe care nu l-ai cunoscut niciodată. El este un OM pe care îl poți întâlni doar acolo unde vrei să îl întâlnești și doar atunci când îți dorești acest lucru, sau atunci când destinul, în ale lui neștiute meandre, îți rezervă acest drept. El este ascuns printre noi, discret. Uneori se strecoară printre razele de soare, alteori printre nori de furtună, dar întotdeauna aceste aspecte sunt de fapt oglindirea trăirilor

noastre. El trece mai departe pentru că este deasupra noastră, a tuturor. El știe acest lucru, îl conștientizează, vede cum mediocritatea merge mână în mână cu bunăstarea materială, cum dragostea pentru bani devine lege spirituală a unor ființe robotizate, care și-au pierdut credința în Dumnezeu și în Adevăr. Spiritualitatea aproape că nu mai există. Ceea ce ne-a rămas este doar evocarea Divinității în fața morții, a neantului, a fricii de necunoscut. Dar unii oameni nu mor, ci se unesc cu Dumnezeu, devenind astfel „Co-Creatori”, iar așa cum spune autoarea: „Asta e supremul!” Și el Cristofor, magul, înțelege că totul și toate își urmează cursul lor firesc. El, vizionar fiind, știe că lucrurile trebuie să se schimbe și să existe un nou început. Un început bun pentru Pământul nostru. Un nou început, poate greu, anevoios, dar mult mai frumos, mai plin de speranță pentru cei ce vor merita asta. El știe dacă putea să apară Internetul înaintea calculatorului, moartea înaintea vieții... „ El ... păstrătorul cheilor alchimiei, a transmutațiilor, a pietrei filozofale.... este aici și pretutindeni, este mareț, dar totuși atât de modest...”, EL este cel ce știe Adevărul.

prof. ing. Irinel Cristu București, 2008

Alte apariții:

Alexandra Moșneaga - Secretele magiei albe Cartea este un ajutor pentru cei care vor să cunoască și să pună în aplicare unele din „învățăturile secrete” ale Magiei Albe, cât și celor care sunt interesați de descânțece și alte procedee de vindecare tezaurizate în tradiția populară. Timp de veacuri, Magia a adunat procedee prin care se poate acționa în mod intens asupra Universului cu ajutorul energiilor, vibrațiilor, undelor acustice și formelor geometrice, precum și informații privind obiecte care amplifică biocâmpul, forța gândului și voința. Ea folosește leacuri și metode de vindecare cu ajutorul plantelor și al psihoterapiei.

Alexandra Moșneaga - Tainele ocultismului Prezenta carte este astfel întocmită încât din cuprinsul său pot trage un folos chiar și cei care se tem să lupte cu sine. Prima parte, destinată ucenicului, va satisface pe deplin pe mulți, deoarece cel ce o va studia cu atenție și sârguință, în majoritatea cazurilor, va fi capabil să-și dirijeze propria soartă, cel puțin în măsura în care aceasta nu este conturată fără abatere de la destinul său. La finalul cursului său de pregătire el va dispune de forțe care, corect folosite, îi vor asigura o viață liberă și fericită și îl vor apăra de durere, de boli și suferințe de tot felul. Alexandra Moșneaga - Vindecarea PSI Tehnica deschiderii celui de-al treilea ochi